

သော်တာဆွေ

သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ

(၁၉၆၇ ခုနှစ် စာပေဗိမာန်ဆုရ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀ ၅၄၁ ၀၅၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀ ၅၅၂ ၀၅၁၁

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဝင်းမာ

မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံ
အမ်အက်စ်အို

ကွန်ပျူတာဖလင်
အီးဂဲလ်

လက်ခွဲဖလင်
အေဇက်

စာအုပ်ချုပ်
ကိုတင်အေး(လှိုင်)

၂၀၁၁၊ ဩဂုတ်လ၊ တတိယအကြိမ်။

အုပ်စု
၅၀၀

ရောင်းချေး
၂၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- စာရေးသူ၏ အမှာ
၁။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ပဲပျော်
၂။ မာနနှင့် ကာလ
၃။ မှန်ကန်ခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်း
၄။ သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ
၅။ လူတစ်ယောက်အကြောင်း
၆။ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်အကြောင်း
၇။ လေးဦးသတ္တဝါ
၈။ နတ်ပန်းတစ်ပွင့် ငရဲပန်းတစ်ပွင့်
၉။ တာတီးနှင့် မဲတူ
၁၀။ ဦးစိန္တာနှင့် သူဌေးမ
၁၁။ မေတ္တာမဏ္ဍိုင်
၁၂။ ကြက်နှင့် ဘဲ
၁၃။ ခံလေဦးလော့ သင့်ဝဋ်ကြွေး
၁၄။ နှစ်ဆန်းမှတ်တမ်းပဒေသာ
၁၅။ လယ်ကွင်းမိုးတွင်း ဇာတ်လမ်း

စာပေဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့၏ မှတ်ချက်

ဤဝတ္ထုတိုကလေးများမှာ ၁၀ နှစ်သော ကာလအတွင်း ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ သွေးသောက်၊ ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းကြီးများ၌ ရေးသားခဲ့သည်ဖြစ်၏။ ယင်းတို့၌ လူသဘာဝ သာမက တိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝနှင့် ဘဝကိုပါ စုံလင်စွာ ရေးခြယ်တင်ပြထားရာ အောင်မြင်သော သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖြစ်သည်။

*****

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ပျော်ကြသည်။ သတ္တဝါတို့မည်သည် ဘဝကိုတွယ်တာကြသည်။ သို့သော် သေခြင်းသာ အဆုံးရှိ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတွယ်အတာပြုရင်း အနှောင်အဖွဲ့ဖြင့် ရပ်တည်နေကြကုန်၏။ ဘဝတစ်ကွေ့တွင် တွေ့လာရသော သတ္တဝါမျိုးစုံသည် မိမိကိုယ် မိမိ ဆန်းစစ်သတ်ရစေ၏။ ထိုသဘာဝနှင့် ဘဝအတွေ့အကြုံမှ သတ္တဝါစုံတို့၏အကြောင်းကို ပျော်စရာ၊ ရင်နှင့်စရာ၊ လွမ်းစရာတို့ဖြင့် ရသစုံပေးရင်း ဖော်ထုတ်ထားသော ဘဝအဖုံဖုံကို တွေ့ရလေသည်။

ရင်နှင့်စရာ ဘဝများကို 'လူတစ်ယောက်အကြောင်း'၊ 'လေးဦးသတ္တဝါ'၊ 'နတ်သန်းတစ်ပွင့် ငရဲပန်းတစ်ဝိုင်း'၊ 'ဦးစိန္တာနှင့် သူဌေးမ' တို့တွင် တွေ့ရ၏။ လေးဦးသတ္တဝါသည် ဘဝအတွယ်အတာကို ဖော်ကျူးရာတွင် ရင်နှင့်စဖွယ် ပြနိုင်၏။ အဘိုးအိုတစ်ဦး၊ သမီးပျိုတစ်ယောက်၊ ဝက်တစ်ကောင်၊ ခွေးတစ်ကောင်၏ ဘဝရပ်တည်မှုကို သနားစရာ မြင်တွေ့ရရင် သတ္တဝါမည်သည် ကိုယ့်သဘာဝသာလျှင် ကိုယ်မြတ်နိုးဆုံးဟူသော 'အတ္တ သမံ ပေမံ နတ္ထိ' ကို ဖော်ထုတ်ပြနိုင်၏။ ကြည့်ပါလေ။

"အဘိုးအိုသည် ချိန်ခွင်ကိုင်လျက် မိမိမှန်းဆချက် ကိုက်ပါမလားဟု စိတ်စောနေ၏။ အိမ်ပေါ်က မိန်းမပျိုက ဟင်းအိုးကို ဇီးထိုးရင်း ဝက်သားဖိုးတွေ့ရခဲ့သော် ကြွေးဆပ်၍ ပိုငွေကို ဘာတွေညာတွေ သုံးလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးနေသည်။ x x ဖိုးစိန်တုန်းက အော်ပြေးပုန်းနေခဲ့သော ဒေါက်တိုကလည်း ယခု ဝက်ဖျက်သည့်အနီးတွင် ရွှေမန်း၏ အရိုးစများကို မြန်ရည်ယှက်ရည် ဝါးနေလေသတည်း"

မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်မိစေသော 'လူတစ်ယောက်အကြောင်း'၊ 'မေတ္တာမဏ္ဍိုင်'၊ 'ကြက်နှင့် ဘဲ' ဘဝကားချပ် မှန်ရိပ်များ ဖြစ်လေသည်။ လူ့လောကတွင် မတည်မြဲသော သဘော၊ သေခြင်းသာ အဆုံးရှိသော ဘဝကို-

"ဤအရာတို့သည်ပင်လည်း ယခု တမိုးကျပြီဖြစ်၍ မိုးရေတို့ဖြင့် ပိုစေမည်ဖြစ်ရကား နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်တော် ရောက်သွားလျှင် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်။ ဦးထွန်းစိန်သည် ဤလူ့မြေမှ ဘာတွေယူသွားပါသနည်း၊ ဘာမျှ ယူမသွားပါ။ ဘာတွေကော ထားခဲ့ပါသနည်း၊ ဘာတွေမှလည်း မထားခဲ့ပါ" ဟု လူတစ်ယောက်အကြောင်းတွင် သတ္တဝါတို့၏ သံသရာလည်ပုံကို တရားသံဝေဂနှင့် ဆန်းစစ်ထားသည်မှာ တစ်ကွေ့တစ်ကြိမ်တွင် ကြံကြံမြဲ နောင်တသံဟု ထင်မြင်လာစေလေသည်။

လူတို့၏ ဘဝတာတွင် စံပြအတုယူစရာ ပုံတစ်ခုကို 'မှန်ကန်ခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်း' တွင် ခွဲခြားပြထား၏။ မှန်ကန်သူသာ သတ္တိရှိပုံကို ရွာသူကြီးတစ်ဦး၏ မိမိအမှားကြောင့် ဘဝဆုံးရသည်အထိ သတ္တိကြောင့်ခဲ့သူအဖြစ် ပုံစံပြခဲ့သည်မှာ ဘဝဇာတ်လမ်းကောင်း တစ်ပုဒ်ပေတည်း။

ဝဋ်ရှိသမျှ ခံရသည်ဟူသော ဘာသာရေးအယူအဆကို ကြက်မအိုကြီးတစ်ကောင်၏ ဒုက္ခအဖုံဖုံနှင့် ပမာတင်ပြသော 'ခံလေဦးတော့ သင့်ဝဋ်ကြွေး' မှာ တရားသဘောနှင့် ယှဉ်ရသော် သံသရာအထံကို ကြောက်စရာဟု မြင်လာစေသည်။ ကြက်မကြီးကို ခြေတပေါင်ကျိုးနှင့် ဘဝကို

တွယ်တာလျက် အနိပ်စက် အညှဉ်းဆဲခံရင်း အသက်ဖိုးရှည်နေခြင်းမှာ ဝဋ်ပေတကားဟု ဆိုထားသော ဘဝတစ်ခုသည် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ သံသရာပေတည်း။

သတ္တဝါတို့သည် အခါအလိုက် ပေါ်လိုက်၊ ပျောက်လိုက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်စား ကိုယ့်သူစား ဘဝအထွေထွေကိုလည်းကောင်း ဖော်ထုတ်ရင်း သတ္တဝါတို့၏ အသက်အိုးအိမ် လုပွဲကြီးကို ပမာပြသော 'လယ်ကွင်း မိုးတွင်း ဇာတ်လမ်း' သည် ပုစ္ဆန်လုံးနှင့် ဖားတို့၏ သတ်ဖြတ်ပွဲကို စံပြုလျက် လူ့ဘုံလောကကို ထေ့လျော်ထားသည်ဟု ထင်စရာ ရှိလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တဝါတို့ကား ဘဝကို တွယ်တာ၏။ ထိုတွယ်တာသော ဘဝကြောင့် သံသရာသည် အတိုင်းမရှိ ရှည်လျားလှကုန်သည်။ ထို 'သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ' သည် ဤလောက ဘုံပေတကားဟု လူ့စရိုက် လူ့ဘုံလောက ဓလေ့ကို ဝိသစ္စာ လက္ခဏာဟု သတ်မှတ်ကြကုန်၏။

စာသုသီ
၁၉၇၃ ခု၊ မေလ၊ ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လမှစ၍ စာပေနယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရာ ယခု ဤစာအုပ်ထုတ်သည့် ၁၉၆၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလဆိုလျှင် စာရေးသက် ၁၇ နှစ်၊ ၄ လ ရှိခဲ့လေပြီ။ ဤစဉ်ကာလအတွင်း လစဉ်မပြတ် မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုမျိုးစုံကို ရေးသားခဲ့ရာ၊ ပထမ နာမည်ရခဲ့သည်မှာ ဟာသ၊ ဒုတိယပိုင်းတွင် အသက်ပေး အသိဉာဏ်နှင့် ဘဝပေး အတွေးအကြံအရာ သဘာဝ သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုများဘက်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်မှာ စာဖတ်ပရိတ်သတ် နှစ်မျိုးကို တွေ့ရတော့သည်။ ပထမတစ်မျိုးက "အခု ဘယ်နယ်ဟာကြီးတွေ လျှောက်ရေးနေတာလဲ၊ အရင်လို ဟာသဝတ္ထုချည်း ရေးပါ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအမျိုးက "ကျွန်မတို့ ဟာသစာပေကို နှစ်သက်တတ်တဲ့ ကလေးဘဝ အရွယ်က တဖြည်းဖြည်း ကြီးရင့်လာသလို အစ်ကိုဆွေ စာတွေဟာလည်း ဟာသကနေ သဘာဝဘက် ဘဝသရုပ်ဖော်ဘက်ကို ပြောင်းလာပြန်တော့လည်း ရင့်ကျက်တဲ့ အတွေးအခေါ် ခံစားချက်တွေကို မြတ်နိုးပြန်ပါတယ်" ဆိုတဲ့ ပရိသတ်ကိုလည်း တွေ့ရပြန်ပါသည်။

ထို့အပြင် ယခင်က ကျွန်တော်၏ ပြောင်ချော်ချော် ဟာသဝတ္ထုမျိုးကို မနှစ်သက်ခဲ့သူတို့ကလည်း ယခုလို ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတွေ တွေ့ရလေတော့၊ အချို့က ...

"ဟ... သော်တာဆွေ ဒါမျိုးလည်း ရေးတတ်သားပါလားကွ၊ နောက် အဲဒါမျိုးတွေချည်း ရေးတော့ကွ၊ ဒါမှ... စာပေ" ဟု အားပေး အားမြှောက်ပြုကြပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် နောက်ပိုင်းတွင် ဟာသထက် သဘာဝသရုပ်ဖော် အတွေးအခေါ် ဝတ္ထုများ၊ စာပေများဘက်သို့သာ ရောက်သွားခဲ့ရာ၊ ယခု ဤ 'သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ' စာအုပ်မှာ ရှုမဝ၊ မြဝတီ သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်းတို့၌ (၁၀)နှစ်အတွင်း ရေးသားခဲ့သည်များမှ၊ စာပေရင့်ကျက်သော ပရိသတ်၏ နှစ်သက်ခြင်းလည်း ခံရသော ကျွန်တော်၏ စိတ်ကြိုက်လည်း ဖြစ်သော ဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်စုပေါင်း ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် လူတို့၏ သဘာဝ သာမက၊ လူနှင့် နီးစပ်ရာ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အကြောင်းချင်းရာများလည်း ပါလေ၍၊ "သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ" နာမည်ပေးလိုက်ပါ၏။

စာဖတ် ရင့်ကျက်သူတို့ နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

သော်တာဆွေ
(၁-၁၂-၆၄)

၁။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ပဲပျော်

လွန်ခဲ့သောလက တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်းဝယ် ကျွန်တော်သည် မြေနီကုန်းသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားရင်း ခန့်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်မိသည်၌ ထိုဆိုင်မှ သင်းပျံ့လာသည့် ကလေးရနံ့သည် ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝကို ရှုတ်တရက် သတိရစေစဉ်မှာပင် "ဗျို... ကိုကြင်ဆွေကြီးရဲ့... အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားတော့မှာလား။ ဒီများ ခဏမဝင်တော့ဘူးလား" ဟူသော သရော်တော်တော်အသံကို ကြားရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး နှစ်ယောက်... ။

အခုန လှမ်းပြောလိုက်သူက ကိုမြဟန်။ နောက်တစ်ယောက်က ကုလား အပ္ပနား...။ သူတို့ ခန့်ရည်ဆိုင် တံစက်မြိတ်အောက် မြေပြောင်ပြောင်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်း ထိုင်လျက်၊ သူတို့ရှေ့မှာတော့ ပလတ်စတစ် ခွက်ကလေး တစ်လုံးစီနှင့်၊ အလယ်ခေါင်က ခန့်ရည်ပုလင်းငယ် ခေါင်းပြတ်ကလေးတစ်လုံး၊ ခန့်ရည်က ဖင်ကပ်။ ယခု ဘီဘီအယ်လ်ခေတ်တွင် သောက်ခွက်သည် ရှေးတရုတ်လိုင်စင်စီများ လက်ထက်တုန်းကလို ပုလင်းဖင်ပြတ်များ မဟုတ်။ ပလတ်စတစ် ခွက်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုတ်၍ ပေးထားသော်လည်း ခန့်ရည်ထည့်သော အာတားဝင် ဘီလပ်ရည် ပုလင်းဖြူများကိုကား မညီမညာ ခေါင်းများကို ရိုက်ချိုးထား၏။ ဤပုလင်းမျိုး အကောင်းဖြစ်၍ ရောင်းစားသော် ၁၅ ပြား၊ ပြား ၂၀ ရသောကြောင့် အသောက်သမားတွေ လစ်လစ်သွားတတ်ကြသဖြင့် ဖျက်ဆီးထားရခြင်း ဟူလို။

ဘုံဆိုင်တို့မည်သည် ကျက်သရေတော့ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးတော့ တုံးရသည်သာ။ ဤကျက်သရေတုံးသော ဌာနမျိုးမှာပင် ကျွန်တော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျက်သရေ တုံးခဲ့သူဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏ အတိတ်ဘဝကို မမေ့ပါ။ အတိတ်က မိတ်ဆွေများကိုလည်း မပစ်ပယ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သူတို့ဆီဝင်ကာ သူတို့နှင့် ဖိုခနောက်ဆိုင် ထိုင်လိုက်ပြီး...

"ခုန ကိုမြဟန်ပြောလိုက်တဲ့ စကားလေးက ချွန်ပါဗျာ... ကျွန်တော့်ဘဝကို ခိုက်သွားတာပဲ..."

ကိုမြဟန်သည် သူတို့လက်ကျန် ပုလင်းဖင်ကပ်ကလေးကို ခွက်ထဲ၌ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးရင်း...

"မသိပါဘူးဗျာ၊ ကိုကြင်ဆွေကနေပြီး နိုင်ငံကျော် ဦးသော်တာဆွေ ဖြစ်သွားတော့ ဒီခန့်ရည်များ ဘာရည်တွေလဲ မေးနေဦးမလားလို့"

"ကျွန်တော် ငယ်ကကြိုက်ကို ဘယ်မေ့မှာတုန်းဗျ" ဟု ပြောပြီး သူပေးသောခွက်ကို အားရပါးရ ယူမော့ပစ်လိုက်တော့မှ ဘာမျှမပြောသေးသော အပ္ပနားက ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေရာမှ...

"ဟေး... မြဟန်၊ ကြင်ဆွေ မမိုက်သေးပါဘူးကွ"

အပွန်းသည် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားအစစ်ဖြစ်သော်လည်း ဗမာလို ပီသရုံမက သီချင်းတောင် ကျအောင်ဆိုတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ပုလင်းငယ်ကို ကျွန်တော်နောက်ဆုံး ရှင်းပြီးနောက် သူတို့၏ ဆန္ဒနှင့် ကျွန်တော်၏တာဝန်ကို သိသည်ဖြစ်၍...

“ဟေး လူတွေ ခင်ဗျားတို့ ဖောင်ကို သောက်ကြပါလားဗျ”

ဖေါင်ဆိုသည်မှာ ကွပ်ပုလင်းဖြူကြီးထဲက ခနီရည်ကို အပေါ်က ဖော့ဆိုကြီးသိုင်းနှင့် လေလုံအောင် ပိတ်ထား၍ ဖွင့်လိုက်သော် ဘီယာလိုအမြှုပ်များဝေကာ အရသာရှိသော ခနီရည်အကောင်းစား ဖြစ်၏။ အခုန သူတို့သောက်နေကြသည့် ပုလင်းငယ်က ပြား ၂၀၊ ဤဖေါင်ပုလင်းကြီးက ပြား ၅၀၊ ထို့ကြောင့် အပွန်းက...

“ဟ... ကြင်ဆွေရာ ... ဖောင်မတတ်နိုင်လို့ ဒါလေးသောက်နေရတာပေါ့ကွ... မင့်မလဲ... ငါ့လခွီး...”

ကျွန်တော် ကျပ်တန်တစ်ရွက်ထုတ်ပေး၍...

“ရှေး... ကိုမြဟန် ယူချေဗျာ...”

ကိုမြဟန်ရော အပွန်းပါ ကျွန်တော့်ထက် ၁၀ နှစ်မျှ ကြီးကြပေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သူတို့ ဂျပန်ခေတ်ဦးက စတင်သိကျွမ်းကြစဉ်က ကျွန်တော်က အသက် ၂၀ လောက်၊ သူတို့ ၃၀ မျှ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကိုမြဟန်ကို ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောရသည်။ အပွန်းကိုတော့ ကုလားမို့ ကျွန်တော်က (အများနည်းတူ) မင်း၊ ငါပဲပြောသည်။ အပွန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပဲ ပြောသည်။

ယခုဆို ကျွန်တော့်အသက် ၄၅ ရှိ၍ သူတို့လည်း ၅၅ ရှိကြပေမည်။ သို့သော် သူတို့ဘဝကား ဟိုတုန်းက အတိုင်းပင်။

ကိုမြဟန်ကား ဟိုယခင်ရှေး အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကပင် စမ်းချောင်းရပ်တွင် မြင်းလှည်းသမားဖြစ်ခဲ့၍ ကျွန်တော် ဂျပန်ခေတ်က မြင်းလှည်းသမားဘဝ ရောက်သည်၌ ကျွန်တော့်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည် ဆိုလည်း မမှားပေ။ အပွန်းကား ဒိုဘီကုလားဖြစ်၏။ ယင်း၌ ဒိုဘီကုလားနှင့် မြင်းလှည်းသမားတွေ ဘယ်လိုများ အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ကြပါသနည်း ဟူသော မေးခွန်းလာလိမ့်မည်။ အဖြေကတော့ လွယ်ပါ၏။ ဒိုဘီကုလားလည်း အသောက်သမား၊ မြင်းလှည်းသမားလည်း အသောက်သမား၊ အသောက်သမားချင်းသည် ဘယ်လိုပဲ ဘဝခြားခြား ပေါင်းသင်း၍ ရသည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။ ထို့အပြင် အပွန်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ မြင်းလှည်းအသင်းဝင်။

"ဟဲ ဟဲ ဘယ့်နယ် ဒိုဘီကုလားက မြင်းလှည်းအသင်းဝင် ဖြစ်ရတာတုန်း။ အလန်တကြား မေးစမ်းပါဦးတော့"

မအံ့ဩပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ အဲသည်ခေတ် အဲသည်အခါမှာ ခေါက်ဆွဲတရုတ်လည်း မြင်းလှည်းအသင်းဝင် ဖြစ်ရတာပဲ။ ဒန်ပေါက်ကုလား၊ လက်ဘက်ရည်ဆိုင် သမားတွေလည်း မြင်းလှည်းအသင်းဝင် ဖြစ်ရတာပဲ။

အတိုချုပ် ပြောမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့၏ မြင်းခေါင်းတံဆိပ် မြင်းလှည်းအသင်းကြီးတည်ရာ စမ်းချောင်းရပ်ကွက်၊ မြင်းလှည်းဂိတ်အနီး ရှမ်းလမ်းမကြီးနှင့် ဗားဂရာလမ်း ဖြတ်သန်းရာ လမ်းလေးမြွှာ ဘေးမှာရှိသည့် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကအစ ကျွန်တော်တို့ မဟာမြင်းလှည်း အသင်းကြီးကို ဝင်ကြရ၏။ ဝင်ကြေးပေးကြရ၏။ လစဉ်ကြေး ပေးကြရ၏။

"မဆီမဆိုင်ကွယ် မဝင်ဘဲနေတော့ ဘာဖြစ်လဲ" ဟု မေးအံ့။

အန္တရာယ် သိပ်ကြီးတယ်။ ညအချိန်တွင် ဆိုင်မှာ အမှူးသမားတွေ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်လည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ မြင်းလှည်းအသင်း ဝင်ထားလိုက်မှ ဒီအန္တရာယ်က ကင်းတယ်။ ဒီလို ဝင်ထားပါလျက် မတော်တဆ ဖြစ်ပွားအံ့။ မြင်းလှည်းအသင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို သွားတိုင်ပါ။ ချက်ချင်းပဲ ငဖြူ၊ ငနီ၊ ငကြောင်၊ ငကျား ခေါ်ပြီး ဆုံးမပေးလိမ့်မယ်။ အဲဒီငတီတွေက သူတပည့်လက်သား မြင်းလှည်းသမားတွေကို ခင်ဗျား။

နားလည်လောက်ရောပေါ့နော်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ အသင်းဖွဲ့စားတဲ့ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီခေတ် မရောက်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းသမား အသင်းကြီးက ဒီအပေါက်ချိုးလာတာ ခေတ်နောက် မကျပါဘူးဗျာ။ အခု ရန်ကုန်မှာ မြင်းလှည်းတွေ ပိတ်ပစ်လိုက်လို့သာ၊ မပိတ်ခင်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော် စာရေးဆရာဘဝ ရောက်တော့တောင် တစ်ခါတစ်ခါ မြင်းလှည်းတက်မောင်းလိုက်သေး။ ပျော်တယ်ဗျ။

တစ်နှစ် ကျွန်တော် အဲဒီမြင်းလှည်းအသင်းကြီးမှာ အမှုဆောင်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ စာရေးဆရာ အသင်းနဲ့များ အပြတ်အသတ်ကွာပါ့ဗျာ။ စာရေးဆရာအသင်း ဆိုတာက အသင်းသားချင်း လည်းကောင်း၊ အမှုဆောင်ချင်း လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အချင်းချင်း အာရိုက်ပြီး နှက်ကြဲတဲ့ အမျိုးကလားဗျ။

မြင်းလှည်းသမားများကတော့ ကိုယ့်အသင်းအတွက်ဆိုရင် အသက်ပေးပြီး ကာကွယ်ကြတယ် ခင်ဗျာ။ ဥပမာ- ကိုယ့်အသင်းဝင် မောင်ဖြူဟာ အခြားမြင်းလှည်းသမားတွေနဲ့ သို့မဟုတ် ဆိုက်ကားသမားတွေနဲ့ သို့မဟုတ် မြင်းလှည်းခ တောင်းတိုင်းမရ၊ မတန်တဆ ပေးလို့ ဘယ်အရပ်သားနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုပါတော့။ တစ်ယောက်တည်းမို့ ခံခဲ့ရပေမယ့် ချက်ချင်းလူပြန်ရာ အမှုဆောင်တွေ မြင်းလှည်းက ရှေ့မှချီတက်၊ အကျိုးအကြောင်းပြော၊

ရသင့်တာတောင်း၊ အခြေအနေမကောင်းရင် ရိုက်ပွဲကြီး ကျင်းပပစ်ခဲ့သတည်း။ အမှုဖြစ်ခဲ့သော် လူများစု ရှန်းရင်းဆန်ခတ်မှု၊ အသင်းရန်ပုံငွေကလည်း ဂျပန်ခေတ်က ပုလိပ်လက်သိပ်ထိုးဖို့အသင့်။

ကဲ... မနိပ်ဘူးလားဗျာ။ ကျုပ်တို့ အသင်းဖွဲ့စည်းပုံ၊ ဆောင်ရွက်ပုံ၊ အသင်းဝင်တို့မှာ မှန်တာ၊ မှားတာ၊ တရားတာ၊ မတရားတာ အပထား။ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ထို့ကြောင့် အပွန်းအစို ဒီဘီဆိုင်ကလည်း ကျုပ်တို့မြင်းလှည်းသမား အသင်းဝင်၊ သူ အသင်းဝင် ဖြစ်လာတော့ "ကုလားပေမယ့် မစော်ကားကြန့်ဟေ့...၊ တို့အသင်းဝင်ကွ" ဆိုသော စကားတစ်လုံးနှင့်ပင် အပွန်းအစို အကျိုးကျေးဇူးကြီးလှပေပြီ။

အပွန်းက ကျွန်တော်တို့ကို အကျိုးကျေးဇူး ပြုသည်များလည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့အား ကစော်တိုက်ခြင်း၊ ကြက်သား ချက်ကျွေးခြင်း၊ သူပင်မင်းဆိုင် ရောက်လာသော အဝတ်အထည်များမှ ကိုယ်နှင့်တန်သော အကျိုးရှိလျှင် ခေတ္တငှားဝတ်ခြင်းများ ပြုရ၏။

ဟုတ်သလေ... ဤခေတ်တွင် ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းသမားတွေမှာ သန်းချေး တထွေးထွေးနှင့် ဝါစေ့ကွဲဖျဉ်ကြမ်းတွေသာ ဝတ်ရတာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိတော့ အပွန်းဒီဘီက ပေါ်ပင်မီးပူတိုက်တွေ ဘာတွေ ယူဝတ်ရတာပေါ့ဗျာ။ အပွန်းကတော့ အကျိုးရှင်လာရင် ကြည့်ပြော၊ မိုးရွာနေလို့တို့၊ ဝါရှင်ဆိုဒါ ကုန်နေလို့တို့။

အပွန်း၏ ဒီဘီဆိုင်မှာ မြင်းခေါင်းတံဆိပ် ဆွဲချိတ်ထား၍ ကျွန်တော်က 'အာကာဘုံ ပင်းမင်း' ဟု ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားစေ၏။ အပွန်းက အဓိပ္ပာယ်ကို မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က ပြာနမ်းသော ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး "မင်းဆိုင်က လျှော်လိုက်တဲ့ အဝတ်ဟာ မဲနယ်လဲနိုင်လို့ ဒီမိုးသားတွေလို လှပတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ကွ" ဟု ပြောပြတော့ သူသဘောကျ၏။

သို့သော်လည်း ရွတ်နောက်တတ်ကြသူများပီပီ နောက်ပိုင်း၌ ခေါ်ကြသည်ကတော့ 'အာပုံပင်းမင်း၊ အာပုံ အပွန်း' ပဲ ဖြစ်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ခန့်ရည်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း ရှေးနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်က အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားမိရင်း ပြုံးမိရာ အပွန်းက...

"ဟေ့၊ ကြင်ဆွေ... မင်းဘာပြုံးတာလဲကွ"

"ဟေ့ အပွန်း၊ မင်းဒီဘီဆိုင်မှာ ငါရေးပေးတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် ရှိသေးရဲ့လား"

"မင်း အာပုံပင်းမင်း ဆိုတာကြီး မရှိတော့ပါဘူးကွာ။ မြင်းခေါင်းလည်း မရှိတော့ဘူးကွ" ဟု ပြောပြီး မြင်းလှည်းအသင်းကြီး ပျက်စီးရသည်ကို နှမြောတသပုံပေါ်လျက်...

"ဟေ့၊ ကြင်ဆွေ... ဟိုတုန်းက တို့သိပ်ပျော်တယ်နော်"

ယင်းအခိုက် ကိုမြဟန်သည် နေရည်ပုလင်းနှစ်လုံးပိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာ၍ အပွန်းက ယူပြီး ငှဲနေစဉ် ကျွန်တော်က ကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပြပြီး...

"ကဲ... ကိုမြဟန် အမြီးလုပ်ဦးဗျာ"

ယင်း၌ အပွန်းသည် ရုတ်တရက် တစ်ခုခုကို ပြန်သတိရဟန်ဖြင့် သူ၏ ဖြူဖွေးသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံးလျက်...

"ဟေ့... မြဟန်၊ ကြင်ဆွေက ကြက်အမြစ် ကြိုက်တယ်ကွ၊ ကြက်အမြစ်ကြီးကြီးနဲ့ ငါ့ဖို့တော့ ခြေထောက်ရိုးပဲ ဝယ်ခဲ့ပါကွာ။ ဂေါ်ရင်ဂျီပီပီ ခြေထောက်ရိုးပဲ ဝါးပါမယ်။ ဟား ဟား... ဟား ဟား" ဟု ပြောသည်၌ ကိုမြဟန်ကရော ကျွန်တော်ပါ နားလည်ကာ အားရပါးရ ရယ်မောကြပါတော့သည်။

အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ကား လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ကပဲပေါ့။ တစ်နေ့သော ညနေရီတစ်မှာ မှောင်၌ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်မြင်းလှည်း ဒရိုင်ဘာ ကိုမြတ်သာသည် ထိုနေ့အဖို့ လုပ်ငန်းကုန်ဆုံးပြီး နေထွက်ကိုက်ပြီဖြစ်၍ အပန်းတော်ဖြေအံ့ဟု ဤနေရည်ဆိုင်ရှေ့မှာပင် မြင်းလှည်း ထိုးရပ်လိုက်သည်၌ ဤသို့လျှင် ဘုံဆိုင်တံစက်မြိတ် အောက်မှာပင် ကိုမြဟန်နှင့် အပွန်းတို့ ဖြိုနေနှင့်ကြပြီကိုတွေ့၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပါ ဝင်ပိုင်းလိုက်သည်။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် တစ်ပုလင်းစီ ဆွဲကြလျက် အတန်ငယ် မူးလာကြသည်၌ အပွန်းက ခုညဒီဆိုင်မှာတင် အပြီးမသောက်ကြဘဲ သူ့အိမ်ရောက်မှ ဆက်လက် သောက်ကြရန်၊ ထိုနေ့ညနေက လမ်းထဲက ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် ခွေးကိုက်၍ သူ့အချောင်ရထားသဖြင့် ယခု သူမိန်းမက ချက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပုလင်းပေါင်ပေး၍ နေရည်ပုလင်းများဆွဲကာ အပွန်းအိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းနှင့်ပင် တပျော်တပါးကြီး ယွန်းခဲ့ကြသည်။

အပွန်းတို့အိမ် ရောက်သည်၌ သူမိန်းမ မငွေစိန်သည် ဟင်းလည်းချက်ပြီးပြီ။ တော်တော်လည်း မူးနေပြီဖြစ်၍ ကုလားမူ၊ ကုလားချွဲဖြင့် တော်တော်ပဲ လေများနေလေပြီ။

မဟူရာခဲ၊ သပိတ်ကွဲ၊ အိုးမဲက အစ်မခေါ်ရသော ကုလားမတို့အား 'မငွေစိန်' ဟု အမည်ပေးကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ ဓမ္မတာ။ သူ့ကိုယ်သူ 'ကိုလု' ဟု နာမည်ပေးထားသော အပွန်းကလည်း နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည် ဆိုလျှင်ပဲ...

"ဟေ့... မငွေစိန် စကားသိပ်များမနေနဲ့။ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာတယ်... ဟင်းခတ်စမ်း..."

မငွေစိန်က ဆာဒီကားယားနှင့် လက်တား၍...

"ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခတ်ပြီးမျိုဆိုတော်မူ... ကျုပ်တော့ စားလည်းပြီးပြီ။ မူးလည်းနေပြီ" ဟု စက်ရာထဲ လဲလျောင်းတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကိုလှခေါ် အပွန်းက "ကုလားမကြီး အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒါ၊ သမ္ဘူလဆိုတာ နင့်လိုဟာမျိုးနေမှာပဲ" ဟု အမြီးအမောက်မတည့် ပြောချင်ရာပြောပြီး သူ့ဟာသူ ဟင်းအိုးထဲ သွားခတ်၏။ ပါလာသည်များမှာ အသဲ(သည်း)၊ အမြစ်နှင့် ခြေထောက်ရိုး၊ တောင်ပံရိုးနှင့် အခြားအသားစများ ဖြစ်လေရာ အကောင်းကြိုက်သော ကျွန်တော်က အမြစ်အသဲ(သည်း) တစ်တွဲကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး... "ကိုယ်တော့ ဒါပဲစားမယ်ဟေ့... အပွန်းတို့က ဂေါ်ရင်ဂျီပဲ ခြေထောက်ရိုး ဝါးလကွာ..." ဟု ပြောလိုက်ပြီး ရေနံမီးရောင် မှောင်တောင်တောင် မလင်းတလင်း၌ အမြစ်တုံးကို မှူးမှူးနှင့် ကျွန်တော်ကိုက်လိုက်တော့... တောက်... လား လား ကြက်ချေးတွေ ပါးစပ်ထဲ ထွက်လာ၏။

ထို့... ထို့... ထွမ်... ထွမ် နှင့် အော့အန်ပြီး မငွေစိန်အား ခြေနှင့်ကန်နှိုးပြီးမေးတော့...

"ဟုတ်တယ် အကို၊ ကျွန်မ မှူးနေတာနဲ့ အမြစ်ထဲက ချေးခွဲမထုတ်လိုက်မိဘူး ထင်တယ်"

ဤနေရာ၌ အပွန်းတို့၊ ကိုမြဟန်တို့၊ ကိုမြတ်သာတို့ ပွဲကျကြကုန်၏။ ကိုမြတ်သာကား ၁၉၅၂ ခုနှစ်လောက်ဆီက သူ့ကိုယ်သူ သတ်၍သေခဲ့ပြီ။ ယခု ဤအကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိကြမမည့် သူများကတော့ ဒီအပွန်းနဲ့ ကိုမြဟန်တို့ပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ ဤအကြောင်းပြော၍ ရယ်မောကြပြီးနောက် အပွန်းက လွမ်းတေးတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆို၏။

"မငွေစိန် မရှိတော့တာ နာတယ် ကြင်ဆွေရာ၊ သူ့အားကြီး ဟင်းချက်ကောင်းတယ်"

(မငွေစိန်လည်း ကက်စ်ဘီခေတ်က ဆုံးခဲ့သည်)

ကျွန်တော်က ဟိုရှေးက အဖြစ်အပျက်ပြန်တွေး၍ အော်ကလီဆန်ဆန်နှင့်

"အားကြီးကောင်းတယ်... ထို့... ကြက်မြစ်ထဲက ကြက်ချေးတောင် ထုတ်ရမှန်း မသိဘဲနဲ့"

"ဟ...၊ ဒါက သူမှူးနေလို့ကိုကွ။ ကဲ... မငွေစိန် ဝက်ခေါင်းချက်တာတော့ နီးတူးပဲလို့ မင်းပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း... ဟုတ်ပါတယ်။ ဂေါ်ရင်ဂျီချက်တော့ ကောင်းပါတယ်"

"ဟ...၊ ကြင်ဆွေ ဂေါ်ရင်ဂျီမ ဂေါ်ရင်ဂျီချက်မကောင်းလို့ တရုတ်ချက် ကောင်းနေရဦးမှာလားကွ... ထပ်သမီးတဲ့ ထို့"

တံတွေးကို ဂေါ်ရင်ဂျီထွေး ထွေး၍ နှုတ်ခမ်းမွေး သပ်လိုက်ပါတယ်။

အပွန်းသည် မြန်မာလို ဤမျှ ရေရေလည်လည် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်သော်လည်း ဂေါ်ရင်ဂျီပီပီ ဂေါ်ရင်ဂျီလို့ပဲ ကပ္ပလားနှင့် ဒိုဘီနှင့် ဝတ်သည်။

"ဒိုဘီကုလားဟာ ဒိုဘီကုလားလို ဝတ်မှ ဒိုဘီလို ဆက်ဆံကြမှ၊ တို့ဒိုဘီ အလုပ်ကောင်းမယ် မဟုတ်လားကွ"

သူ့ဆောင်ပုဒ်သည် မဆိုးပါချေ။ မငွေစိန်လည်း သေသည်အထိ ကုလားမလို ဝတ်သွားခဲ့၏။

ဟုတ်၏။ ယခုမှ သတိပြန်ရသည် မငွေစိန်သည် ဝက်ခေါင်းကို အရိုးအသားလွှာမနေဘဲ လက်သုံးသစ်ကွင်း၊ လေးသစ်ကွင်း အတုံးကြီးကြီးတွေ ခုတ်ကာ ဂေါ်ရင်ဂျီမဆလောနှင့် ပျစ်ပျစ်ချက်ထားသည်ကိုး။ အသောက်သားများအဖို့ ကိုက်၍ကောင်း၊ ဖွဲ၍ကောင်း၊ ဝါး၍ကောင်း၊ စား၍ကောင်း နှာသီးဖျားနှင့် နားရွက်သားကလေးများ ခဲလိုက်ရ ထုတ်ထုတ်ထုတ်ထုတ်နှင့်။ ဒါပြန်... သတိရသည်နှင့်...။

"ဟေ့ အပွနား၊ မငွေစိန်ချက်တဲ့ ဝက်ခေါင်းဟင်းမျိုး စားချင်သေးတယ်ကွာ"

"အား... စားချင်ရင် ရတယ်ကွ။ ဟိုတက်က အရက်ဆိုင်ကြီးမှာ ရှိတယ်။ ဂေါ်ရင်ဂျီချက်ပဲ။ မင်းစားချင် အဲဒီသွားမယ်ကွာ..." ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော့် တက်ထရွန် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆယ်တန်စိမ်းစိမ်း အခေါက်ကြီးကို ကြည့်၍...

"မင့်မှာ ပိုက်ဆံတွေ အရှိသားပဲ။ တို့လည်း အရက်တိုက်ပါလားကွာ... ဟင်"

ဂျပန်ခေတ်က ဓနိရည်နှင့် စခဲ့ကြသည် မှန်သော်လည်း ယခုအချိန်၌ အသောက်ဝါရင့်ကြ၍ အရက်သမား ဖြစ်ကုန်ကြပြီကို အထူးပြောစရာ မလိုတော့ပါ။ ယခု ကိုမြဟန်နှင့် အပွနားတို့ ဓနိရည်ချနေသည်ကား တစ်ပုလင်း သုံးကျပ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပြား တည်းဟူသော အသပြာကို မတတ်နိုင်ကြ၍ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ငွေသုံးလေးဆယ် ပါခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းများအား သူတို့၏ လောကနိဗ္ဗာန်ပို့မည်ဟု။

"ကဲ... ကောင်းပြီ ဒီဓနိရည်လေး နှစ်ပုလင်း ရှင်းလိုက်ကြ၊ အဲဒါကုန်တော့ သွားကြတာပေါ့"

သူတို့လို ဓနိရည် ဟဲနေရသူများအား ချက်အရက်ဆိုင် ပို့မည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အရက်သမားများအား ဝီစကီနှင့် ဟိုတယ်သို့ ပင့်ခေါ်သည်နှင့် မခြားပေ။

မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ကွင်းကျယ်ကျယ်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် ကိုမြဟန်၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ တောက်ပြောင်လာပေသည်။

ဤနေရာ၌ သူ့အကြောင်းကို ဖော်ပြရပါဦးမည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝ တည်းကပင် သူ စမ်းချောင်းထဲမှာနေ၍ မြင်းလှည်း မောင်းလာလိုက်တာ ဝိုင်းချုပ်ကြီး အိမ်စောင့်အစိုးရ လက်ထက် မြင်းလှည်းတွေ ပိတ်ပင်ပစ်သည်အထိ၊ သူ၏

အသက်မွေး... အဲ...၊ အရက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် အရက်ကို အင်မတန် ကြိုက်လှ၏။ သူ လူ့ပြည်မှာနေသည်မှာ အရက်သောက်ဖို့ကလွဲ၍ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိ။ မိုးလင်းကတည်းက အရက်သောက်ဖို့ ရှာကြံပြီး၊ မိုးချုပ်သည်၌ အရက်မူးပြီး အိပ်ဖို့မှာ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ဘဝလမ်းစဉ်ကြီး ဖြစ်တော့၏။

သူသည် ယခု အသက်(၆၀) ချဉ်းသည်အထိ မည်သည့်အခါတုန်းကမှ အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ချေ။ သူ့လို ရသမျှ သောက်စားနေသော အရက်သမားကိုလည်း ယူမယ့်သူမရှိ၊ သူကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်။ သူ့မှာ အိုးအိမ်ရယ်ဟူ၍လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။ သူ့မြင်းလှည်းမောင်းသော အိမ်က မြင်းစောင်းထဲ၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့လှေကားပြင်၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်မပြန်နိုင်လောက်အောင် ဖိမ်တွေနေသော နေများဆိုလျှင် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ လည်းကောင်း၊ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ အိပ်စက်ခြင်းကိစ္စကို ပြီးစေလေသည်။ အဝတ်ဆို၍လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ခဲ့၏။ သူ မြင်းလှည်းမောင်းသော အိမ်က အကျအနာများဖြင့် ပြီးသည်ကများ၏။ သူသည် ဤစမ်းချောင်းအရပ်သို့ ဘယ်အရွယ်က ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာခဲ့သည် မသိ၊ ဆွေမျိုး ဉာတိဟူ၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ တကယ့် တစ်ကောင်ကြွက် စစ်စစ်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့လျှင် ကိုမြဟန်သည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူများထံမှာချည်း မြင်းလှည်းကျွန်အဖြစ်နှင့် ယနေ့ရသောပိုက်ဆံ နောက်တစ်နေ့ ရက်ကူးသည် မရှိဘဲ နေလာခဲ့ရာ၊ တစ်ရံရောအခါ၌ အံ့ဩဖွယ်ရာ လူကံသည် ဆန်းကြယ်လှသည့်အတိုင်း ကိုမြဟန်သည် တောင်ထိပ်ကြာပေါက် အနောက်နေထွက် ဆိုသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် မြင်းပိုင် လှည်းပိုင်နှင့် ဖြစ်သွားလေ၏။

အသို့ဟူမူ သူသည် ဂျပန်များ အရေးရှုံးနိမ့်ခါနီးအချိန်၌ ဂျပန်စစ်တပ်က မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မောင်းနေရာ၊ ဂျပန်များ ရန်ကုန်မြို့က ထွက်ပြေးရသည့် ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ဤမြင်းလှည်းကို ကိုမြဟန်အား ရက်ရောစွာ ပေးအပ်ပစ်ခဲ့၏။ ဤမြင်းနှင့်လှည်းသည် ပထမတန်းစားထဲက ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကိုမြဟန်သည် သူ့မြင်းနှင့်လှည်းကို ထားဖို့လိုလာပြီ ဖြစ်ပေရာ၊ အိမ်ရာက မရှိသည့်အတွက် မြင်းလှည်းသမားတို့နှင့် သဟဇာတဖြစ်ရာ၊ ပန်းပဲဖိုတစ်ခု၏ရှေ့ ကုက္ကိုပင်ကြီး အောက်၌ သူ့မြင်းလှည်းကို ထား၍ သူကတော့ ပန်းပဲဖိုထဲက ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်မှာ အိပ်စက်လေသည်။ သူ ဤမြင်းနှင့် လှည်းရသည်မှာ နွေရာသီဖြစ်၍ မိုးကျလောက်မှ မြင်းမအတွက် သင့်လျော်ရာ တစ်နေရာရာတွင် မြင်းစောင်းဆောက်မည်ဟု စိတ်ကူးထား၏။

သို့သော် သူ့မြင်းမ ဂျပန်မ(သူပေးထားသည့်နာမည်)မှာ မိုးတွင်းရောက်အောင် သက်ဆိုး မရှည်ရှာချေ။

အကြောင်းမှာ တစ်သက်လုံးမှ သူများ၏ မြင်းလှည်းကျွန် ဖြစ်လာခဲ့သော ကိုမြဟန်သည် ယခု မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် မြင်းလှည်း (သူတို့အများသုံး) 'အံ့နာ' ဖြစ်လာတော့ အံ့နာ၏ စည်းစိမ်ကို သူခံစားချင်ဟန်တူ၏။ သူကိုယ်တိုင် မမောင်းတော့ဘဲ ဒရိုင်ဘာနှင့် လွှတ်ထားလိုက်လေတော့၏။ သူကတော့ နံနက်ထွက်စ မြင်းလှည်းပေါ် ခဏလိုက်ထိုင်ပြီး ပိုက်ဆံကလေး ပုလင်းဖိုး ရသည်ဆိုလျှင်ပင် အရက်ဆိုင်မှာ ဆင်းကျန်ခဲ့တော့၏။

ကိုမြဟန်သည် အရက်လည်း အမြဲတမ်းမူးနေသည်။ သူ့ကို တစ်သက်လုံး မည်သူကမျှလည်း လေးစားကြသည် မဟုတ်သောကြောင့် သူမောင်းခိုင်းသော ဒရိုင်ဘာ ကောင်ကလေးကလည်း အခိုးသန်သန်နှင့် အများဆုံး ဝမ်းရအောင် မြင်းမကို မညှာမတာ ခိုင်းရကား မိုးဦးမကျမီပင် ဂျပန်မ နာလံမထနိုင်သော လဲခြင်းဖြင့် အမိုးဗလာ အကာမဲ့သော လမ်းဘေးကုက္ကိုပင်အောက်မှာ လဲလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကက်စ်ဘီခေတ် ရောက်နေပြီ။ အင်္ဂလိပ်ငွေနှင့် ထောင့်လေးငါးရာတန်သော ထိပ်တန်းမြင်းမတစ်ကောင် သေဆုံးသော်လည်း ကိုမြဟန်သည် မည်သို့မျှ နှမြောတသဟန် မပြု အရက်ကလေး တမြဲမြဲနှင့်ပင်။ မြင်းသားကို အပေါင်းအသင်း အရက်ပုလင်းများနှင့် စည်ပင်စွာပင် ဝိုင်းဝန်းခုတ်ဖျက်၍ ရောင်းချလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် လှည်းကို တစ်ထောင်ကျော်ကျော်နှင့် ရောင်းလိုက်ပြန်ကာ တစ်လကိုးသီတင်းမျှ ဖြိုးဖြိုးဝေနေသေး၏။

ဤမှ တပြီးကား... ကိုမြဟန်သည်ပိုနေပြီ။ ကျားနေမြဲအတိုင်း ဒုံရင်းပြန်ရောက်ကာ သူများအိမ်မှ မြင်းလှည်းကျွန်ပင် ပြန်ဖြစ်လာခဲ့လေရာ နောက်ဆုံး ရန်ကုန်ဇရိယာ၌ မြင်းလှည်းမောင်းခြင်းကို ဖိတ်သည်အထိ။

ယခုအချိန်ကား ကိုမြဟန်သည် မြင်းလှည်းမောင်းခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားဘာမျှလည်း မလုပ်တတ်၊ လုပ်လည်း မလုပ်ချင်၊ သားမယားတာဝန်လည်း မရှိလေသောကြောင့် မိမိကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ အသောက်ကလေးရဖို့နှင့် ဖြစ်သလို အစာကလေး ဝဇ္ဇိသာလိုသဖြင့် မိတ်ဆွေငယ်ပေါင်း ရောင်းရင်းကြီး အပွန်းအိမ်မှာပင် အဝတ်ကုန်ရက်၊ မီးပူတိုက်ဖြင့် သူ၏ ကျန်သည့်ဘဝတာကို ခိုအောင်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုမြဟန်သည် တစ်ခုညှင်ကောင်းရှိသည်မှာ မရှိဆင်းရဲသား အသောက်သမားပင် ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်ပစ္စည်းကိုမျှ ခြေဆော့လက်ဆော့မလုပ်၊ မရှိလျှင် တောင်းသည်၊ မြင်းလှည်းမောင်းရင်း သူသောက်လာခဲ့လျှင် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ဖိုးတော့ သုံးလာခဲ့တယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့ အခထဲက လျှော့ပေးပါဟု ပြောတတ်၏။

အပွန်းလည်း ယခုအချိန်မှာ သားမယားလည်းမရှိ၊ တစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်နေရာ ကိုမြဟန် သူနှင့်လာနေခြင်းသည် ငါးထမ်းရွက်နှစ်ခု ပေါင်းမိခြင်းတည်း။ သူတို့၏ စီးပွားရေးမှာ နက်ဖြန်ခါအတွက်မရှိ၊ ယနေ့ရတာ ယနေ့သောက်စားပစ်၍ နက်ဖြန်ခါအတွက် မနက်မှတစ်ဖန်

အလုပ်ဆက်မည်။ ပိုက်ဆံများများမရှိလျှင် ဓနိရည်လောက်ဖြင့်ပြီး၍ ရှိလျှင်ကား ချက်ဆိုင်ကြီးမှထွက်ပြီး လမ်းဘေးလဲသည်အထိ...

ထိုနေ့ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရသောအချိန်သည် ဓနိရည်ဆိုင်တွင် ဖြစ်၍ သူတို့ ဝိုင်မတောင့်မှန်း ထင်ရှားသည်။ ယခု ကျွန်တော်က ချက်ကြီးမှာ ဒကာခံမည်ဆိုတော့ သူတို့အလွန် ဝမ်းသာနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် မိမိစကားအတိုင်း ဓနိရည် နှစ်ပုလင်း ရှင်းသွားသောအခါမှ မလှမ်းမကမ်းရှိ ချက်ဆိုင်ကြီးသို့ သူတို့နှင့်အတူ ယွန်းခဲ့တော့၏။

ရောက်လျှင် အပွန်းအား အကြီးတစ်လုံး ဆွဲစေလျက် ကိုမြဟန်အား ဂေါ်ရင်ဂျီ ဝက်ခေါင်းဟင်းဖိုးကို ထုတ်ပေးရင်း "ကိုမြဟန် ကျွန်တော် ကြိုက်တာကတော့..." ကျွန်တော် စကားမဆုံးသေးမီ ကိုမြဟန်ကဖြတ်၍...

"အောင်မလေး... ကိုကြင်ဆွေ၊ ခင်ဗျားကြိုက်တာတွေ ကျွန်တော်မမေ့သေးပါဘူးဗျ။ ဝက်နှာသီးဖျားရယ်... နှာခေါင်းရိုးရယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်တော် ရယ်မောလိုက်ရတော့သည်။

ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် မြင်းလှည်းသမားဘဝ အရက်ဆိုင်များ၌ ဂေါ်ရင်ဂျီချက်ဟင်းတွင် ကြက်သားကို အမြစ်နှင့် တောင်ပံရိုး၊ ဝက်ခေါင်းဟင်းဆိုလျှင် နှာသီးဖျားနှင့် နှာခေါင်းရိုး၊ ၎င်းနှာခေါင်းရိုး အောက်ဖက်တွင် ဝက်အာခေါင်သား ပါလေရာ၊ ဇတ်တောက်... ဇတ်တောက်နှင့် ပါး၍ ကောင်း၏။ နှာသီးဖျားက ကိုက်လျှင် ဇင်းခနဲ... ဇင်းခနဲ နေ၏။ မယုံ... မိတ်ဆွေ စားကြည့်ပေါ့။

မကြာမီအတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် အမြည်း အရက်ကို အသီးသီးနက်ကြရင်း ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်ကို စကားကောင်းနေကြရာမှ အပွန်းက...

"ဟေး... ကြင်ဆွေ၊ ကိုမြဟန်က ပြောတယ်၊ မင်းယွတ်လှပြေကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆို"

"အေးလေကွာ..."

"အဲဒီမှာ ဓနိရည်ကောင်းလားကွ"

"ဟ... သူတို့ပြည်မှာ ဓနိရည်မရှိဘူး"

"ထန်းရေကော..."

"အဲဒါလည်း မရှိဘူး..."

"ဟ ကြင်ဆွေရ လူပြည်မှာ ထန်းရည်နဲ့ ဓနိရည်မှ မရှိဘူးဆိုရင်ဖြင့် နိဿာမ... ဒါ၊ အဲဒီတိုင်းပြည် ဘာလုပ်တော့မှာလဲကွ... ထို့..."

"အပွန်းရ သူတို့တိုင်းပြည်မှာက ခနိပင်၊ ထန်းပင်၊ အုန်းပင် မရှိဘူးကွ..."

"ဟ... ဒါဖြင့် သူတို့လူမျိုးတွေ ဘာသောက်နေကြတုန်း၊ စိမ်ရည်နဲ့ချက်ပဲ ဟဲနေကြရတော့မှာပေါ့..."

"တို့ စိမ်ရည်ဆိုတာက ကောက်ညှင်းကိုပေါင်းပြီး ဆေးနဲ့နပ်တာ မဟုတ်လား"

"အေးလေကွာ..."

"အဲ သူတို့တိုင်းပြည်မှာက ကောက်ညှင်းလည်း မရှိဘူး၊ တို့ထမင်းစားတဲ့ ဆန်လည်း မထွက်ဘူးကွ"

အပွန်း လွန်စွာ အံ့အားသင့်ကာ...

"ဟ... နိယာမ... ဒဂါး၊ ဒါဖြင့် ထန်းပင်လဲ မရှိဘူးဆိုတော့ ထန်းလျက်အရက်လည်း မရှိဘူး၊ ခုလို ကောက်ညှင်း အရက်၊ ဆန်အရက်လည်း မရှိတော့ဘူး ဆိုတော့... အငတ်တိုင်းပြည်မျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ လူမဖြစ်ပါရစေနဲ့ကွာ ကြင်ဆွေရာ... ဝါးစွဲတဲ့..." ဆိုပြီး ကိုမြဟန်ဘက်လှည့်၍

"ဟေ့ မြဟန် မင်းလည်း အဲဒီတိုင်းပြည် သွားနေမယ်ဆို နေမယ်လား..."

ကိုမြဟန်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီး ရမ်းခါလိုက်သည်။ စင်စစ် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကား ဘာမျှမတတ်၊ ဘာဗဟုသုတမျှ မရှိကြ၍ ကျွန်တော်က ရှုရှုပြည်၌ သောက်ရသည့် အရက်များ၊ ဝိုင်များအကြောင်း ရှင်းပြမည် ကြံနေစဉ် အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသမှ တကယ် ဒိန်းဒေါင်းက ဖျက်...။

ဒိန်း... တတ်တတ်... ဒိန်း... ဒိန်း၊

ဒိန်း... တတ်တတ်... ဒိန်း... ဒိန်း၊

အရက်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသည့် ဗားကရာလမ်းမကြီးမှာ ဂေါ်ရင်ဂျီမသာ ချလာသည်။ ဤအသံကြားသည်ဆိုလျှင် အပွန်းသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောရပ်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ထောင်လာလျက်...

"ဟေ့... မြဟန်... ဒါ ဂေါ်ရီးယားကြီးမိန်းမ မသာချလာတာကွ... ငါ အစက ခနိရည်နည်းနည်းစီ သောက်ပြီး အဲဒီမသာ သွားမလို့ကွ... အခု ကြင်ဆွေနဲ့ တွေတာနဲ့ ငါမေ့နေလို့ တို့ဝင်မကူရင် မကောင်းဘူး၊ သချိုင်းမှာ ကြက်သုံးကောင် လွတ်မယ်လဲ ပြောတယ်..."

ဒိန်း... တတ်တတ်... ဒိန်း... ဒိန်း၊

ဒိန်း... တတ်တတ်... ဒိန်း... ဒိန်း၊

တီးသံကား တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းမှာ အရက်ပုလင်းကြီး နှစ်လုံး (ကျွန်တော်က နည်းနည်းပါ) ကုန်၍ အပွန်းတို့ တော်တော် အရှိန်ရနေပေပြီ။

ဒိန်း... တတ်တတ်... ဒိန်း... ဒိန်း။

ပျော်ပျော်ပါးပါး အကအနုန် မသာချလာသည့် လူစုကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပွန်းသည် ထိုင်ရာမှ စွေခနဲ ထလိုက်ကာ ...

"လာ... မြဟန်ရေ ... ကြင်ဆွေ မင်းရောလိုက်ပါလားကွ၊ တို့နဲ့ ပျော်ရအောင်..." ဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ပြေးထွက်သွားလေရာ ကိုမြဟန်လည်း တစ်ပါတည်း လိုက်သွားလေ၏။

ခဏအတွင်း သူတို့သည် အခြားကုလားများနှင့် ရော၍ကရင်း မသာရှေ့မှ ပါသွားကြလေ၏။

မသာချရာ၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကခုန်၍ ချကြသည်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတို့လူမျိုးမှတစ်ပါး အခြားလူမျိုး ရှိပါသေးစ။

တကယ်တော့ ပျော်စရာ ကောင်းသော မသာမျိုးပါပေ။ ကသောသူများမှာ အရက်ကို ထွေနေအောင် သောက်ထားကြလျက်၊ သချိုင်းရောက်သောအခါ နန္ဒင်းဆိုးထားသော ကြက်အရင်များကို လွတ်မည်။ ဒီတော့ လိုက်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြကာ အိမ်ပြန်၍ ချက်ပြုတ်ကြလျက် အရက်နှင့် စားပွဲထိုင်ကြဦးမည်။

အပွန်းနှင့် ကိုမြဟန်တို့သည် ယခု ကျွန်တော် တိုက်ထား၍လည်း မူးနေပြီဖြစ်ရာ ထိုည မသာက ကြက်သားနှင့် မသာရှင်၏ အရက်နှင့်ဆိုလျှင် သူတို့သည် အိမ်ပြန်ရောက်ကြတော့မည် မဟုတ်။ သစ်တစ်ပင်အောက်၌ လည်းကောင်း သူတို့၏ တစ်ညတာ စည်းစိမ်ကို ခံစားကြပေတော့မည်။

သူတို့၏ဘဝတာမှာ စီးပွားရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ အစားအသောက် အနေအထိုင်အတွက် လည်းကောင်း ဘယ်အတွက်မှ ပူပင်ကြောင့်ကြ မရှိခဲ့ရကြ။

ဒိန်း... တတ်တတ်... ဒိန်း... ဒိန်း။

ဤအသံနှင့်အတူ သူတို့သည် သချိုင်းသို့ ကရင်း ပါသွားကြပေပြီ။

ဪ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်မှုသည် ကောင်းခြင်းတစ်ရပ်ပါကလား။

၂။ မာနနှင့် ကာလ

ဝင်ရိုး လှည်းဆီထိုး၍ ဘီးနှစ်ခုတွင် စွပ်ပြီးနောက် လှည်းတံတင်၊ ဝင်ရိုးတွင် ဝက်စွယ်စွပ်၊ ဇင်တုံးဆင့်၊ ထို့နောက် လှည်းတံ(လက်တံ) အဖျားမှာ စည်းကုံးနှင့် ထမ်းပိုးစွပ်၍ လှည်းဦးငှက်ကို သပ်ဖြင့် ကြပ်စွာရိုက်ပြီး သကာလ လှည်းတစ်စီး တပ်ဆင်ပြီးရန်မှာ ကယ့်အိမ်နှင့် ဆောင်ပန်းတင်ဖို့သာ ကျန်ပေတော့သည်။

"ဟေ့... မောင်သင်လေးရေ... မောင်သင်လေး..."

ကယ့်အိမ်တင်ရန်မှာ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်းနှင့် မပြီးမြောက် နိုင်သောကြောင့် မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ သူငယ်ချင်းကို ခေါ်လိုက်ရသည်။

သူလည်း အိမ်မှာ အသင့်ရှိနေ၍...

"ဟေ့... ဘာတုန်း ဖိုးအောင်..."

"ဒီမှာခဏလာကူစမ်းပါကွာ... တို့ချည်း မနိုင်လို့"

"ဘာများတုန်းဟ..." ဆိုပြီး မကြာခင် သူရောက်လာ၍...

"ဟ... ဟ... မင်းတို့ဟာ အချိန်အခါမဟုတ်၊ လှည်းဆင်နေပါလား... ဘယ်များ သွားကြမလို့တုန်း..."

မှန်ပါသည်။ ဤရာသီမှာ ကျွန်တော်တို့ ရွာတွင် လှည်းမဆင်ရသေးပါ။ လယ်များ မရိတ်သိမ်းရသေး၍ လှည်းလမ်းမပေါက်သေးပါ။

ကျွန်တော်တို့ လယ်သမားထုံးစံမှာ မိုးဦးကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှည်းကိုဖြုတ်၊ ဝင်ရိုး၊ ထမ်းပိုး၊ လှည်းဘီး၊ လှည်းတံ၊ ဝက်စွယ်ဇင်တုံး၊ ကယ့်အိမ်၊ ဆောင်ပန်း စသည်တို့ကို မိုးလုံရာ အိမ်အောက်၌ လှည်းကောင်း၊ နွားတင်းကုပ်ထဲ၌ လှည်းကောင်း၊ အဆင်သင့်သလို ထားပြီးနောက် ကောက်ရိတ်ချိန်ကျမှ တစ်ဖန်ပြန်ဆင်ကြရပါသည်။

ယခုကျွန်တော်တို့ လှည်းဆင်နေကြသည်မှာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်မျှ ရှိသေး၍ ရွာပြင်သို့ လှည်းမထွက်နိုင်သေးပါ။ ရွာဝက ရွံ့ဗွက်ကြီးသည် မမြောက်သေး။ ရွာထဲတွင်သာ ဟိုနားသည်နား သွားနိုင်ပေမည်။ ယခုကျွန်တော်တို့ လှည်းဆင်နေကြသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ အပိုင်းမှ မြောက်ပိုင်းသို့ ပို့စရာကိစ္စတစ်ခု ရှိနေ၍...

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

"ဟေ့... မောင်သင်လေးရ တို့ဘထွေးကြီး ကိစ္စလေကွာ..."

သူလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘထွေးအကြောင်း ကြားပြီးနေ၍...

"ဟာ... ဒါဖြင့် မင်းတို့ မင်္ဂလာကိစ္စပါလား။ ဟေ့ ဟေ့ သတို့သားကို ဒီအတိုင်းပို့လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲကွ။ တို့သောက်ဖို့ စားဖို့လေးရအောင်"

"အဲဒါပါ မင်းတိုင်ပင်ဖို့ ခေါ်တာပေါ့ကွ"

ကျွန်တော်တို့သည် လှည်းဆင်ရင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက်...

"ကဲ မင်းနဲ့ ဝိုက်ခိုက် မမယ်သုံကြီး အိမ် ဟိုဘက်နားက လှည်းလမ်းကြပ်က စောင့်ပေါ့ကွ"

"အေး... ကောင်းပြီ"

ဤတွင် ကျွန်တော့်ညီ ဝိုးမောင်မျက်နှာသည် ပြုံးပြုံး... ပြုံးပြုံးနှင့် ဖြစ်လာပြီး...

"အစ်ကိုကြီး ဘထွေးကို နောက်ဖို့ စာချိုးရပြီ"

"ဆိုစမ်းပါဦး မင်းစာချိုး"

"ယောက္ခမအိမ်ထက်၊ ခုမှတက်၊ သမက်အိုကြီး သေခါနီး..."

"မင်းဟာကောင်းသားပဲ ဒါပေမယ့် သူမင်္ဂလာယူမယ့်ကိစ္စမှာ 'သေခါနီး' ဆိုတာတော့ မကောင်းဘူးကွ"

ကျွန်တော် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး "ဒီလိုပြင်ကွာ... ယောက္ခမအိမ်ထက်၊ ခုမှတက်၊ သမက်အိုကလေး၊ မောင်ဘအေး၊ သူ့နာမည်လည်း ပါရော..."

ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့ ဘထွေးနာမည်မှာ ကိုဘအေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖေ၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲမို့ ကျွန်တော်တို့က ဘထွေး၊ နှုတ်မှထွက်တော့ 'ပထွေး' ဟု ခေါ်ကြပါသည်။

ဘထွေးကိုဘအေးသည် ယခု သမက်အဖြစ်နှင့် သူ့ယောက္ခမအိမ်ထက် တက်ရပေတော့မည်။ သို့သော် ဤသတို့သားကြီး အသက်မည်မျှ ရှိပြီ ထင်ပါသနည်း။ (၅၆) နှစ်ပါ ခင်ဗျား။ သားသမီး (၅) ယောက်ရှိလေရာ အကြီးဆုံး ထွန်းစိန်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ (၃၅)နှစ်၊ အငယ်ဆုံးသမီး ကျင်မြမှာ (၁၈)နှစ်၊ ဤသမီးပျိုမှလွဲ၍ ကျန် (၄)ယောက်မှာ အိမ်ထောင်နှင့်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဘထွေး ကိုဘအေးမှာ သူ့ယောက္ခမအိမ်ထက် တက်သစ် သမက်ကလေး ဖြစ်ရသည့်အချိန်တွင် ချွေးမတစ်စုံ၊ သမက်တစ်ရှဉ်းနှင့် မြေးက တစ်ဒါဇင်ကျော်ခင်ဗျား။

ကိုဘအေးတို့ အဖြစ်ကား ဆန်းပြားသည်။ လွန်ခဲ့သော (၃၅)နှစ်ကျော်က ဇာတ်လမ်းကို မှတ်တမ်းတင်ရပေမည်။

ထိုစဉ် အသက် (၂၀)မျှရှိသော လူပျိုကလေး မောင်ဘအေးသည် ရွာမြောက်ပိုင်းက ကွမ်းတောင်ကိုင်မကလေး မလှဌေးကို ချစ်ကျွမ်းဝင်ပါလေသည်။

ဘအေးနှင့် လှဌေး နာမည်ချင်းလည်း နဘေထပ်၍၊ ရုပ်ချင်းလည်း ဂဟေစပ်သင့်ပါသည်။ သို့သော် ကွာခြားသည်ကား မလှဌေးမိဘများမှာ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးနှင့် လယ်တွေခြံတွေနှင့် ပစ္စည်းဘောဂပြည့်စုံလှ၍ ကျွန်တော်တို့ ဘထွေးကိုဘအေး မိဘများတွင်မူ လယ်ဝေးလို့ ကိုယ်ပိုင်မြီကလေးမျှ မရှိသဖြင့် သက်ငယ်မိုးထရံကာ အိမ်ကလေးနှင့် နေရပါသည်။

ကိုဘအေးမှာ သူများအိမ်တွင် သူရင်းငှားလုပ်ရပါသည်။ ထိုခေတ်က ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာဒေသတွင် တောသူဌေးခေါ် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးများ၏ သားသမီးတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပြောပြရပါဦးမည်။ မိမိဘာသာ ချစ်ကြိုက်ယူရတာ အလွန်ရှားလျက်၊ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လျှင် လူကြီးတို့ စိမ့်ပေးသည့်အတိုင်းသာ လက်ထပ်ကြရပေသည်။ မိဘများ အိမ်ထောင်ရေး ရွေးချယ်ရာမှာလည်း ပထမ ပစ္စည်းအင်အား၊ ဒုတိယ ရုပ်ရည်နှင့် စိတ်နေသဘောထား၊ တတိယ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်း။

ဤသုံးချက်အနက် ကိုဘအေးဘက်က ဒုတိယနှင့် တတိယကို မဲတင်းမယ်ဆို တင်းနိုင်သော်လည်း အရေးကြီးဆုံး ပထမအချက်မှာကား ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန်ကျင်လျက် ရှိလေသည်။

မလှဌေး အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သည်၌ သူ့မိဘများထံမှ အသံထွက်လာသည်မှာ ရွှေတစ်ဆင်စာနှင့် လယ် ၁၅ ဧက လက်ဖွဲ့မည်ဖြစ်၍ ယောက်ျားလေးဘက်က အနည်းဆုံး ဧကအစိတ်လောက် ပါရမည့်သဘော သက်ရောက်ပေသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဘထွေး ကိုဘအေးမှာ နွားကလေး တစ်ကောင်မှ မဆောင်နိုင်သည် ဖြစ်ရကား၊ သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်တို့၏ တားမရသောအချစ်ဖြင့် မလှဌေးခိုးရာ လိုက်ပြေးလေသတည်း။

နောင်မှ ပြန်အပ်၍ နားချမည် ကြံစည်ကြသည်။ သို့သော်... မလှဌေး၏ဖခင် ဦးသာဒင်ကား မရရေးချ မရ။ မိဘဆွေမျိုးမျက်နှာ အိုးမဲသုတ်သောသမီး၊ တစ်သက်အပြတ်။ ငါ့မှာ သမီးရှိတယ်လို့ မပြောတော့ပြီ။ နင့်မှာ မိဘရှိတယ်လို့လည်း မအောက်မေ့နဲ့တော့။ ဘယ်ဆွေမျိုးသားချင်းမှလည်း မိလှဌေးကို မခေါ်ရ မပြောရ။

အချစ်ကြီးသလောက် အမျက်ကြီးလေပြီ။ ဦးသာဒင်မှာ ကိုဖိုးစံ၊ ကိုဖိုးညက်၊ ကိုဖိုးမှန်နှင့် သားသမီးလေးယောက်ရှိသည့်အနက် မလှဌေးမှာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပေသည်။

အချို့က မြေးရလျှင် စိတ်ကျ၍ အမျက်ပြေတတ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ကိုဘအေး မလှဌေးတို့၏ အကြီးဆုံးသား ထွန်းစိန် ၅ ခါလည်အရွယ်တွင် မလှဌေး၏ မောင်အငယ်ဆုံး

ကိုဖိုးမှန်သည် ထွန်းစိန်ကို လမ်းတွေ၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောလုပ်ကြောင်း ဦးသာဒင်ကြားသည်၌ လူပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေသော ကိုဖိုးမှန်ကို တင်းကုတ်ထိပ်ပိတ်ပြီး နွားကြိမ်နှင့် ကျောကျောနေအောင် ရိုက်သည်ဟူသတတ်။

မလှဌေး ကိုဘအေးနှင့် ရပြီး အနှစ် ၂၀ ကျော်မှ မလှဌေးမိခင် ကွယ်လွန်သည်။ သို့သော် အနှစ် ၂၀ ကျော်အတွင်း သားအမိချင်း တစ်ခါမျှ မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုက်ရပေ။ ဦးသာဒင်သည် မြေးမက မြစ်ရသည်တိုင်အောင် သူ၏စိတ်သည် မပြေသေးပေ။

ဒေါသလည်းကြီး၏။ မာနလည်းကြီး၏။ ပစ္စည်းဂုဏ်လည်းမောက်၏။ သို့သော် မည်သည့်အရာမဆို သခါရဖြစ်ပေရာ၊ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သကဲ့သို့ အချိန်တန်တော့လည်း အရွယ်ကျရပေမည်။ စိတ်ကျရပေမည်။ ဦးသာဒင် ၇၀ ကျော်သောအခါ၌ စိတ်ကျလေတော့သည်။ ဤအချိန်မှာ သူ၏အခြေအနေလည်း ယခင်တုန်းကနှင့် လုံးဝမတူတော့ချေ။

ရိုသမျှ လယ်စကထဲမှ သားသုံးယောက် အိမ်ထောင်ကျသည်နှင့် အညီအမျှ ခွဲဝေပေးခဲ့၍ မိမိအတွက် တစ်ရည်းစာ ဆယ်စကလောက်သာ ချန်ထားခဲ့၏။ ပထမတွင် သားငယ်နှင့် ရာသက်ပန် မခွဲဘူးရယ်ဟု အလိမ္မာအိမ်ပါ ချွေးမနှင့် ပေးစားထားခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးသာဒင် အိုဇာတာ မကောင်းလေတော့ ချွေးမက ထင်သကဲ့သို့ မလိမ်မာ၊ သားကလည်း တစ်နေ့တခြား မိုက်မိုက်လာသည်။ အလောင်းအစား အသောက်ကလေး ဖက်လာသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဖခင်အဘိုးအိုကို လုံးဝ ကြောက်ရွံ့လေးစားခြင်း မရှိတော့ဘဲ မချေမငံပြုလေသောကြောင့် ဒီသားနှင့်ချွေးမကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်လေတော့သည်။

ဤအခါ၌ ဦးသာဒင်မှာ အထီးကျန် အိမ်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ခွေးပုခေါ်သော သူတူ သူရင်းငှားကလေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့သည်။ စားမှု၊ သောက်မှု၊ ချက်ပြုတ်မှုပါ ခက်ခဲလာသည်။ ယင်းသို့အခြေအနေ ဆိုက်ရောက်ရသောကြောင့် တစ်သက်လုံး ပြတ်ပါပြီဆိုသော အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော သမီးမိုက်အား အတိတ်က အပြစ်များကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြန်လည်ခေါ်ယူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဗျိုး... ယောက္ခမ အိမ်ထက်၊ ခုမှတက်၊ သမက်အိုကလေး၊ ကိုဘအေး ရှိပါသလား ဗျိုး...”

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်တော်တို့သည် နွားလှည်းကို တပ်ကာမင်္ဂလာဆောင် လှည်းပိပီ ချူတွေ ဝေဝေဆာဆာနှင့် မောင်းလာခဲ့ပြီး သူ့အိမ်ရှေ့၌ရပ်၍ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် သံပြိုင် အော်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘထွေးသည် အိမ်ထဲ၌ ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေရာမှ နေရောင်ကာသို့ ထွက်လာပြီး...

“ဟိတ်အကောင်တွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လုပ်ကြစမ်းပါကွ”

ကျွန်တော်တို့သည် အော်ရင်း လှည်းဒေါက်ကို ထောက်၍...

"ဘယ့်နယ်သတို့သား အိမ်တင်ရမယ့်ကိစ္စ တိုးတိုးတိတ်တိတ် လှုပ်နေရမှာလဲဗျ"

"တယ်ခက်တဲ့ အကောင်တွေပဲကွ၊ လာ... ဒါတွေ ယူတင်"

"အောင်မယ် ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေကလည်း ရိုးကုမ္ပဏီက မနေ့ကမှသွားဝယ်တာတွေ ထင်ပါရဲ့၊ အရောင်တွေ တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတာပဲ"

"တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ ပြောမနေကြစမ်းနဲ့၊ တင်မှာသာ တင်ကြစမ်း..."

ထန်းကောက်ဖာအဟောင်း၊ သံသေတ္တာအဟောင်း၊ စောင်စုတ်ကြီးနှင့် အိပ်ရာလုံးကြီးက တစ်ထုပ်၊ စားခွက် သောက်ခွက်တွေက မြေအိုးမဲ့မဲ့ကြီး တောင်းထဲထည့်လို့။

"ဘထွေးရာ သူဌေးသမက်ဖြစ်ပြီပဲ၊ ဒါတွေ စွန့်ပစ်ခဲ့ပါတော့လားဗျ..." ဟု ကျွန်တော်ညီက ပြော၍ ကျွန်တော်က...

"ဟ... စိုးမောင်ရ ဖြစ်မလားကွ၊ မိန်းမအိမ်တက်တယ်ဆိုတာ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတော့ ပါရဦးမှာပေါ့ကွ"

ဘထွေးက ပြုံးမဲ့မဲ့ကြီးနှင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းပုတ်၍...

"ဖိုးမောင်နော် ဖိုးမောင်"

ထို့နောက် စိုးမောင်က ဘထွေးအိမ် ကြမ်းစွန်းတွေမှာ ချိတ်ထားသော ပုံတွေ၊ မြူးတွေ၊ ပလိမ်းတွေ သွားယူလာ၍ လှည်းပေါ်သို့ တင်သည်၌ ဘထွေးက ပြုံးပြုံးပြာပြာ...

"ဟေ့- ဟေ့ ဒါတွေတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အဘိုးကြီးက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးကွ..."

"အလဲ့လဲ့... အဘိုးကြီးကတဲ့၊ အဘိုးလေးက ပြောတယ်"

ယင်းမှ ဘထွေးသည် သူ့အသက်လည်း ၆၀ နီးနေပြီကို သတိရဟန်တူ၍... ရှက်စနိုး...

ယင်း၌ ကျွန်တော်က...

"ဪ... စိုးမောင်နယ်၊ သမက်ဆိုတာက ကိုယ်ဘယ်လောက်ကြီးနေနေ၊ ယောက္ခမကို ဒီလိုပဲ ခေါ်ရတာမျိုးကွ..."

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပစ္စည်းများ အားလုံးတင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ လှည်းမောင်း ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဒေါ်လှဌေးနှင့် သမီးကျင်မြတို့ကား မနက်ကပင် သွားနှင့်နေကြပြီ။ ထိုအချိန်၌ အဘိုးကြီးသည် သမီးနှင့် မြေးနှင့် အချစ်နလန်ထနေပေရောမည်။

ထိုအတွေးမှ ကျွန်တော်တစ်ဆက်တည်း သတိရ၍...

"ဘထွေးရော... ဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ ဘထွေးရဲ့ ချွေးမတွေရော... သမက်တွေရော၊ မြေးတွေရော အားလုံးခေါ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဟီ ဟီ လှည်းယာဉ်ဆယ်စီးတိုက်လောက်နဲ့ မင်္ဂလာတစ်ဆောင်စာ ပြည့်နေမှာပဲ"

ဘထွေးသည် ပြုံးကျဲကျဲကြီးလုပ်၍...

"မင်းနယ့်ကွာ တောက်တီးတောက်တွဲကွ"

"ဟုတ်သလေ... ကျွန်တော် တွေးမိတာ၊ နို့ပြီးတော့ အဘိုးကြီးက အဲဒီမြေး မြစ်တွေကြည့်ပြီး 'အင်း... ငါ့သမီး တစ်ယောက်ထဲက အနှစ် ၃၀ အတွင်းဖြစ်လာလိုက်တာ လူတွေ နည်းပါဘူးလားဟာ' လို့ အောက်မေ့မှာပဲ"

ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက်သား သဘောကျ၍ ရယ်မောလိုက်ကြပြီနောက် ဖိုးမောင်က အဘိဓမ္မာတစ်ရပ် ထုတ်လိုက်ပါသည်။

"အဲဒါ... လူ့ဘဝရဲ့ တိုးတက်မှုခေါ်ရမယ်ပေါ့ဗျ"

ကျွန်တော် "အေး... အေး... မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါနဲ့... ငါ့ရည် သတို့သမီးနဲ့ သတို့သားအခန်း ချောင်းကြည့်ချင်တယ်ကွ"

ဘထွေးသည် ကျွန်တော့်ထိပ်ခေါင်၍...

"ဟာ... ဖိုးအောင် တော်စမ်းကွာ"

"ကျွန်တော်ကတော့ ကုတင် ချူဆွဲပစ်ခဲ့မယ်"

"ဟာ ဖိုးမောင်ကလဲ တော်စမ်းကွာ၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ နောက်ကို နောက်တယ်"

"မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ... သတို့သားကလဲ ဘီအေပေါင်းနဲ့ ဘာနဲ့မဟုတ် တဘက်ကြီး ခေါင်းပေါင်းလို့ နွားပွဲသွားတာ ကျနေတာပဲ။ နို့ပြီး ပါးရေတွန်ပြီး သွားကလဲ ကျိုးလို့"

"ဟာ... တော်စမ်း ဖိုးအောင်ရာ"

ကျွန်တော် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှမ်းနှိုက်လိုက်ရာ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ကျပ်တန်လေးငါးရွက်နှင့် ဆယ့်ကိုးကျပ်မျှတော့ ရှိပေမည်။ ကျွန်တော်အကြံနှင့် နှိုက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက လှတော့ ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့... စိုးမောင်... သတို့သားက မဆိုးဘူးကွ၊ ငွေဆယ့်ကိုးကျပ်တော့ အိတ်ထဲရှိသား”

“ဒါ... သူ မိန်းမ တင်တောင်းငွေလေဗျာ။ မလှဋ္ဌေးတို့ ဟိုတုန်းကလယ်ဇက ၂၀ ကျော်မှ ဟိန်းနေတာ... အခုတော့ ဆယ့်ကိုးကျပ်နဲ့ပဲ”

“အောင်မယ်... မင်းက... ဒီဆယ့်ကိုးကျပ်တောင် ယေကွမအိမ်ရောက်အောင် ပါမယ် ထင်သလား...” ဆိုပြီး ကျွန်တော်က အလန်တကြားအသံနှင့် “ဟေ့... ဟေ့ တို့ရှေ့က ဘာလဲဟ”

မမယ်သုံကြီး အိမ်အလွန် လှည်းလမ်းကြပ်တွင် ကိုခိုနှင့်မောင်သင်လေးက ကြီးတားလျက် ရှိပေသည်။

စိုးမောင်က ဘာမှ မသိဟန်ဖြင့်...

“ဟေ့ လူတွေ... ဘာလုပ်တာလဲဗျာ”

(မူးနေသောအသံဖြင့်) “မင်္ဂလာဆောင် ကြီးတားတာလကွာ”

ကျွန်တော် “ဟာ... တခြားလူတွေမှတ်လို့... ကျွန်တော်တို့ ဘထွေးပဲဗျ။ မလုပ်ကြပါနဲ့”

မောင်သင်လေး “ဘယ်သူ ဘထွေးပဲဖြစ်ဖြစ် ထုံးစံအတိုင်းပဲ၊ သောက်ခိုစားခို ပေးမှဖြစ်မယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဘယ်လောက် ပေးရမလဲပြော” ဆိုပြီး ကျွန်တော်က ဘထွေး မမြင်အောင် လက်ငါးချောင်း ဆန့်ပြလိုက်ရာ၊ ကိုခိုက...

“ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲ များများလည်း မလိုချင်ပါဘူး။ ရွာထုံးစံပျက်မစိုးလို့သာ စတီလောက် ငါးကျပ်ပဲ ပေးပါ”

ကျွန်တော် ပြီးလွယ်စကားကြောင့်ဖြင့်...

“ကဲ... ဘထွေး ပေးလိုက်ဗျာ”

ဤမှ ဘထွေးလည်း နိပ်မိလေပြီဖြစ်၍...

“နင်တို့အားလုံး တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပဲ၊ ရော့... ရော့ သောက်ကြ မျိုကြ”

ကြီးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၍ ချုံသံတစ်ညံ့ညံ့နှင့် လှည်းမောင်းအထွက်၌ မောင်သင်လေးနှင့် ကိုခိုက သံပြိုင် ကောင်းချီးပေးလိုက်၏။

"သတို့သား အဘိုးကြီးနဲ့ သတို့သမီး အမယ်ကြီး၊ ဟိုဒင်း ကြမ်းညပ်အောင် ပေါင်းရပါစေဗျား"

ဘအေး၊ လှဌေး၊ ခွကျေးကျေး - ခွေးကျ ကျသည်ဟု ဟိုယခင်က ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

မလှဌေး ကိုဘအေးနောက် ခိုးရာ လိုက်ပြေးသွားပြီးနောက် ဦးသာဒင်က စွန့်ပစ်လိုက်သည်၌ မလှဌေးသည် ဆင်းရဲသော ယောက္ခမအိမ်၌ သူရင်းငှား၏ မယားဖြစ်ရသည်။ ဟိုယခင်က မိမိအိမ်ကလယ်ကို အပျင်းပြေလောက် ကောက်စိုက်လိုက်ခဲ့ရာမှ ယခု အငှားလိုက်ရသည်။ ကောက်စိုက်ချိန်မှာ ကောက်စိုက်ရသည်။ ကောက်စိုက်အပြီးမှာ ကောက်သင်း ကောက်ရသည်။ ယောက္ခမအိမ်ရောက်မှ ယက်ကန်းကို သင်ရသည်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးပါးစလုံး အလုပ်နှင့်လက်နှင့် မပြတ်ပါမှ ပေါက်ဖွားလာသော သားသမီးများနှင့် ထမင်းဝအောင် စားရသော အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာတွင် ချမ်းသာသော လယ်ပိုင်ရှင်မိဘများက သူတို့သားသမီးတို့အား မလှဌေးကို နမူနာပြု၍ ဆုံးမကြသည်။

ဘအေးလည်း သူဌေးမဖြစ်၊ လှဌေးလည်း ခွကျေးကျေး၊ ခွေးကျကျသည်ဟု လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ကျော်က ပြောဆိုခဲ့ရာ၊ ယခု ကိုဘအေးတို့ မလှဌေးတို့ အခြေအနေ တစ်မျိုးပြောင်းလာသည်၌ တစ်ခုခု ပြောစမှတ်ပြုရန်မှာ လူတို့၏တာဝန်၊ သို့မဟုတ် လေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း "ကိုဘအေးနဲ့ မလှဌေး အပွကလေး ပွပြန်ပြီ" တဲ့...။

အကြောင်းမှာ အသက် ၇၀ ကျော်နှင့်စ ၈၀ ချဉ်းပြီဖြစ်သော ဦးသာဒင်သည် ၅၀ ကျော်ပြီး ၆၀ နီးပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ဘထွေး ကိုဘအေးအား သမက်အရာ မြှောက်စားကာ ရှိသမျှ လယ်နှင့်အိမ်ကြီးကို အပ်နှင်းသည်။

ကိုဘအေးမှာ အသက် ၅၀ ကျော်မှ ကံပေါ်ကာ လယ်ပိုင်နွားပိုင် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် ဖြစ်သွားသည်။

ဦးသာဒင်မှာလည်း ဒီသမီးနှင့် ဒီသမက် အိမ်ပေါ်ရောက်ခါမှ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိသွားဟန်တူသည်။ တစ်သက်လုံးက တင်းခဲ့သမျှ မာန်တွေကျပြီဖြစ်၍ တရားဘက် ရောက်သွားကာ တစ်နှစ်မှာ (၆)လလောက်က ပြည်မြို့ အင်ကြင်းမြောင် နိဗ္ဗိန္ဒသို့သွား၍ တရားအားထုတ်လေ့ရှိသည်။

ဦးသာဒင်သည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးအား ချစ်လှကြောင်းလည်း ထင်ရှားသည်။ မလှဌေး ခိုးရာလိုက်သွားသည်၌ လက်ဝတ်လက်စားများ လိုက်သိမ်းသည်။ သို့သော် ဤလက်ဝတ် လက်စားများကို ထုခွဲရောင်းချခြင်း မပြု။ သည်အတိုင်းပဲ သမီးကိုယ်စား အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ထားခဲ့ရာ၊ ယခု သမီးအိမ်ပေါ်ရောက်သည်၌ အလုံးစုံပြန်ပေးသည်။ သို့သော် ဤအချိန်မှာ မလှဌေးမဟုတ်တော့ဘဲ အသက် ၅၀ ကျော် ဒေါ်လှဌေးဖြစ်နေကာ၊ အလုံးစုံသော လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို သမီးကလေးအား ဆင်ယင်လေသည်။

ယင်းသည်ပင်လျှင် သမီးကလေး ကျင်မြု၏ ဇာတ်လမ်း တစ်ခန်းဖွင့်ခြင်းတည်း။

ကျင်မြုသည် အရွယ်ကောင်း၊ အချိန်ကောင်းမှ အခြေကောင်းကောင်းကို ရသည်။ မြို့ကျယ်ဝန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးမှာ နေရလျက်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှကို

ဝတ်ဆင်ရ၍၊ လက်ဝတ်လက်စား ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ဖြစ်လေတော့ အလှကျက်သရေ တက်ပြီးဝေသည်ပေါ့။

ယင်း၌ ဖအေ၏သွေးပါသော ဒေါ်လှဋ္ဌေးသည် ဘဝင်ကိုင်လေသည်။ သူ့ဖခင်၏ နေရာတွင် သူဝင်လေသည်။

ယခင် ကျွန်တော်တို့ တောင်ပိုင်း၌ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရစဉ်က ကျင်မြ၏ ရည်းစား ဖိုးလုံးနှင့် သဘောမတူတော့ဘူး ဖြစ်လာသည်။ ဟိုယခင်ကတော့ ဖိုးလုံးရှာဖွေပေးတဲ့ ဖားငါးစားနေရတော့ ရှင်လှဋ္ဌေးတို့ ကြည်ဖြူလိုက်သမှ လွန်ပါရော။

ကျင်မြသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲပါ။ ကောင်မလေး လိမ္မာရေးခြားရှိပါသည်။ ဖိုးလုံးသည်လည်း ရိုးသားပါသည်။ အလုပ်အကိုင်လည်း ကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အစကတည်းက သဘောတူခဲ့ကြပါသည်။ နို့မဟုတ်လျှင် ကိုယ့်နှမကို ကိုယ့်မျက်စိအောက်တွင် နေတာပဲ မလျော်သူနှင့် အဖြစ်ခံရိုးလား။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘထွေး မွန်းဘအေးကပါ မယားဘက်ခပ်ပါပါ ဖြစ်လာသည်။ သူကလည်း လယ်ပိုင်၊ မြေပိုင် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့်ဆိုတော့ ဘဝင်ကိုင်လာပြီ ထင်ပါရဲ့။

သို့သော်လည်း လူငယ်တို့၏ ချစ်မေတ္တာတရားကား ရိုးသားမှန်ကန်လှပါသည်။ ကျင်မြသည် မအော့နည်းတူပဲ ဖိုးလုံးနှင့် ရိုးရာလိုက်ပြေးလေသတည်း။

ဟင်... ရှင်လှဋ္ဌေးတို့ ဒေါ်ပွဲလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ သူ့အဖေတုန်းက သူတို့လုပ်တဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့။ ပါသွားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားလိုက်သိမ်း၊ တစ်သက်အပြတ်ဟေ့။

"ဘယ့်နယ်တော်... အရပ်က ပြောစရာဖြစ်ပြီပေါ့အော့။ မအော့ ခြေရာနင်းတဲ့ သမီးရယ်လို့ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ၊ ခြံရန်တဲ့အမျိုး ခုန်တာပဲကိုးလို့ ဆိုကြတော့မယ်ပေါ့..."

"ဒါတော့ဗျာ... ကလေးတွေကိုချည်း အပြစ်မဆိုပါနဲ့ဦး၊ မိဘတွေ လုပ်ပုံက ရှိသေးသကိုးဗျ။ သူတို့ချင်းချင်း ချစ်ကြိုက်နေကြမှန်း သိ၊ ပေးစားလိုက်ရင် ဘယ် ဒီလိုဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိမလဲဗျ"

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက ဝင်ပြောပါသည်။

"ကိုယ့်နှမ ဒီလိုဖြစ်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ရှက်ရသဗျ။ ဒါ ခင်ဗျားတို့ အပြစ်ပဲဗျ"

မလှဋ္ဌေး မျက်နှာကား စူရှ်...

"ဟဲ့... ငါ့ကိုချည်း အပြစ်ဆို မနေကြနဲ့ဦး။ ငါက သဘောတူချင်ဦးတော့ ငါ့အဖေကြီးစိတ် နှင်တို့ သိတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့ကိုယ်ငါ အခုမှ သိက္ခာပြန်ဆယ်နေရတုန်း အခု သူ့မြေးကပါ ဒီလိုဖြစ်ပြန်တယ်ဆိုတော့ ငါ့အဖေအိုကြီး သေခါနီးမှ သမီးတင်မက၊ မြေးကပါ ဒုက္ခပေးရာ ရောက်မနေဘူးလား ဖိုးအောင်ရဲ့... ငါ ဘယ့်နယ်လုပ် မျက်နှာပြရပါ့မလဲ။ ဘယ့်နယ်လုပ် အကြောင်းကြားရပါ့မလဲ..."

ဘထွေး "အကြောင်း မကြားပါနဲ့လေ၊ ဟိုမှာ တရားထိုင်နေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါ့မယ်။ နောက်မှ ရောက်ရာပေါ့"

ယင်းအချိန်၌ အဘိုးသာဒင် ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ သမီးက ငိုကြွေးချက်မနှင့် တိုင်ပါလေသည်။ အဘိုးသာဒင်သည် အကိုးအကြောင်း သိရသည်နှင့် အလွန်ဒေါ်ပွလျက် "တောက် တယ်မိုက်တဲ့ဟာတွေပဲ" ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြောပြီး၊ သူ လမ်းလျှောက်သော နှစ်ဖက်ခွ မိုန်းတောင်ငှေးကြီးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်ကာ၊ သူ့တူကလေးအား...

"ဟေ့ ဇွေးပု လှည်းတပ်၊ ငါ့ကျင်မြအိမ် လိုက်ပို့စမ်း..."

ကိုဘအေးရော၊ ဒေါ်လှဋ္ဌေးရော အဘိုးကြီးကို မတားဝံ့။ မျက်လုံးပြူ မျက်ဆံပြူးနှင့် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

လှည်းထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်လှဋ္ဌေးက...

"ဒါလောက်မိုက်တဲ့ သမီး၊ သတ်ပစ်လည်း အေးတာပါပဲ ကိုဘအေးရယ်၊ ဒီအဖေအိုကြီး မသေမချင်း ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် အရှက်ခွဲရာ ရောက်နေပါရောလား..." ဟု ဆိုပြီး ချုံးပွဲချ ငိုပါလေ၏။

သို့သော် တစ်နာရီမျှအကြာ ဖိုးသာဒင် ပြန်လာသောအခါ၌ လှည်းပေါ်မှာ အထုပ်အပိုး အစုံအလင်နှင့် ကျင်မြရော ဖိုးလုံးပါ ပြုံးရွှင်စွာ ပါလာသည်ကို တွေ့ရလေသတည်း။

၃။ မှန်ကန်ခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်း

သတ္တိနှင့် သစ္စာ၊ မှန်ကန်ခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်းတို့သည် ဒွန်တွဲနေ၏။ သစ္စာမဲ့သူသည် သတ္တိမဲ့သူဖြစ်၏။ သစ္စာရှိသူသည် သတ္တိရှိသူဖြစ်၏။ သစ္စာကို သတ္တိနှင့် စောင့်ထိန်းရ၏။ သတ္တိဆိုရာ၌ မှန်ကန်သော ကိစ္စကို ရဲဝံ့စွာ ပြုလုပ်ခြင်းသာ မဟုတ်သေး။ မကောင်းမှုကို စောင့်ထိန်းနိုင်ခြင်း၊ မှားယွင်းသော ဆန္ဒလောဘကို ချုပ်တည်းနိုင်ခြင်း၊ အောင့်အည်း သည်းခံနိုင်ခြင်းတို့သည်လည်း သတ္တိမည်၏။

မှန်ကန်ခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်းလည်း ထိုနည်းအတူ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အမှီသဟဲပြုနေ၏။ ပင်ကိုယ်မူလက မည်မျှပင် ရဲရင့်သူ ဖြစ်နေစေကာမူ မမှန်ကန်သောအမှုကို ပြုလိုက်မိပြီဟု မိမိကိုယ်မိမိ ထင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုသူ၏ ရဲရင့်ခြင်းတို့သည် ပျောက်ကွယ်သွား၍ ကြောက်ရွံ့သူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် သာဓကပြပါမည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၅ နှစ်ကျော်က ဖြစ်ပါသည်။ ကာယကံရှင်များမှာမူ လူ့ဘောင်၌ မရှိကြတော့ပြီ။

ဦးအောင်ဒွန်း...။

ကျွန်တော်တို့ရွာမှ ရွာသူကြီး ဦးအောင်ဒွန်း။ အင်မတန်မှ ရဲရင့်သတ္တိရှိသည်ဟု ကျော်ကြားသည်။ သူ့ဦးစားပြကို လက်ရဖမ်းခဲ့ဖူး၍ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်နှင့် ဆုတော်ငွေများ ရခဲ့ဖူးသည်။ နှစ်လုံးပြု၊ သေနတ်ကိုင်ရသည်။ ဆယ်ခိုင်သူကြီး ခန့်အပ်ခြင်းခံရ၍ ရွာဆယ်ရွာကို အုပ်ချုပ်ရသည်။ ထိုရွာများ၌ ဖြစ်ပေါ်သော အမှုကြီးငယ်တို့သည် ဆယ်အိမ်ခေါင်းများမှ တစ်ဆင့် သူ့ဆီ ရောက်ရသည်။ ကြီးသောအမှုဆိုလျှင် ရုံးဂါတ်ပို့၍ ငယ်သောအမှုဆိုလျှင် သူပင်စီရင်ချက် ချလိုက်သည်။ တစ်ညချုပ်နှောင်ခွင့်နှင့် ငါးကျပ်အထိ ဒဏ်ငွေတပ်နိုင်သော အာဏာရှိသည်။

လူကောင်ကြီးမား၍ ဥပဓိရုပ်လည်း ကောင်းလှသည်။ အားအင်ဗလလည်း ပြည့်စုံလှသည်။ နွားထီးတစ်ကောင်ကို လက်ပြင်ရိုး လက်သီးနှင့်ထိုး၍ လှဲနိုင်သည်ဟု ပြောကြသည်။

သူ့အိမ်နှင့် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မျက်စောင်းထိုး ဓားလွယ်ခုတ် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် အမှတ်သညာ ထားတတ်သော အရွယ်မှာ သူ့အသက်သည် ၅၀ မျှဟု ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ဆွေမျိုးမတော်သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်တော်က "ဘိုး" ဟု ခေါ်ပါသည်။

ဘိုးသည် ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်က ချီပိုးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဘိုးသည် အသားဖြူရာဝယ် သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆေးနီဆေးနက်များ ထိုးထား၍ အလွန်လှသည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေကိုယ်မှာလည်း ဆေးရုပ်များ ရှိပါသည်။ သို့သော် သူ့လောက် မများ။ ထို့ပြင် အနက်ရုပ်သာရှိ၍ အနီရုပ် မရှိ။ ဘိုး၏ ကျောပြောင်ကိုကား ကျွန်တော်က အရုပ်ကားဟု ခေါ်ပါသည်။

"ဘိုးရယ် ဝမ်းလျားမှောက်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် အရပ်တွေ ကြည့်ချင်လို့ပါ"

"အို... အခုထိုင်ရင်း ကြည့်လည်း မြင်နေရသားပဲ မြေးရဲ့"

"မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ မှောက်ကြည့်ရမှ ပိုကောင်းတယ်"

ဘိုး၏ ကျယ်ပြန့်သော ကျောပြင်ဝယ် နဂါးရုပ်၊ ဂဠုန်ရုပ်၊ ဇော်ဂျီရုပ်၊ ကြောင်ရုပ်၊ ကျားရုပ်၊
ခြင်္သေ့ စသည်တို့မှာ ဆေးနီ ဆေးနက်တို့ဖြင့် ယခုမျက်စိနှင့် ကြည့်သော် လွန်စွာမှ လက်ရာမြောက်
လှပါပေသည်။ အချိုးအစားကျ၍ ပီပီသသ ရှိပါပေသည်။

"ဘိုးရယ် ဒီအရပ်တွေ ဘိုးကို ဘယ်သူထိုးပေးထားတာလဲဟင်..."

"ဘိုးဟာဘိုး ထိုးတာပေါ့ကွ"

"အောင်မယ် မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို၊ ဘိုး ညာတယ်၊ ကဲ... ဘိုး ကျောကုန်း ဘိုးမြင်ရလို့လား"

"မှန်ထဲ... နောက်ပြန်ကြည့် ထိုးတာပေါ့ကွ..."

"အောင်မယ်... အောင်မယ်... ဘိုးအိမ်မှာ ဘိုးကျောကုန်းလောက်ကြီးတဲ့ မှန်တစ်ချပ်မှ
မရှိဘဲနဲ့"

ဘိုးသည် ရယ်မောကာ... "အလကား ပြောတာပါကွာ၊ ဆရာဦး ထိုးပေးတာပေါ့ကွ၊
ဆရာဦးကို မင်းသိတယ် မဟုတ်လား..."

ဆရာဦးသည် ဘိုးအိမ် ခေါင်းရင်းက ထိုးကွင်းထိုးဆရာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင်
ရုပ်သေးရုပ်တွေထုသော ပန်းပုဆရာလည်း ဖြစ်ပါ၏။

"ဘိုး... ဒီအရပ်တွေထိုးတော့ မနာဘူးလားဟင်..."

"နာတာပေါ့ မြေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားဆိုတာ ဆေးထိုးခံနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိရမယ်ကွယ့်၊
ငါ့မြေးလည်း ကြီးရင် ထိုးကွင်းထိုးရမယ်ကွယ့်"

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အချိန်ရောက်သောကာလ၌ ထိုးကွင်းထိုးခေတ်ကုန်၍
ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ သို့ရာတွင် အချို့လူကြီးများက မကြိုက်ကြ။ ကျွန်တော် ၁၄
နှစ်သားလောက်၌ ဆရာဦးက ကျွန်တော့်ပေါင်မှာ ကျားရုပ်ထိုးပေးသည်။ ထိုးရသည်မှာ အနီစင်း၊
အနက်စင်းနှင့် တကယ့်ကျားရောင် ထွက်ရမည်။ အသက်လည်း ပါရမည်။ သို့သော်
ဤဖေကိုယ်သတ္တိခဲက အဖေချုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ထဲမှ ကုန်းအော် ရှန်းထွက်သဖြင့်
ပထမဆုံးတစ်ကြောင်းမျှ သွားရသေးရာ ကျားရုပ်မဖြစ်၊ ကြွက်ရှပ်ကလေးလိုလို ရေးရေးမျှ
ထင်တော့၏။ သည်တော့ ဆရာဦးက ကျွန်တော့်အဖေအား ဘာပြောသည် ထင်သနည်း။

"မောင်ဆယ်ရေ... ခုခေတ် ကလေးတွေတော့ သတ္တိသုဉ်းကုန်ပါဘိကွာ။ ငါ့သားတွေလည်း
အတူတူပဲကွ၊ မင်းတို့လို ငါတို့လို ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်သားလောက်က ထိုးကွင်း

ထိုးခံလာလို့ရှိရင် ဒီကျားရှပ်လောက် ဘယ်ဖြန့်လိမ့်မလဲကွာ။ ခံနိုင်ရည် ရှိနေမှာပဲ။ မိဖုရား... ကင်းကိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ သွား... သွား”

ဆရာဦးက ကျွန်တော့်ကို နှင်လွှတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပေါင်ကလေး ထောင့်ထောင့်နဲ့ မျက်ရည်ကလေး စို့စို့နှင့်။

ဘယ်မျက်ရည် မစို့ဘဲ ခံနိုင်မလဲဗျ။ လေးခွရှိတဲ့ ကြေးစုတ်ကြီးနှင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင်း သွေးတစ်ပေါက် ထွက်လာရင်း...

ဤအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုးကွင်းမျှမက၊ ဆေးရှပ်တွေကိုယ်လုံးတွင်ရှိသော အဖေတို့ ဘိုးတို့ သတ္တိကို ချီးကျူးမိပါသည်။ ဘိုးက ပို၍များပါသည်။ ဘိုးသည် ခေါင်းဖြူဖြူတွင် ကတုံးရိတ်ထားသူ ဖြစ်လေရာ၊ ငယ်ထိပ်မှစ၍ ခြေဖမ်းအထိ ကျောကုန်း၊ လက်ပြင်၊ ခြေသလုံး၊ ခြေကျင်းဝတ်ပါမကျန် ဆေးတွေ အပြည့်ရှိသည်။

ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဘာအစွမ်းထက်သည်တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ချေ။ သို့သော် ခံနိုင်ရည်ရှိသော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းတော့ ထင်ရှား၏။

ဘိုးသည် ခွန်အားဗလနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိကောင်းရုံသာ မဟုတ်သေး၊ စာပေပညာကိုလည်း တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်၏။ ဘိုးသည် ဘိသိက်ဆရာဖြစ်သည်။ ဘုရားကိုးဆူဆရာ ဖြစ်၏။ စာဟောဆရာဖြစ်၏။ ရတုဩဘာ စာရေးဆရာဖြစ်၏။

ဘိုးသည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်တွင် ထ၍ ဘုရားရှိခိုးပြီး စာရွတ်၏။ သူစာရွတ်သည်ကို ဘေးသုံးလေးအိမ်က ကြားရ၏။ သို့သော် ဘာမျှ နားမလည်နိုင်ပေ။ သူ့အသံ “ဟန်နံ- ဟန်နံ” ဟူ၍သာ ကြားနေရ၏။

“အဖေ... ဘိုးက ဟန်နံ ဟန်နံနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ အဖေရ”

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အိပ်ရာထဲတွင် အဖေဖေအား မေးခဲ့၏။

“စာဝါးတာခေါ်တယ် သားရဲ့”

“ဘာလို့ စာဝါးတာလဲ အဖေရ”

“သူရထားတဲ့ စာတွေကို မမေ့၊ မပျောက်အောင် နှုတ်က မြန်မြန်ရွတ်နေတာပေါ့ကွာ...”

“ကျွန်တော်လည်း ဘိုးလို စာဝါးချင်တယ် အဖေ”

“ဒါဖြင့် စာများများ တတ်အောင်သင်ပေါ့ကွာ၊ ထမင်းစားချင်တော့ ထမင်းရှိမှ စားဖြစ်သလို စာဝါးချင်တော့ ကိုယ်တတ်ထားတဲ့စာ ရှိမှပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်သည် ဘိုးကို အစစအရာရာ ချီးကျူးအားကျသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော်သည် ဘိုးအတုကိုယူကာ ကကြီး၊ ခခွေးကစ၍ စာဝါးခဲ့၏။ နို့ပြီး ဘိုးက (အဆက်ဆက်က အစဉ် သာယာတဲ့ သရက်ပင်ရွာက အထူးအကျိုးပြုတဲ့ ဦးဖိုးန) ဟု ရှင်ပြုဖိတ်စာတွင်ရေးလျှင်

ကျွန်တော်ကလည်း (မချို့အစဉ်သာတဲ့ ကြိုပင်ရွာက အထူးအကျိုးသယ်ပိုးတဲ့ ဦးဘိုးဆယ်) ဟု ကျွန်တော်အဖေနှင့် ရွာနာမည်ကို နဘောထပ်ဆိုလိုက်သောအခါ ဘိုးကလွန်စွာ သဘောကျလှ၏။ "မောင်ဆယ် မင့်သားကြီး ငါ့ခြေရာနင်းလိမ့်မယ်" ဟု ဂုဏ်ယူပြောဆို၏။ သို့သော် ဘိုးခြေရာကို နင်းဖို့၊ ဘိုးကိုမိဖို့က ခဲယဉ်းလှပါ၏။

ဘိုးသည် ရပ်ရွာ၌ အုပ်ချုပ်စီမံရာတွင် သူ၊ မင်္ဂလာဆောင်၌ ဘိသိက်သွန်းရာတွင် သူ၊ ရှင်ပြု ပွင်းခံတို့၌ ဩဘာစာများရေးသား ဖတ်ကြားရာတွင် သူ၊ ရပ်သူရွာသားတို့ အပျင်းလည်းပြေ ပညာ ဗဟုသုတလည်းရအောင် ဇာတ်နိပါတ်တော်တို့ကို သံနေသံထားနှင့် ဟောပြောရာတွင်လည်း သူ။

သူ... သူ... သူ... ထိုသူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်၌ ကံချော်၍ အကြံတော်တလွဲကို လိုက်မှားမိချေသည်။

မချောဖြူ..

သူသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖြူသည်။ ချောသည်။ လှသည်။ လှသည်နှင့်အမျှ လင်ငယ် နေတတ်သူ။

သူ၏ ပထမဦးဆုံး ယောက်ျားသည် သူ့နောက်ယောက်ျားထားတာ ပက်ပင်းမိ၍ သူ့အား လယ်ကွင်းထဲ ခေါ်သွားကာ စားနှင့် ခုတ်သတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူတော့ မီးရထားအနင်းခံ၍ ပွဲချင်းပြီး စီရင်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် မကောင်းမှုပြုရန် အကုသိုလ်ကံ ကျန်နေသေးသော မဟာဝါကား မသေ၊ လည်ပင်း စားဒဏ်ရာတွေနှင့် မေ့ပြောနေရာမှ သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။

ဘိုးနှင့် အခင်းဖြစ်ပွားရန် အချိန်မှာ ထိုမိန်းမသည် အသက် ၃၀ ခန့်၊ လည်ပင်းမှာ စားဒဏ်ရာ နှစ်ချက် ရှိသည်။ အသားရောင် ဖြူဖြူဝင်းဝင်းနှင့် ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း၊ ထိုအချိန်၌ သူ၏ ဒုတိယလော၊ တတိယလော၊ မပြောတတ်သည့် လင်ယောက်ျားမှာ ဘိန်းစားဖိုးဆိုင်။

ကျွန်တော် သတိပြုမိသောအချိန်မှာ မချောဖြူသည် ရွာထဲမှာ ခံတောင်းရွက်၍ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ဆီ၊ ဆား စသော ကုန်စုံရောင်းသည်။ ဘိုးသည် ထိုကုန်စုံဝယ်ရင်းမှ စတင်သည်။

ကျွန်တော်သည် အမှတ်သညာ ထားတတ်သော အရွယ်မှစ၍ ဘိုးအိမ်မှာ အနေအစားများသည်။ အကြောင်းမှာ ဘိုးအိမ်သည် ဘယ်တော့မှ ဟင်းကောင်းမပြတ်ချေ။ မပြတ်ခြင်းမှာ ကျေးရွာလေ့ ထုံးစံရှိ၏။ ရွာတွင် ကျွဲနွားသေ၍ လည်းကောင်း၊ သတ်၍ လည်းကောင်း၊ အမဲသားပေါ်လျှင် သူကြီးအိမ်ကို တစ်တွဲပို့ရသည်။ ဝမ်းတွင်းသားအစုံလည်း ပါရသည်။ ဘိုး အုပ်ချုပ်သော ရွာက ဆယ်ရွာဆိုတော့ ဘိုးအိမ်မှာ အမဲဟင်းလျာ ပြတ်သည်မရှိတော့ချေ။

ဘိုးကိုယ်တိုင်ကတော့ အမဲသားမစားချေ။ ကျွန်တော့်အဖေလည်း မစားချေ။ ကျွဲနွားဖြင့် အသက်မွေးရသော ကျေးရွာတို့တွင် အမဲသားမစားခြင်းသည် လူကြီးလူကောင်းတို့၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ တစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။

ဘိုးတို့ ဂေါ်ပုံတစ်ရပ်ကို တွေး၍ ရယ်ချင်ပါသေးသည်။ ဝါတွင်း မိုးရာသီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လယ်တောဒေသမှာ ငါးပေါသည်။ သည်တော့ မချောဖြူက ကုန်စုံရောင်းခြင်းကို ရပ်ဆိုင်း၍ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည်။ ထိုအခါ ဘိုးက ကျွန်တော့်ကို ခုတုံးလုပ်၍ မနက်တိုင်း မချောဖြူ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းလာတိုင်း-

“ဟေ့ မင်းဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါး စားဦးမလား” မေးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ၁၀ နှစ်သား အရွယ်လောက် ဘယ်သိလိမ့်ဦးမှာတုန်း။ အမြဲတမ်း ခေါင်းညှိတ်သည်ပေါ့။ ဘိုး၏ အိမ်သားများကတော့ နှာခေါင်းရှုံ့ကြပြီ၊ ရိပ်မိနေကြပြီ။ ထိုအခါ ဘိုးမှာ ဇနီးအမယ်ကြီးနှင့် သမီးနှင့် သမက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတော့ ဝါတွင်းမှာ သတ်သက်လွတ်သမား ဘိုးက မုန့်ကို ဘယ်လိုစားပါသနည်းဟူမူ ဟင်းရည်မဆမ်းစေဘဲ၊ သူ့အိမ်က နို့ဆီနှင့် ဆမ်း၍ စားပါသည်ခင်ဗျား။

ဪ... အာဂဘိုး၊ လူကြီးလူကောင်း ဂေါ်ပုံ မဆိုးဘူးနော့။ ဦးကြီးတို့ နည်းယူကြ။

ထို့ပြင် ဘိုးတွင် သူများနှင့်မတူသော ထူးခြားချက်တစ်ရပ် ရှိသေးသည်။ ဘိုးသည် ထမင်းစားပြီး ပလုတ်ကျင်းသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ တစ်ခုခုစားသောက်ပြီး ပလုတ်ကျင်းသောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ဘယ်တော့မှ ထွေးမပစ်ချေ။ ပါးလုတ်ရည်ကို မျိုချလိုက်သည်သာ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က “ဘိုးလုပ်ပုံဟာ သူများနဲ့ မတူဘူး။ မရွံ့ဘူးလား” ဟု မေးသောအခါ “ဟ... ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲကဟာ ကိုယ်ရွံ့နေမှဖြင့် ငါ့လနွီးတဲ့ လည်ပင်းလှီးပစ်ဖို့သာ ရှိတော့တာပေါ့ကွ” ဟု ပြန်ဖြေပါသည်။

ဟုတ်တုတ်တုတ်။

ယင်းသို့လျှင် မချောဖြူသည် ကုန်စုံရောင်းရင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းရင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘိုးအိမ် နေတိုင်းလိုလို ဝင်ထွက်နေရာမှ လေးငါးလမျှကြာသော် မချောဖြူယောက်ျား ဘိန်းစား ကိုဖိုးဆိုင်မှာ အိတ်ထဲ ဘိန်းငါးကျပ်သားခန့်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ် ဘိုးက ဖမ်းမိလေ၍ ချော ထောင်ကျသွားရှာလေသည်။

ဒါ ဘိုးက သူ့နောက်လိုက် မတရား သက်သေများနှင့် သက်သက်အမှုဆင်တာ ဖြစ်ကြောင်းကို တစ်ရွာလုံးက သိကြ၍ တဖျစ်တောက်တောက် နေကြ၏။ ကိုဖိုးဆိုင်သည် ဘိန်းစားသော်လည်း မနိုးတတ်၊ မဂုဏ်တတ်၊ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့ဟာသူ ထန်းတက်၍ စား၏။ ပုံးမြူး ထောင်၍ စား၏။

ထိုမှ အရပ်ထဲက လူကြီးများသည် ဘိုးကို ဝိုင်းကြည့်စ ပြုလာ၏။ သည့်နောက် မကြာမီတွင် ဘိုးသည် သူ့အိမ်သူ အိမ်သားများနှင့် ရန်ဖြစ်ကြလေ၍ အမယ်ကြီးသည် သမီးနှင့် သားမက်ကိုခေါ်ကာ သူ့ဇာတိရွာသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဘိုးကိုကား မည်သူမျှ တရားချ၍ မရတော့ပြီ။ ယခင်တုန်းက ရပ်ရွာအိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စတို့မှာ သူကသာ ဖြန့်ဖြေစီမံ ခန့်ခွဲပေးခဲ့သည်။ သူ့ဇာတိတွင်ကား သူသာ ဇာတ်ဆရာ၊ အခြား ဇာတ်ဆရာကို လက်မခံတော့ပြီ။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ကား မချောဖြူသည် ဘိုး၏အိမ်ပေါ်သို့ လာလေသတည်း။ သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်တွင် ဘိုး၏ရလဒ်ကား ကျဆုံးခြင်းပင်တည်း။

မချောဖြူ ဘိုးအိမ်ရောက်ပြီး ဒုတိယမြောက်နေ့ နံနက်တွင် အသက် ၆၀ မျှရှိမည်ဖြစ်သော အမယ်ကြီးတစ်ယောက် ဆောင်စားရှည်ကြီး တစ်လက်ကို ကိုင်ကာ ဘိုး၏ အိမ်ဝင်းထဲ ရောက်နေလျက် စားတစ်လက်လက်နှင့် ဆီရေးကြမ်းမောင်း နေပေတော့သည်။

"ဟဲ့... အောင်ခွန်း၊ နင် ဗလကောင်းလှတယ်။ သတ္တိကောင်းလှတယ်ဆို၊ ကြိုက်တဲ့ လက်နက်ကိုင်ပြီး တံခါးဖွင့် ဆင်းခဲ့စမ်း..."

ချလွမ်း...

အိမ်ရှေ့နံရံအကောက်ကို သူ့ဘေးနှင့် ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ကောက်ကာ...

"ဟဲ့... အောင်ခွန်း၊ နင် သတ္တိနည်းလှချေလား။ ငါလို အမယ်ကြီးနဲ့မှ ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ဘူးလား။ လူချင်းကြောက်ရင် နင့်မှာ နှစ်လုံးပူး သေနတ်ရှိတယ် မှတ်လား၊ ဟောဒီမှာ ပစ်လိုက်စမ်းဟေ့"

ရင်ကို ကော့ပြုပြီး သူ့စားတစ်ဖန် ပစ်လိုက်ပြန်လေသည်။ အိမ်ပေါ်ကတော့ ဘာသံမျှ မကြားရ၊ ဆိတ်ငြိမ်လှသည်။ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးထင်ရသည်။ သို့သော် ဘိုးနှင့် မချောဖြူရှိတာ အမှန်၊ ညကပင် ဦးအိမ်ထွန်းတာ မြင်ရသေးသည်။ ယခုမနက် အစောကြီးမှ စောစောစီးစီး ဒီအမယ်ကြီးက ကျွန်တော် အိမ်ရာက မနီးမီပင် လာရောက်ဆူပူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘိုး အိမ်သည် တစ်ထပ်အိမ်မြင့်၊ အောက်ဆင့်မရှိ၊ မြေကြီးပေါ် စားပွဲ ကုလားထိုင် ထားသည်။ အိမ်အကောက်မှာ နှစ်တစ်လက်မ သစ်သားတန်းတွေကို ကြက်ခြေခတ် ရိုက်ကပ်ထားသည်။ ထိုနံနက်၌ အပေါ်ထပ်ရော၊ အောက်ထပ်ရော တံခါးတွေ အားလုံးပိတ်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်မှ အံ့ဩစွာနှင့် လှမ်း၍ကြည့်နေသည်။ အမယ်ကြီးသည် ပိန်သော်လည်း စိတ်ကဆောင်နေ၍ တော်တော်ပဲ မာကျောပုံပေါ်သည်။ သူသည် အော်ဟစ်ဆဲရေးရင်း အောက်နံရံကို ဓားနှင့်ခုတ်လိုက်၊ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းပစ်လိုက်၊ မောလျှင် ထိုင်ပြီး နားလိုက်၊ နောက်ပြီး တစ်စခန်းထလိုက်နှင့် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် ဒေါသနှင့် ဇွဲသတ္တိက ကြီးလှပါသည်။

“ဟေ့... အောင်ခွန်း မယားခိုးရဲ့၊ လူတိရစ္ဆာန်ရဲ့၊ နင် ငါ့သားမက်အိပ်ထဲ အတင်း ဘိန်းထည့်ပြီး နင့်နောက်တော်ပါ သက်သေလိမ့်တွေနဲ့ အမှုဆင်ပြီး ထောင်ချတယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတယ်ဟဲ့...”

ချလွမ်း...

စားနှင့်တစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြန်သည်။

“နင်ဟာ ဆယ်ခိုင်သူကြီး၊ ဘုရားကိုးဆူ ဆရာကြီး၊ ဘိသိက်ဆရာကြီး၊ ရတုသြဘာ ဆရာကြီး၊ ကွက်စိပ် ဆရာကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်တွေမှ မထောက်ဘူး ငအောင်ခွန်းရယ်၊ ဟို မျောက်မထားမရော ဆင်းခဲ့၊ နင့်ပါ ငါ နတ်နတ်စဉ်းပစ်မဟဲ့။ နင့်အတွက် ငါ တစ်ခါက၊ နှစ်ခါ ရှက်၊ နှစ်ခါက သုံးခါရှက်၊ တစ်သက်လုံး ရှက်နေရမှာလားဟဲ့... နင်တို့သတ်ပြီး ငါ့ပါ သေပစ်လိုက်မဟဲ့...”

ဤအချိန်၌ ကျွန်တော့်မှာ အသက် ၈ နှစ်၊ ၉ နှစ်မျှ ရှိပြီးမည်ဖြစ်၍ အဖေအနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ...

“အဖေရယ် ဘိုးက ဒီအမယ်ကြီး ပိန်ပိန်ကလေးများ ဘာလို့ ကြောက်နေရသလဲ။ အောက်ဆင်းပြီး ဖမ်းလိုက်ရောပေါ့။ ဘိုးက အားအများကြီး ကြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ နို့ပြီး ဘိုးက သူကြီး”

“ဟဲ့... ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ကိုယ် အမှားလုပ်မိတဲ့အခါ မှန်သူကို ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ဘူး။ ကြောက်နေရော၊ ဒါဟာ တရားသဘောပဲ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး အဖေရာ”

“အေး... ငါ့သား ကြီးတော့ နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်သည် ဘိုးကိုသာ သနားနေတော့သည်။ ဘိုးဘက်က ဘယ်သူမျှ ကူညီမည့် လူလည်း မရှိပါလား။ ဒီအမယ်ကြီးကို လာတားခြင်း၊ ဆွဲငင်ခြင်းလည်း မည်သူမျှ မပြုကြ။ အကယ်တိ အခြားအိမ်၌သာ ဤသို့ဖြစ်နေပါမူ ဘိုးကိုယ်တိုင် သွားရောက်စီစဉ် ဖြန့်ဖြေချေမည်။

စင်စစ်တော့ သူကြီးဦးအောင်ခွန်း၏ မတရားပြုမှုကို တစ်ရွာလုံးက မုန်းတီးရွံရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမယ်ကြီးဘက်ကပင် အကူအညီပေးကြဦးမည်။ သို့သော် ကူညီစရာပင် မလို၊ အမယ်ကြီးကား အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဇွဲသတ္တိကြီးလှပါဘိ။ ဤနေ့ ပထမနေ့က နံနက် ဝေလီဝေလင်းမှသည် ၁၀ နာရီခန့်ထိ ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းပြီး ထမင်းဆာသောကြောင့် ပြန်သွားသည်။ နောက်နေ့ နံနက် ဝေလီဝေလင်း၌ ယမန်နေ့ကအတိုင်း ပြန်ရောက်လာပြီ ယမန်နေ့ကအတိုင်း ပြုမူပြန်တော့သည်။

အမယ်ကြီးသည် ဤသို့ချည်း မနက်တိုင်းလာလုပ်၏။ ပဉ္စမမြောက် ညနေခင်းဝယ် ဦးအောင်ခွန်းနှင့် မချောဖြူတို့သည် ပစ္စည်းပစ္စယများကို လှည်းတစ်စီးနှင့် တင်၍ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ဤအခင်းဖြစ်နေချိန် ဘိုးအိမ်သို့ မသွားရန် ကျွန်တော့်အား တားမြစ်ထား၍ ယင်းညနေလှည်းပေါ် ပစ္စည်းတွေ တင်နေတုန်းမှာ ဘိုးကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ သူ့အား မည်သူကမှလည်း လာ၍ နှုတ်မဆက်ကြချေ။

ရွာတွင် သူကြီးမရှိတော့ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ၌ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေ ခေါ်၍ ဖြစ်ပုံကို စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး ဦးအောင်ခွန်းအား သူကြီးရာထူးမှ ချုလိုက်ကာ နောက်ထပ် သူကြီးအသစ် ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်လိုက်လေသည်။

ဦးအောင်ခွန်းကား ဂုဏ်သိက္ခာ အဖတ်ဆယ်မရလောက်အောင် ကျဆင်းလေ၍ ရွာသို့ပြန်ပြီ မချဉ်းကပ်ရဲတော့ပေ။ သူ့အိမ်ကို သူ့အမယ်ကြီးနှင့် သမီးသားမက်တို့ ပြန်၍နေကြသည်။

ဦးအောင်ခွန်းသည် ဤမှ မကြာမီတွင် စိတ်ရောလူရော ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ဟု ကြားသိရလေသည်။

၄။ သတ္တဝါတို့၏ သံသရာ

(၁)

မြို့နေလူတန်းစားတွင် ကြက်ငှက်ကို ကိုယ်တိုင် ရိုက်နက် ချက်စားခြင်းသည် များစွာ မယဉ်ကျေး။ မဖွယ်ရာမှု ဖြစ်သော်လည်း တောနေလူတန်းစားမှာကား ကိုယ့်အိမ် ဧည့်သည်ရောက်လာ၍ အိမ်ပေါက် ကြက်တစ်ကောင်ကို ဝိုင်းဝန်း ပစ်ခတ်ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးခြင်းသည် လွန်စွာမှ လျော်ကန်ပေသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်လှပေသည်။

ခြားနားချက်ကား မြို့များတွင် ဟင်းလျာကို အစိမ်းသော် လည်းကောင်း၊ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ပြီးသား သော်လည်းကောင်း အချိန်မရွေး ရနိုင်၍ တောရွာများ၌ ထိုသို့မရှိ၊ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်းခဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြနိုင်းမှ ဟင်းတစ်ပွဲ အချိန်မီ ရနိုင်ပေမည်။

ထို့ကြောင့် တောရွာဒေသများတွင် ကိုယ့်အိမ်ပေါက် ကြက်ဘဲကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရိုက်နက်ချက်စားခြင်းသည် ဘာမျှမဆန်း၊ ပြုသင့် ပြုအပ်သော အကြောင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်နေရာ ကျွန်တော်သည် တောရွာတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤလေ့ကို ယခုတိုင် ကျင့်သုံးလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ နေအိမ်မှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နေနိုင်သော ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တွင်ဖြစ်၍ ကြက်ကိုမပြုတ် မွေးမြူထားပါသည်။ ယခုလို မိုးတွင်းဆိုလျှင် ဘဲလည်း ကြက်တစ်မ၊လောက် ဖောက်ထားလိုက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အိမ်၌ ဟင်းမကောင်းသော ထမင်းပွဲဟူ၍ အင်မတန် ရှိခဲ့လှသည်။ ဈေးမှ အမဲသားငါး မစားလိုသော် အိမ်က ကြက် ဘဲ။

ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် လောကုတ္တရာအတွက် မကောင်းလှ ဆိုကြမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုမျက်မှောက်တွင်ဖြင့် အတော်ပင် ဟန်ကျလှပေသည်။ ကြက်ဘဲဖိုးလည်း မကုန်ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ များနေလျှင် ကိုယ်ကပင် ရောင်းစားလိုက်ရသေး၏။ ထို့ပြင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလည်း စားရ၏။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ဈေးက ကြက် ဘဲ သတ်ဖြတ်ပြီးသားဆိုလျှင် အလကားပေးသော်လည်း ကျွန်တော် မစားလိုပေ။ ရေထိုးလွန်းလှ၏။ ပိုက်နှင့် ထိုးသွင်းခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရေနစ်သတ်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရှင် ၆၀ ကျပ်သား၊ ၇၀ ကျပ်သားကောင်ကို ၉၀ ကျပ်သား၊ တစ်ပိဿာကောင် ဖြစ်အောင် ပြုထားကြ၏။ ဤသည်ပင် ခိုးခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်၍ သက်ဆိုင်ရာက တားမြစ်ပေးဖို့ ကောင်းသည်။ ဝယ်သူမှာ တစ်ပိဿာဖိုး ပေးခဲ့ရသော်လည်း ၇၅ ကျပ်သားမျှ ရသည့်ပြင် အရသာမှာ လွန်စွာညံ့ဖျင်းလှ၏။

ကျွန်တော်အိမ်လာရောက် လည်ပတ်ကြသော မိတ်ဆွေတို့သည် ကျွန်တော်အိမ်က ကြက်သား၊ ဘဲသား ဟင်းသည် ကောင်းသည်ဟု ချီးမွမ်းကြ၏။ ဘာကြောင့် ကောင်းကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြသောအခါ သူတို့နာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။ ခင်ဗျားမို့ လုပ်ရက်တယ်ဟု ပြောကြ၏။ သည်တော့ ကျွန်တော်က ရယ်စရာလိုလို လုပ်၍ ပြော၏။

"ဒီမှာ ကိုယ့်လူတို့ရဲ့... ၊ ဝိညာဉ်လောကကို မယုံဘူးလား။ ဝိညာဉ်အမျိုးမျိုးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိနဲ့ မမြင်ရတဲ့ နေရာမှာ အမြဲရှိနေတာပဲ။ အဲဒီဝိညာဉ်တွေဟာ လိုချင်ရင် ခေါ်လိုရတယ်။ သို့သော် အပိုင်တော့ မရဘူး။ ခေတ္တ ငှားလို့ပဲဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား ဘာဝိညာဉ် လိုချင်သလဲ။ ဆင်ကနေပြီး ပရွက်ဆိတ်အထိ ရတယ်။ လူဝိညာဉ်လည်း ရတယ်။ ရလို့ပဲ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း လူဝိညာဉ်တွေ ခေါ်ပြီး မွေးမြူထားကြလို့ အခု ခင်ဗျားတို့မှာ သားသမီးတွေနဲ့ ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ အသိ၊ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားတို့ဟာ ကိုယ်ကကျွေးမွေးရမယ့် သတ္တဝါရဲ့ဝိညာဉ်သာ ခေါ်ထားတတ်ပြီး ကိုယ်ကစားရမယ့် ဟာတော့ ခေါ်ပြီး မမွေးကြဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြက်ရဲ့ဝိညာဉ်ခေါ်ချင်တယ်နော် ကြက်ဖန့်ကြက်မ မွေးထားလိုက်တာပဲ။ ဟော... ကြက်ဆိုရင် သီတင်းသုံးပတ်၊ ဘဲဆိုရင် လေးပတ်ကြာတဲ့အခါမှာ ကြက်၊ ဘဲ ဝိညာဉ်တွေ ရောက်လာပြီး ကြက်ကောင်၊ ဘဲကောင်လေးတွေ ထွက်လာရောခင်ဗျား။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးက ကာကွယ်ပြီး၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးထားတယ်။ အဲ ကျွန်တော် အသုံးလိုတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ ဝိညာဉ်တွေ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ပြုစု ကျွေးမွေးထားတဲ့ အဲဒီဘဲကိုယ်၊ ကြက်ကိုယ်တွေကို ချက်စားတယ်ဗျာ... ကဲ... ဒါ နည်းလမ်းမကျဘူးလား"

သူများ အသက်သတ်စားရာ၌ ဤကဲ့သို့ပင် ရယ်သွမ်းသွေးနိုင်သော ကျွန်တော်သည်ပင် တစ်ကြိမ်သောအခါ၌ သတ္တဝါတစ်ခုအတွက် မမျှော်လင့်သော ကရုဏာ သက်ခွဲရပုံကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

လူတို့တွင် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဟူ၍ ရှိလေရာ၊ ယခု ရန်ကုန်မြို့တွင် ကြီးမှ အဖော်ဖြစ်ကြကုန်သော ကျွန်တော်၏ ကြီးဖော်တို့သည် အထက် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ကြက် သတ်စားသည်ကိုပင် အံ့ဩ နှာခေါင်းရှုံ့ကြသော်လည်း ကျွန်တော်၏ ဇာတိဌာနေ၌ ရှိကြသော ကျွန်တော်၏ ငယ်ပေါင်းတို့ကား ကျွန်တော့်အား နွားကိုပင် သတ်ကျွေးကြပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုညစာကို နွားကောင်လုံးပေါ်၍ ပွဲတော်တည်ကြမည်။ အချိန်ကား ညနေစောင်း နွားကျောင်းကာ ပြန်အလာကို စောင့်ရင်း ပုလင်းထောင်နေကြသည်။

အမဲသားကိုဖျက်ရန် စားများလည်း မြနေအောင် သွေးပြီးကြပြီ။ ဖောက်သည်ယူမည့် အမဲသားသည်မလည်း အကြောင်းကြားပြီးပြီ။ တစ်ပိဿာမျိုး၊ ငါးဆယ်သားမျိုး ယူမည့် အိမ်များသို့လည်း တီးတိုးသတင်းလွှင့်ပြီးပြီ။

အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သည် ဆယ့်ငါး၊ ဆယ့်ခြောက်၊ ဆယ့်ခုနစ်ပိဿာအထိ ထွက်နိုင်သော နွားငယ်တစ်ကောင်ကို တန်ဖိုးဖြတ်၍ အမြတ်ကိုစားကြမည်။ အရင်းကိုရအောင် ရောင်းရမည်။ ဤကိစ္စကား ရန်ကုန်မှ ခေတ္တပြန်လာသော ကျွန်တော့်အတွက် ကျွန်တော့်ငယ်ပေါင်းများက သူတို့သဘာဝအတိုင်း စီမံကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း အစားအသောက် ရဲသူပီပီ ဒီလို နွားကလေးသား နနကို ဝမ်းတွင်းသားအစုံနှင့် ပူပူနွေးနွေး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားလိုလှသည်။

ပူပူနွေးနွေး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆိုရာ၌ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကိုတော့ မိတ်ဆွေသိမည်။ ပူပူနွေးနွေးကား ဟင်းကျက်ပြီးသားမဟုတ်၊ နွားကိုယ်မှ ဖျက်လိုက်၍ သွေးမအေးမီကို ရေမဆေးဘဲ တုံးတစ်ကာ ဟင်းအိုးထဲ ထည့်ချက်သည်ကိုဆိုသည်။

စားသော အသားမှာလည်း နွားကို ဖျက်နေကျလူမှ အကောင်းဆုံးဟာကို သိမည်။ အသည်းညှာ၊ အဆုပ်ညှာ၊ ဝမ်းတွင်းမှာ ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာ တိုလီနပ်စ ကပ်နေသော အသားစကလေးများ၊ အတွင်း မိုးခိုသား၊ နွားကလေးနန၏ ရင်ခူးသား၊ တင်ပါးဆုံသား (ပေါင်သားမဟုတ်) ပဆိုးကြမ်းမှ သယွင်းတိုင်၊ အူချဉ်ဖူး၊ အူနု၊ ၎င်းတို့ကို အသဲ (သည်း) နှလုံးနှင့် ရောချက်၊ သူ့အရည်နှင့်သူ လုံးပြီးနောက် ရေထည့်၊ ထိုရေ ဆူသည်မှစ၍ ငါးရတဲဟာက စပြီး ခပ်စားပါလော့။ ဒါမျိုးချက်နေကျ၊ စားနေကျလူသည် ဘယ်သင်းက အရင်စပြီး ခပ်စားရမည်ကို သိ၏။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့က ဟိုတယ်ကြီးများ၌ လည်းကောင်း၊ တိုင်းကြီး ပြည်ကြီးတို့၏ သံရုံးဧည့်ခံပွဲများတွင် လည်းကောင်း၊ အထက်တန်းကျကျ အစားအစာ အမျိုးမျိုးကို စီစဉ်၊ ဘရန်ဒီ၊ ရှန်ပီနို၊ ဝိုင် စသည်တို့ဖြင့် စားသောက်ဖူးပါ၏။ သို့သော် ဖော်ပြပါ နွားနန၏ အသားစုံ ဟင်းတစ်အိုးကို ချက်အရက်နှင့် စားသောက်ရသလောက် ခံတွင်းမတွေ့လှဟု ဆိုခဲ့သော် သင်ယုံချင်မှ ယုံပေမည်။ ပြောမယုံ ကြံဖူးမှသိမည့် ကိစ္စမို့ ကျွန်တော် ဆက်မပြောတော့ပါ။ လိုရင်းကိုသာ ရေးပါတော့မည်။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေကြသည်မှာ အသက် ၇၀ နီးနေပြီဖြစ်သော ကာလသားအိုကြီးက တစ်ယောက်၊ ကျွန်တော့်လို ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးတွေက သုံးယောက်နှင့်၊ ပေါင်း ၅ ယောက်၊ နေရာမှာ ထိုနွားကလေးရှင်၏ အိမ်ရှေ့ ဘူးစင်အောက်၊

တောကုလားထိုင်၊ တောစားပွဲကြမ်းတို့နှင့် အမြည်းမှာ ငရုတ်စပ်စပ်၊ မရမ်းသီးငါပိထောင်း မြက်မြက်ကလေး။

သောက်ရပုံမှာ မြို့မှာလို ဖန်ခွက်ကိုယ်စီနှင့် ပြင်တူမော့ရသည် မဟုတ်။ လက်ဘက်ရည် အကြမ်းပန်းကန်နှင့် တစ်ယောက်က ပုလင်းကိုင်၍ ခွက်လှည့်မော့ကြရသည်။ တောသားတို့လေ့။

လူ ၅ ယောက်၊ ပုလင်း ၂ လုံး လဲသောအခါ၌ နေဝင်ရီတရောအချိန်ဖြစ်၍ နွား(၃)ကောင် ခြံထဲဝင်လာသည်။ နွားအိုကြီးတစ်ရည်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ သတ်စားကြမည့် နွားပေါက်ကလေး။

နွားကလေးသည် နွားအိုကြီးလို ဣန္ဒြေမရ၊ ကလေးပီပီ ခြံထဲက ခရမ်းရွက်ကလေးတွေကို ပါးစပ်သရမ်းလာသည်။ နွားအိုကြီးများက သူ့ချည်တိုင်သူ ရောက်ကြသော်လည်း ဤနွားကလေးကား ခရမ်းရွက်များ လျှောက်စားနေ၍ နွားကျောင်းသားက သွားဆွဲယူပြီး ချည်ရသည်။

အိမ်ရှင် ကိုဘိုးထိန်က ကျွန်တော့်အား-

"ဗိုလ်ကြင် ဒါလေးပဲကွ..."

"ဟင်... အထီးလေးပါလား..."

"အထီးပေမယ့် ဒီအရွယ်မှာ နွားမသားနဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူးကွာ။ နနုထွတ်ထွတ်ကလေးပဲ..."

"ကျွန်တော်ပြောတာက ကြီးအောင်မွေးရင် အဖိုးတန်မယ် ပြောတာ"

"အေးပါကွာ ... ဒါပေမယ့် ငါ သူ့ထားမနေနိုင်ဘူးကွာ၊ သူ့ထုခွဲရင် မိုးဦးကျ အသုံးလိုတာလေးတွေ ရမယ်"

ဤနေရာ၌ သူ့ထုခွဲမှဆိုသော စကားလုံးသည် တိုက်ရိုက်ကျလှချေသည်။ မကြာမီပင် ပေါက်ဆိန်နှင့်ထုပြီး ခွဲကြဖို့ စီမံနေကြသည် မဟုတ်လား။

ဤတွင် ပေါက်ဆိန်နှင့် ထုမည့် ကိုမောင်ချီက...

"နို့... ဖိုးထိန်ရ မင်းအရင်ပြောတော့ ဒီဟာလေးကို ချောင်းနားကျော်ဆင့်က မွေးဖို့ သူ့ဝက်နဲ့ လဲချင်တယ် ဆို..."

"ငါက ဒယ်ချင်းတော့ ဘယ်လဲနိုင်မလဲကွာ၊ အလိုက်ပေးဆိုတော့ ပေးစရာ မရှိဘူးတဲ့။ သူ့ဝက်ပေါ်ရောင်းတော့ ငါ့နွားလောက် ရမှာ မဟုတ်ဘူးကွာ"

ထိုအခါ ကျွန်တော်က "ခင်ဗျား နွားဖိုးရအောင်ဆို နွားပွဲချ ရောင်းလိုက်ရောပေါ့။ နွားထီးလေးဗျာ နပြောစရာ..."

ဖိုးထိန်က "ဟ... ပွဲချရောင်းတော့ နွားဖိုးပဲ ရမှာပေါ့ကွ... အခုတော့ နွားဖိုးရမယ်။ ကိုယ်လည်း ဟင်းစားရမယ်။ နို့ပြီး မင်းရောက်တာနဲ့လည်း အဆင်သင့်နေတယ် မှတ်လားကွ"

ကဲ... သူ့စေတနာက ကျွန်တော့်ဘက် ဦးလှည့်နေလေတော့ ကျွန်တော် မပြောသာပြီ။

ထိုအချိန်၌ သူ့သားလေးသည် နွားများကို ဖွဲနရေတိုက်ရာ နွားကြီးတွေကိုသာတိုက်၍ နွားလေးကို မတိုက်တော့ချေ။ အခုသတ်တော့မှာ ဘာလို့ဖွဲနအကုန်ခံ နေဦးမှာလဲဟု ယူဆပေမည်။ နွားကလေးကား နွားကြီးများသောက်နေရာဆီသို့ ဦးတည်၍ ရုန်းကာ ရှေ့လက်တစ်ဖက်က ခွာကလေး တလှုပ်လှုပ် ယက်နေသည်။

နွားကလေး ခရမ်းရွက်တွေ ဝါး၍ဝင်လာတာ မြင်ကတည်းက "ဒါလေးဟာ သူ့သတ်တော့မှာကို ဘယ်သိမှာလဲလေ" ဟု စိတ်ထဲအောက်မေ့မိသော ကျွန်တော်သည် ယခု အခြေအနေကို မြင်ရသည်၌ ဒီနွားကလေး အသားစားချင်စိတ် ကုန်ခန်းလေပြီ။

နွားကလေးသည် သူ့ရှေ့သို့ ခါတိုင်းလို ဖွဲနရေအိုး လာချလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် ရုန်းကန်နေသည်။ သို့သော် အချည်းနှီး။ ဖွဲနရေဖျော်သော သူငယ်ကား ကျွန်တော်တို့အတွက် နောက်ထပ် ချက်အရက် ဝယ်ရန် သူ့ဆိုက်ကားကလေးနှင့် သွားလေပြီ။ သူတို့အိမ်ထောင်သည် လယ်လည်းလုပ်၍ ဆိုက်ကားလည်း နင်းကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ဤအိမ်ဂေဟာ၊ ဤမြေချာတွင် နွားကို သတ်စားခဲ့တာ အခါခါရှိခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ဟိုတုန်းက ဒီလိုသနားစိတ် မပေါ်ခဲ့။ မပေါ်တာမှလည်း အကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရ၏။ (၁) ယခုလောက် ကျွန်တော် အသက်မကြီးသေး၊ (၂) သတ်မည့်နွားကို ယခုလို မျက်မှောက်၌ထားကာ ကြာကြာကြည့်မနေခဲ့ချေ။

ဟိုတုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် အရက်ကို အိမ်ပေါ်၌ သောက်ကြကာ နွားကို အိမ်အောက်မှာ တစ်ယောက်ကထု၍ ကိစ္စပြီးမှ ဆင်းလာပြီး ဖျက်ကြသည်။ ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ကူ၍ပင် လိုးပါ၏။

ယခုလည်း နွားကလေး ခြံဝင်းထဲရောက်လျှင် ရောက်ချင်းဆိုက ဒီကိစ္စတွင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှထူးခြားမည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အရပ်လူကြီးများက "မင်းတို့ဟာ သိသာသိစေ၊ မမြင်စေနဲ့ကွာ..." ဟု မှာကြားထားသောကြောင့် နေဝင်မိုးချုပ်အောင် စောင့်၍ ခါတိုင်း အတူစားနေကြ ရဲဘော် (၅)ယောက်အနက် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျဆုံးနေပါပြီ။ နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်၍ တားလိုက်ရန်ကလည်း ကိုယ့်အတွက်နှင့် သူတို့အစီအမံကို ဖျက်ရန် သင့်လျော်မည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ရဲဆေးတင်မည်ဟု ဟိုသူငယ် ပြန်ရောက်လာသည်၌ အရက်ကိုခွက်ဆင့် ကျွန်တော် သောက်လေသည်။ လူကားမူးပါပြီ။

သို့သော် အရက်သဘောမှာ ငိုချင်သော သူ့ကို ပိုငိုစေ၍ ရယ်ချင်သောသူ့ကို ပိုပြီး ရယ်စေရကား နွားကလေးအပေါ်၌ ကျွန်တော်၏ သနားစိတ်မှာ အရက်မူးလေ ပိုလေလေ ဖြစ်တော့သည်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထကာ...

"ကဲ... ကျွန်တော် ပြန်နှင့်မယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖေက ဒီညမှောင်အောင် မနေပါနဲ့ မှာလိုက်လို့" ဟု မုသားသုံးရတော့သည်။

သူတို့အားလုံးပင် အံ့အားသင့်ကြကာ...

"ဟာ... ဗိုလ်ကြင်ရ ဘယ်နှာတုန်း။ အခုကိစ္စ လုပ်ရတော့မှာ"

"ဟာ... မှောင်နေရင် မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ အဖေဆူလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်ချိုခင်ဗျားပဲ ကြည့်လုပ်ခဲ့တော့... ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော် ဇွတ်ထွက်ခဲ့တော့သည်၌ ကျွန်တော်တို့ အပိုင်းမှ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပါလာခဲ့သော အသက် (၇၀)အရွယ် ကာလသားအိုကြီးကလည်း...

"ဟေ့... ငါလည်း ပြန်မယ်" ဟု ဆိုကာ ထလိုက်လေတော့သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်စိတ်ပြောင်းပုံ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်၌ အဘိုးကြီးကလည်း...

"အေး... ငါလည်းပဲ မင့်လိုပဲကွ၊ နွားကလေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သနားလာတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကြံခဲ့တာမျိုးပေမယ့် အခုတော့ အသက်က စကားပြောလာတယ်ကွ..."

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ခြေသံ ဖုတ်ဖုတ် ဖုတ်ဖုတ်ကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လာခဲ့သည်ဖြစ်သော ကိုမောင်ချို ပြေးလိုက်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်က...

"ဟ... ဗိုလ်ချို။ ဘာလို့ ပြန်လိုက်လာတုန်း။ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စ၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကြရောပေါ့"

"ဟာ... ဟိုလူက ခုည မင်းမရှိတာနဲ့ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့ကွာ။ နက်ဖြန်မှာ မင့်ခေါ်ခဲ့တဲ့"

ကျွန်တော်က ရင်ထဲရှိတာ ဖွင့်ပြောကာ နက်ဖြန်လည်း ကျွန်တော်မလိုက်တော့ကြောင်း။

"ဒါဖြင့် ငါပဲသွားလုပ်ပြီး မင်းစားဖို့ ကြည့်ရှုယူခဲ့တော့မယ်ကွာ"

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ည ဗိုလ်ချိုပြန်ရောက်လာသောအခါ သူ့မှာ ပါလာတာ အမဲသားမဟုတ်၊ ဝက်သား။

"ဟဲ့... ဗိုလ်ချို။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘာဖြစ်လာတာတုန်း"

"မနက်ခင်းကပဲ ချောင်းနားကျော်ဆင့် ဝက်နဲ့ လဲဖြစ်သွားသတဲ့ကွ။ ကျော်ဆင့်က သက်ငယ်တစ်ရာ အလိုက်ပေးလိုက်သတဲ့"

ထိုနွားကလေးသည် ယခု မိုးဦးကျအခါတွင် ကိုကျော်ဆင့်တို့ ချောင်းနားရွာ၌ ထွက်သစ်စ မြက်နုကလေးတွေ စား၍ မြူးတူးပျော်ပါးနေလိမ့်မည်တည်း။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ နွားကလေး နနုသား ပူပူနွေးနွေး သွေးမအေးမီ ချက်တာကို စားရအောင် ကိုဖိုးထိန်တို့အိမ်သို့ လိုက်ခဲ့သော အသက် (၇၀) ရွယ် ဦးထွန်းစိန်ကား လွန်ခဲ့သော လကပင် လူကြီးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း စာရ၏။

ကျွန်တော်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ အဖြေပေးနိုင်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းကော ဘယ်တော့ သေမှာလဲ”

၅။ လူတစ်ယောက်အကြောင်း

ဤနေရာသည် အခါကာလအလျောက် ဆိတ်သုဉ်းသွားပါပြီ။ ဤနေရာတွင် လွန်ခဲ့သော အခါကာလက အိမ်ခြေ ၄-၅ လုံးမျှ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ နောက်တစ်အိမ်စီ တစ်အိမ်စီ ပျောက်၍သွားခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်ခန့်က စပြီးတော့ဖြင့် တစ်အိမ်ထီးတည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ယခုကား ဤတစ်အိမ်ထီးတည်းပင် မရှိတော့။ ခြံမြေအားလုံးသည် ဆိတ်သုဉ်း၍ သွားပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် မကြာသေးမီကမှ လူသွားရပ်စဲသွားသော ခြေရာလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိနေပါသည်။ ရှေ့တိုးလို့တော့ မဖြစ်တော့ပါ။ ဝါးဝင်းထရံ ကာဆီးလျက် နေပါပြီ။

ရှေးယခင်တုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဤခြေရာလမ်းကြောင်းမှ ဖော်ပြပါတစ်အိမ်တည်းသို့ ဥဒဟို သွားခဲ့ပါသည်။ ယခုကား မလှမ်းသာတော့ပြီ။ မှန်းမျှော် ရမ်းယော်ကာသာ အတိတ်ကို...

ကျွန်တော့်ရှေ့ လေးငါးတောင်မျှ အကွာ၌ သူနဖူးကို လက်ဝါးအုပ်၍ ပြာနန်းပုံမှားသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့ကြည့်နေသော အဘိုးအို...

"ဦးထွန်းစိန် ဒီလောက် အနီးကပ်တောင်မှ မသဲကွဲတော့ဘူးလား"

သူသည် ဝမ်းသာအားရနှင့်...

"ဟေ့ ဗိုလ်ကြင်၊ ငါထင်တော့ အထင်သားပဲ။ မင်းရောက်တယ်ကြားလို့ ငါ မောင်ခို့ လွှတ်ထားလိုက်ပြီ"

"ရော့ ဒီမှာ"

ကျွန်တော့် လက်ထဲကအထုပ်ကို သူ့အား ကမ်းလင့်သောအခါ...

"ဘာလဲကွ"

"ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေလေ၊ ပြုတ်ပြီးသား"

"ဟာ... ကောင်းပေါ့ကွာ၊ သံပုရာသီးနဲ့ သုပ်မယ်၊ စိန်ခ... မိခွေးခြံမှာ သံပုရာသီးသွားခူးစမ်း၊ ငရုပ်သီးစိမ်းလည်း ဆွတ်ခဲ"

သူ၏ ကြင်ယာတော်၊ ခြေမြန်တော် ဒေါ်စိန်ခသည် မဆိုင်းခဏပင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီ။ ဦးထွန်းစိန်က မီးဖိုချောင်ဝင်၍ ကြက်သွန်လှီး၊ ကျွန်တော်က မြို့အရပ်တွင် ရမ်မသောက်မီ ဘီယာနှင့်ပျိုးဘိသို့ ထန်းလျက်အရက်ယူရအောင် သွားသော ကိုမောင်ခို ပြန်မရောက်မီ ဦးထွန်းစိန်အိမ်မှာ အမြဲတမ်း အသင့်ရှိနေတတ်သော ထန်းရည်ကို စကိုင်သည်။

အင်း... ကျွန်တော် လူရယ်လို့ဖြစ်လာခဲ့ပြီး သူရာဆို၍ ကျွန်တော်ခံတွင်း စတင်ဝင်ခဲ့သည်မှာ ကျေးရွာသဘာဝအလျောက် ဤထန်းရည်သာ ဖြစ်လေရာ ဘယ်အခါပဲ ကိုယ့်ရွာပြန်ရောက်ရောက် ဒီထန်းရည်လေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ မော့လိုက်မှ။ သို့သော်လည်းပဲ သောက်သက် ဝါရင့်လှတော့ ဤထန်းရည်မျှနှင့် တင်းမတိမ်နိုင်ပြီ။ ထန်းရည်ကို ထန်းလျက်ချက်၊ ထန်းလျက်ကို ဂဏေစိမ်၊ ဤဂဏေရည်ကိုမှ ပေါင်းတင်သော ချက်အရက်ကျမှပဲ ဒုံသတ်ရတော့၏။

နောက်နာရီဝက်အတွင်း၌ ကိုမောင်ခို ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ ချက်အရက်ပွဲ စလေပြီ။

ပုဇွန်ထုပ်ကို သံပုရာသီး၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့်သုပ်၊ နံနံပင်အုပ်။ ကြက်သွန်ဥကြီး အကွင်းအကွင်း လှီးနှင့်။

ဒီလို ပုဇွန်ထုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျေးရွာသားများ စားရဖို့ ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ကျွန်တော်၏ ဇာတိရွာနယ်ပယ်မှာ မြစ်နှင့်မနီး၊ မိုးအခါသာ ချောင်း၊ မြောင်း အင်းအိုင်တွေရေရှိ၍ ဆောင်းဦးပေါက်သည်မှစပြီး ရေခြောက်တော့ရာ ဘယ်မှာ ပုဇွန်ထုပ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါ ရှိအံ့နည်း။ မြို့ကဈေးတွင် အခြားအရပ်က ရေခဲရိုက်တင်လာတာတွေ ရှိပါ၏။ သို့သော် ကျေးရွာ ဆင်းရဲသားများသည် ဤပုဇွန်ထုပ်ဈေးကို ပေး၍ အဘယ်လျှင် စားနိုင်အံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရွာကိုပြန်ပြန်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့မှ ပုဇွန်ထုပ်ကို ပြုတ်၍လည်းကောင်း၊ ငါးမြင်း ငါးကြင်းကို ကြော်၍လည်းကောင်း ဆောင်ကျဉ်းခဲ့ကာ ကိုယ်နှင့်ရင်းနှီးသူတို့အား စားစေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးထွန်းစိန် ဆွဲထုတ်လာသော ပုဇွန်ထုပ်ပန်းကန်ကြည့်၍ ဖီးဖိုချောင်ထဲက အိမ်ရှင်မအား...

"အရီးခ ခင်ဗျား ထမင်းနဲ့စားဖို့ ခွဲယူမထားသေးဘူးလားဗျ"

"ဟယ်... ငါနှင့်ပုဇွန်ထုပ် မစားချင်ဘူးဟယ်။ အကြောတက်တယ်... " ဟု ပြောပြန်ကာ ဦးထွန်းစိန်က...

"ဟယ်... ဒီကောင်မ ကောင်းမှန်းဆိုးမှန်း သိတာမှတ်လို့ကွာ ပြောမနေပါနဲ့"

"ဪ... တော်သာ အကောင်းတွေစားပါ။ ဒါကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ကြောင်တောင် ကွယ်တော့မယ်။ အစားအသောက်က နည်းနည်းမှ မလျော့ဘူး"

"ကွယ်ကွယ် ဟေ့၊ အစားအသောက်တော့ မလျော့နိုင်ဘူး လူ့ပြည်နေတာ စားဖို့နဲ့ သောက်ဖို့ဟာ စိန်ခဲရဲ့"

ဟုတ်ပါ၏။ သူ၏ အမှန်ဝါဒဖြစ်ပါသည်။ ဦးထွန်းစိန်သည် ကျွန်တော် သိခဲ့သမျှ ကျေးရွာတွင် လယ်ပိုင်ယာပိုင်ရှိဖို့ မဆိုထားနှင့် အိမ်ဆောက်ရန် မြေပိုင်မှု မရှိ၍ သူများခြံတွေထဲသာ ခိုကပ်ခဲ့ရသော လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားမျှ ဖြစ်သော်လည်း အရက်သေစာကို နေ့တိုင်းသောက်သည်။ သူ့ထမင်းပွဲမှာ ဟင်းကောင်း မြီးမြီးမြက်မြက် ပါသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ရွာ ဇာတိ မဟုတ်ပေ။ အခြားရွာမှလာပြီး အိမ်ထောင်ကျသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အမှတ်သညာထားတတ်သော အရွယ်မှာ သူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်မျှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး ဝါးပိုးအိမ်ကလေးမှာ နေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူမှာ ညီ လူပျိုပေါက်တစ်ယောက် ရှိသည်။ ဤညီ လူပျိုပေါက်က ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် နှစ်မိုင်မျှဝေးသော ရောင်းနားရွာသို့သွားပြီး ကြံထမ်းရသည်။ ဦးထွန်းစိန်က အိမ်မှာ ကြံရောင်းသည်။

ကြံရောင်းပုံမှာ ရိုးရိုးမဟုတ်၊ ညနေချိန်မှာ ကာလသားတွေ သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ကြံခုတ်ပြိုင်ပွဲ လုပ်စေသည်။ ကြံကို ဆယ်ချောင်း ဆယ်နှစ်ချောင်း စသည်ဖြင့် စုစည်းကာ စားမနှင့် တစ်ချက်တည်း ခုတ်၊ အားလုံး ပြတ်မပြတ် ကာယဗလပြိုင်ပွဲပင် ဖြစ်သည်။ ဒီနည်းလုပ်တော့ သူ့ကြံတွေ သိပ်ရောင်းရသည်ပေါ့။

ဦးထွန်းစိန်သည် ကျေးတောသားပင် ဖြစ်သော်လည်း လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်၊ ဒီလိုပဲ ဉာဏ်ကလေးလွှာသုံးကာ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းသောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ယခင်က စားခုတ်မှုနှင့် ထောင် ၃-၄ နှစ်လား ကျခဲ့ဖူးသည်ဆိုသဖြင့် ရွာမှာမဟုတ်မခံ ဇတ်ဇတ်ကျဆိုသည့် အရွယ်မှစ၍ကား နောက်ထပ် ဘာရာဇဝတ်မျှ ကျူးလွန်ရသည်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

သို့သော် ဤသို့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အနီးတွင် နေထိုင်လျက် ဖော်ပြပါ ကြံရောင်းစားနေစဉ်တွင် ရွာသူကြီးနှင့် မည်သို့ ပဋိပက္ခဖြစ်ကြသည် မသိ၊ တစ်နေ့သ၌ သူကြီးက လာကြိမ်းသည်။

“မောင်ထွန်းစိန် မင်းဟာ ဝါးအိမ်အနီးမှာ နေပြီးတော့ ဒီလိုရွာက ကာလသားတွေကို အလောင်းအစားနဲ့ ကြံခုတ်ပွဲလုပ်နေတာ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ရပ်တန်းက မရပ်ရင် ငါ အရေးယူရလိမ့်မယ်”

သူကြီးက သူနှင့်သင့်မြတ်စဉ်က ဘာမျှမပြောချေ။ အိမ်ချင်းလည်း နီးသဖြင့် ကလေးတွေ ကြံခုတ်ပွဲမှာ သူကြီးပင်လာ၍ တဟီးဟီး၊ တဟားဟား လုပ်ခဲ့သေးသည်။ ယခုမှ ဒီလိုလာပြောတော့ ဦးထွန်းစိန်က လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍...

“ကျုပ် ခင်ဗျားအိမ်နားလည်း မနေဘူး။ ကြံလည်း ရောင်းမစားတော့ဘူး။ တစ်နေ့တော့ သိကြသေးတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောပြီး နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းမှာပင် ယခုအိမ် ၃-၄ အိမ်ခြားသော ခြံကွက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းစိန်မှာ တစ်သက်လုံး ကိုယ်ပိုင်ခြံမရှိဟု ဆိုခဲ့သည် မှန်ပါ၏။ ကျွန်တော်တို့အိမ်အနီး နေစဉ်ကလည်း သူများခြံထဲဖြစ်၏။ ယခုလည်း အခြားသူခြံပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ တောရွာဒေသတွင် ကိုယ်ပိုင်ခြံ ပြဿနာ မရှိချေ။ ကွက်လပ်မြေကို ပိုင်ရှင်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး တစ်သက်လုံးလည်း နေသွားနိုင်ပါ၏။ လူမနေသည့် ခြံမြေကွက်တွေက ပေါလှပါဘိ။ ခြံစောင့်ပင် ရသေးသော ဟူ၏။

ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဝါးကလည်း ပေါလုကား၊ ဝါးပိုင်းတိုင်ထူ ဝါးထရံကာ ဝါးကြမ်းခင်းအိမ်များဖြင့် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း ပြီးမြောက်နိုင်သည်။ ဦးထွန်းစိန်လို အပေါင်းအသင်းကောင်းသော ကာလသားတစ်ယောက်ကို ဝါးအလကား ပေးမည့်သူတွေ၊ ပိုင်းဝန်းကူဆောက်ပေးမည့်သူတွေ အများကြီးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းစိန်သည် သူကြီးအိမ်နားက သူ့အိမ်ကလေးကို ဖျက်လိုမှ ယူမသွားပေ။ သူကြီးအား ဝှတိုက်ပြီး တမင်ထားပစ်ခဲ့၏။

သူကြီးက "ဟေ့... မောင်ထွန်းစိန် မင်းအိမ် ဖျက်မယူတော့ဘူးလား..." မေးသောအခါ

"ကျုပ်ပစ္စည်း မလိုချင်လို့ထားပစ်ခဲ့တာ ခင်ဗျာ အပူလားဗျာ"

"ရပ်ရွာထဲ မီးထင်း ဝိုးရိမ်ရတယ်ကွ"

"အေး လူမရှိတဲ့အိမ်က ဘယ်နှယ်လုပ် မီးထတောက်မလဲဗျ"

"ကလေးတွေလာပြီးဆော့ရင်ပေါ့..."

"ဒါတော့ ခင်ဗျား တာဝန်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ကြည့်လုပ်ပေါ့"

ဤသို့ ဦးထွန်းစိန်သည် သူကြီးနှင့် ကဏ္ဍကောစ ဖြစ်ပြီးမှ နောက်ပိုင်းတိုင် သူကြီးကို ဘယ်ငယ်နိုင် ကိုင်မိသွားသည် မသိ။ ဦးထွန်းစိန် အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကြက်ပိုင်း ချိန်းပိုင်းကြီးများပင် လုပ်ပါလေသည်။

ထိုသရောအခါ ကျွန်တော် (၁၀) နှစ်သားကျော်ခဲ့ပြီ။ အားလုံးမှတ်တတ်သားတတ် အရွယ်ဖြစ်ပြီး ကြက်ပိုင်းသောက်ပိုင်းတွင်ဝင်၍ ထိုင်ပြီ။ ဤမှ ဦးထွန်းစိန်နှင့် ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု စခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းစိန်မိန်းမ မစိန်ခသည် ကျွန်တော့်အဖေနှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်သည်။ သူတို့ လင်မယားမှာ သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ချေ။ ဦးထွန်းစိန်ညီ ကိုချစ်ရာ အိမ်ထောင်ကျ သွားသောအခါ၌ တစ်သက်လုံးပင် သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းသာ သူတို့ အိမ်ထောင်မှာ ရှိပေတော့သည်။

ဦးထွန်းစိန်သည် ကာလသား ကြက်သမား၊ အသောက်သမား အကောင်းစား ဆိုသည်ကို ရပ်သိ၊ ရွာသိ နာမည်ခံယူသည်။

ညနေ စောင်းပြီဆိုပါက တောင်ခုနစ်အိမ်၊ မြောက်ခုနစ်အိမ် ကြားလောက်အောင် သူ လေချဉ်တက်ပြီး အရက်ချိုး ထပါလေမည်။ တစ်နေ့တလေ ဒီအသံမှ မကြားရပါက ဦးထွန်းစိန် အခြားရွာသို့ ခရီးသွားနေသည်ဟူလို။ အချို့မှ သူ၏ အရက်ချိုးထသံကို ဗဟိုရ်ပြုကြသည်။ ဥပမာ "ဟ စိန်လေးတောင် အရက်ချိုးထနေပဟ၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ" ဟူ၍...

သူ့ကို အများအားဖြင့် ကာလသားချင်းက စိန်လေးဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်။ သူတို့တွင် ညနေတိုင်း စုပြီးသောက်ကြသော လူတစ်သိုက်ရှိသည်။ စိန်ကလေးက လေချဉ်တက်

အရက်ချိုးထလိုက်ပြီ ဆိုလျှင် ဤသောက်ဖော်တစ်သိုက်သည် မိမိအိမ်ရှိသော မြည်းစရာကလေးများယူငင်၍ သူတို့စိန်လေးအိမ်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

သူတို့ သောက်ပိုင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ ကြောင်သား၊ လိပ်သား၊ မြွေသား၊ ဖားသား စသည်များ ပါဝင်တတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအချိန်ကပင် သူတို့လူကြီးပိုင်းထဲဝင်ကာ အမြည်းစားရင်းမှ အသောက်စခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော်၏ မိခင်သည် အိမ်ဆိုင်ဖွင့်၍ ကုန်စုံရောင်းလေသည်။ ကျွန်တော်ကား ငါးပြောက်ငါးခြမ်းများ သယ်ကာ သူတို့ သောက်ပိုင်းသို့ ပို့ပေးဖို့လည်း ဝန်မလေးခဲ့ချေ။

“ဒီကောင်လေး ကြီးရင် တို့လိုပဲ အသောက်အသားဖြစ်မယ်” ဟု သူတို့ အပ်ချမတ်ချ မှတ်ချက်ချခဲ့ကြလေသည်။

ဤဒုတိယ သူများခြံမြေမှာနေစဉ် ဦးထွန်းစိန်သည် ဘာကိုမှ ပင်ပန်းကြီးစွာ မလုပ်ဘဲ မယား၏ လုပ်စာဖြင့် “သောက်သောက်စားစား လူမင်းသား” လုပ်၍နေသည်။ သူ့ဇနီးသည် ဒေါ်စိန်ခက ရက်ကန်းရက်သည်။ တို့ဟူးသုတ်၊ ဘယာကျော်၊ ကောက်ညှင်းထုပ် စသော မုန့်ပဲသွားရေစာ ရောင်းသည်။ တို့ဟူးသုတ်၊ ဘယာကျော်ကို ညနေကတည်းက လုပ်၍ အိမ်လည်း လက်ဘက်ကြမ်းပိုင်းနှင့် ရောင်းချသဖြင့် ညအချိန်မှာ သူ့အိမ်တွင် ကာလသားများနှင့် စည်ကားလှသည်။

ထို့ပြင် အရီးခသည် အောင်သွယ်အလုပ်ကိုလည်း မတောက်တစ်ခေါက် ဝါသနာပါလေတော့ ဈေးသည်ချင်းတူလျှင် ရောင်းပေါက်ပြီးသည်ပေါ့။ သူတို့တစ်သက်တာမှာ သားသမီးမရှိ။ လင်ကိုယ်မယားမျှသာ ဖြစ်လေရာ၊ စားမှုသောက်မှု မကြပ်တည်းခဲ့ပေ။ နောက်တစ်ခု ဦးထွန်းစိန်အတွက် ကံကောင်းပြန်သည်။ အရီးခသည် ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းကို မက်မောနှစ်သက်လှသည် မဟုတ်ဘဲ ငါးပိရေ၊ တို့စရာမျှနှင့် ဖြစ်သလို စားသောက်တတ်သဖြင့် ဟင်းလျာကောင်းမှန်သမျှ ဦးထွန်းစိန်အတွက်သာ ဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။

အရီးသည် နံနက်မိုးသောက်လျှင် ဘာပြီး ဘာလုပ်ရမည်ဟု လုပ်ငန်းစဉ်နှင့်။ ဦးထွန်းစိန်က မနက်စာ စားပြီး ညစာဘာကြိတ်ရမည်ကို စိတ်ကူးယဉ်နှင့်...။

“အောင်မလေး... ဒီလင်မယားနှစ်ယောက်ဟဲ့။ မယားက အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်လုပ်၊ လင်က အစားနဲ့ ပါးစပ်နဲ့ မပြတ်စားသဟဲ့” ဟု အရပ်က ပြောကြ၏။

အရီးခသည် နံနက်အစောကြီးထ၍ ဘယာကြော် ကြော်၊ မိုးလင်းသော် တို့ဟူးသုတ်နှင့် တွဲရောင်းရန် ရွာရိုးလျှောက်အော် “ဘယာကြော်... တို့ဟူးသုတ်”

နေမြင့်၍ ပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းဟင်းချက်၊ နေခင်းတွင် ရက်ကန်းရက်၊ ညနေဘက်မှာ တို့ဟူးကြို၊ ဘယာကြော် ကြော်ဖို့ ကုလားပဲခြမ်း စိမ်၊ ညနေမှာ ရက်ကန်းစင်ပြန်တက်။

ဦးထွန်းစိန်ကား နေထန်းတစ်ဖျား၌ ထန်းရည် ကျည်တောက် တစ်လုံးအား ဆွဲပြီး အိမ်အတွင်းခန်းဘက်၌ ချိတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်၊ တစ်ခွက်မော့လိုက်၊ အမြည်းကလေး ငါးလိုက်၊

ပြန်ထွက်လာလိုက်၊ ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထိုးကွင်းဖော်ကာ ထိုင်လိုက်၊ လမ်းလူသွား စကားလှမ်းပြောလိုက်၊ အသံပြာပြာနှင့် တစာစာ ရယ်မောလိုက်။

သည်လိုပဲ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ ရယ်လိုက်နှင့် နေသည်။ မူးမိုက်ရမ်းကားခြင်း လုံးဝမရှိ၊ အရပ်ချဉ်အောင် မလုပ်။ နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးသော် အသောက်နား၍ နေ့လယ်အိပ်စက်သည်။ အဲ... ညနေစောင်း၍ နိုးသောအခါ ရွှေပဟိုရ် လေချိုမဟုတ်ဘဲ လေချဉ်တက်ကာ အရက်ခိုးထ၍ အရက်ကို ညနေသောက်ချိန် ရောက်ပြန်ပဟေ့ဟု ကြွေးကြော်သည့်နယ်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မစိန်ခသည် သူ့ယောက်ျားကို ချစ်ကြောက် ရိုသေလိုက်ရသည်များ အမော... အရပ်ကပင် ပြော၍ယူရသည်။

ဦးထွန်းစိန်တို့ လင်မယားသည် ဤဒုတိယခြံမြေယာ၌ ၁၀ နှစ်မျှနေသွားသည်။ နောက်တွင် ခြံရင်က အခြားသူနှင့် ဤခြံ အရောင်းအဝယ်တည့်၍ သူတို့အား ပြောင်းရွှေ့စေသည်။

နောက်ဆုံး ပြောင်းခဲ့သော နေရာကား တစ်စိမ်းမြေမဟုတ်၊ ဒေါ်စိန်ခအစ်ကိုရင်း၏ ခြံဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွာလမ်းမနှင့်မနီးစပ်၊ ရွာနောက်ဖေး ချောင်ကျလှပေသည်။ စားပြသူခိုး စိုးရိမ်ရသူတို့ နေဝံ့စရာမရှိပေ။ ဦးထွန်းစိန်လို ကာလသားတစ်ယောက် အတွက်ကား မူစရာမလို။

ဤခြံ မြေရိုင်းကြီးတွင် ဦးထွန်းစိန်တို့ စနေပြီးသည်နှင့် နောက်ပိုင်း၌ကား သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများထံမှ လာရောက်နေကြသေး၍ အိမ် ၄-၅ အိမ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ မရှိဆင်းရဲသားများချည်း ဖြစ်ရကား သူတို့အိမ်အောက်တွေမှာ ဝက်၊ ကြက်၊ ဘဲတွေ၊ အိမ်နံရံတွေ ကြက်စွန်းတွေမှာ ပုံး၊ မြူး၊ ပလုံး၊ ပလိုင်း၊ ခရာ စသည်တွေနှင့်။

အသက် ၁၈ နှစ်သားမှ ၃၀ နီးပါးအထိ ကျွန်တော်၏ ဘဝခရီးသည် ရွာနှင့်မနီး၊ မြို့ကြီးများတွင်သာ ကျင်လည်ခဲ့ရော ၁၀ နှစ်တာမျှ ရွာနှင့်အဆက်ပြတ်ခဲ့၍ နောက်ဆုံး စာရေးဆရာအဖြစ်နှင့် ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်ရောက်သောအခါ ဦးထွန်းစိန်အား ဟိုတုန်းကလိုပဲ သောက်တုန်းစားတုန်း တပြုံးပြုံးနှင့် တွေ့ပြန်ပါသည်။ အချို့ သူ့သောက်ဖော်တို့ကား ပဲ့ခဲ့လေပြီ။

“ဟေ့ ဗိုလ်ကြင်ရ၊ မင်းပြန်မလာခင်ကပဲ သော်တာရွှေ... သော်တာရွှေဆိုတဲ့ နာမည်တော့ ငါကြားပြီးပြီကွ။ ငဲ့တူ... ပျောက်ချက်သား ကောင်းလိုက်တာ ပြန်လာတော့ စာရေးဆရာ လုပ်နေသကဲ့ကွ”

ဤအချိန်၌ ကျွန်တော့်အသက် ၃၀ ကျော်ပြီ။ ဦးထွန်းစိန်က ၆၀ ချဉ်းပြီ။ လူကြီးနှင့်လူငယ် ကျွန်တော်က ပြုဖွယ်အမှုတို့ကို ပြုစုသည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်းတွေ ပြန်ပြောင်းတွေးကာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှစ၍ ကျွန်တော်သူအိမ်တွင် စားသောက်ခဲ့သည်များကို သတိရသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခါ နှစ်ခါဆိုသလို ရွာကိုပြန်လျှင် မွေးသဖခင်ကြီးနှင့်တကွ သားချင်းများအတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ယူဆောင်ခဲ့ပြီဆိုလျှင် ဦးထွန်းစိန်အတွက် ကျွန်တော်မမေ့ခဲ့ပါ။ သားချင်းများနှင့် အားရအောင် စကားပြောပြီးနောက် စားစရာ အထုပ်ကလေးကိုဆွဲ၍ သွားခဲ့သည်မှာ ဦးထွန်းစိန်အိမ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ရော... ဒီမှာ”

ကျွန်တော့်လက်ထဲက အထုပ်ကို သူ့အား လှမ်းလင့်သောအခါ...

“ဘာလဲကွ...”

“ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေလေ... ပြုတ်ပြီးသား”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့ကွာ... သံပုရာသီးနဲ့ သုတ်မယ်။ စိန်ခ... မိခွေးမြို့မှာ သံပုရာသီး သွားခူးစမ်း...။ ငရုတ်သီးစိမ်းလည်း ဆွတ်ခဲ့...”

ဤကား ဦးထွန်းစိန် နောက်ဆုံးစားသွားသော ပုစွန်ထုပ်သုတ်ပေတည်း။

ကျွန်တော်သည် ဤအခေါက်ရွာ၌ တစ်ပတ်လောက်နေ၍ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်လလောက် အကြာတွင် ကိုမောင်ခိုသားဆီမှ စာလာသည်။

အစ်ကိုကြီး

အဘစိန်ရယ် ပြာသိုလဆန်း ၃ ရက်နေ့က ၉၆ ပါးသော ရောက်ဖြင့် ရှာတရက် သေဆုံးပါသည်။ လဆန်း ၆ ရက်နေ့ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပါပြီ ။ အခြားလူများ အားလုံး ကျန်းမာကြ၏။

ဟန်ထွန်း။

နေ့ခွဲကြည့်သော် မသာချပြီးတာပင် ၁၀ ရက်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အင်း... သူ့စာမှာကား 'ငြိမ်
ပါးသော ရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးပါသည်' တဲ့။ ဘယ်နှယ်တုန်း လေဖြတ်တာ များလား၊
သွေးတိုးရောဂါ ရှိတယ်လည်း မကြားခဲ့ဖူးပါ။

ဦးထွန်းစိန်သည် အသက် ၇၀ ကျော်၌ မျက်စိမဲ့သော်လည်း သွားအင်မတန် ကောင်းသဖြင့်
စားနိုင်၊ ဝါးနိုင်သောကြောင့် လူ ဝင်လင်လင်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
နောက်ဆုံးခွဲခွာခဲ့ရသောည သူ အမဲရင်ဒူးရိုးများ တလွမ်းလွမ်း ဝါးနေသည်ကိုပင်
မြင်ယောင်မိသေးသည်။

ဤစာမျိုး ၃-၄ လမျှအကြာ ကျွန်တော် အခွင့်သာ၍ ရွာသို့ပြန်ရောက်သွားတော့
သိရသည်။ ဦးထွန်းစိန် သေပုံမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဖွယ်။

မိနက်၏ ဝက်နို့စို့ကလေး ခွေးကိုက်၍သေတော့ ဦးထွန်းစိန်အား ပေးသည်တဲ့။
ဦးထွန်းစိန်က ဒီဝက်ကလေးသား တစ်ကောင်လုံး အူအသဲ(သည်း)ပါ ရောချက်ပြီး မနက်ခင်း
ထန်းရည်နှင့် စတီးသည်တဲ့။ ဆွမ်းခံလာချိန်ကျတော့ သူ နောက်ဖေးသွားပြီး ငိုက်နာသတဲ့။
ဒါကြောင့် ဝမ်းကိုထိန်းရန် ချက်အရက်ကို ပြောင်းသောက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဝမ်းကချုပ်ပိတ်သွားပြီး
မအီမလယ် ဖြစ်ပြန်သတဲ့။ ဒါကြောင့် ဝမ်းအနည်းငယ်သွား၍ လေလိုက်စိမ့်သောငှာ
ဒေါ်စိန်ခမုန့်လုပ်ဖို့ ကျိုထားခဲ့တဲ့ ထန်းလျက်ရည်များကို သောက်ပြန်သတဲ့။
အဲသည်အခါလည်းကျရော လူဟာ လေးဘက်ကယ်ပြီး လဲပါရောတဲ့။ ဒီတော့မှ အများသိကြပြီး
အနားရှိတဲ့ ဗိန္ဓောဆရာကို ခေါ်ပါသော်လည်း ထိုညအချိန်မှာပဲ မရကသေမင်း
လက်ထဲပါသွားပါရောတဲ့ ခင်ဗျာ...။

အရီးခသည် ဤအကြောင်းကို ပြောပြီး ငိုပါသည်။

"ငါ... နင့်မြင်တော့ ပြန်ငိုချင်တယ်ဟဲ့... အဲဒီနေ့ မနက်ဆီက ဝက်သေကလေးရတော့
နင့်ဦးက ပြောသေးတယ်ဟဲ့... ငါ ငိုလိမ့်ကြင် သတိရလိုက်တာတဲ့။ သူတို့ ရန်ကုန်ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ
ဒီလို ဝက်ကလေးကောင်လုံးကြော်ကို ရှစ်ဆယ်တစ်ရာတောင် ပေးစားရာယင်လို့ ငိုလိမ့်ကြင်
ပြောဖူးတယ်တဲ့။ ခုနေ့များ ငိုလိမ့်ကြင်ရှိရင် တို့တူဝရီးနစ်ယောက် ဘယ်လောက်
ဟန်လိုက်မလဲတဲ့...။

"အင်း... ဟန်ပါလိမ့်မယ်အများကြီး၊ ကျုပ်လည်း သူနဲ့အတူ စားပြီး သူလို သေမှာပေါ့ဗျ။
တော်ပါဗျာ ငိုမနေပါနဲ့တော့။ လှလည်း မလှဘဲနဲ့၊ လူဆိုတာ ငမေ့ထိုးချည်းပေါ့ဗျ"

သူ့အငိုတိတ်စိမ့်သောငှာ တမင်ရွဲ့လိုက်သည်။ အရီးခသည် စိတ်လွယ်သူဖြစ်သည်။
ကျွန်တော် ပြောတာကို ငိုရာမှ ရယ်ပြီး "ကမျင်းထီးကောင်... ရွတ်ရ နောက်ရမယ်ဆိုရင်..." ဟု
ပြောပြီး ကျွန်တော့်လိုက်ထု၍ ကျွန်တော် ပြေးခဲ့ပါသည်။

အရီးခ ယခုနေသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့် ဦးထွန်းစိန်ညီ ကိုချစ်ရာ
သားမက်၏ အိမ်ဘေးတွင် အဖီထုတ်၍ တစ်ကိုယ်တည်း နေလေရာ ဤမြေရာသည် ဟိုအရင်
ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက သူတို့လင်မယားကို စတင်သိကျွမ်းခဲ့သည့်

အိမ်နေရာနှင့် ဆယ်တောင်မျှသာ ကွာလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ အဘွားကြီးသည် ဘဝအနေ တစ်ပတ် လည်လာခြင်းဟု ဆိုရပေမည်။

အဘိုးကြီး ခေါင်းချသွားသောနေရာကား...

ဤမြေရာသည် အခါကာလအလျောက် ဆိတ်သုဉ်း၍ သွားပါပြီ။ ဤနေရာတွင် လွန်ခဲ့သော အခါကာလက အိမ်ခြေလေးငါးလုံးမျှ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ နောက် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တစ်အိမ်စီ၊ တစ်အိမ်စီ ပျောက်၍ သွားခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်ကစပြီးတော့ဖြင့် ယင်းရွာပြင်ဘက်တွင် စတင်ထွက်နေခဲ့သူ လင်မယား၏ တစ်အိမ်တည်းသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ယခုကား ဤတစ်အိမ်တည်းပင် မရှိတော့၊ ခြံမြေအားလုံးသည် ဆိတ်သုဉ်း၍ သွားပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် မကြာသေးမီကမှ လူသွား ရပ်စဲသွားသော ခြေရာလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိပါသည်။ ရှေ့တိုးလို့တော့ဖြင့် မဖြစ်တော့ပါ။ ဝါးထင်းထရံ ကာဆီးလျက်နေပါပြီ။ ဦးထွန်းစိန်၏ အိမ်မြေယာကိုသာ ကျွန်တော် မျှော်ကြည့်နိုင်ပါတော့သည်။ သစ်ဝါးကရိယာ ဘာမျှမရှိတော့ပါ။ အရိုးခတ်ို့ မုန့်ထောင်းသွားခဲ့သော မောင်းဆံကျင်းနေရာ၊ ဝက်လူးသွားသော ဝက်လူးကျင်းနေရာ ဒါပဲမှတ်မှတ်သားသား မြင်ရပါတော့သည်။

ဤအရာတို့ပင်လည်း ယခုတစ်မိုးကျပြီဖြစ်၍ မိုးရေတို့ဖြင့် မြေကို ပိုစေမည် ဖြစ်ရကား နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်တော်ရောက်သွားလျှင် တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်...။

ဦးထွန်းစိန်သည် ဤလူ့မြေမှ ဘာတွေယူသွားပါသနည်း။

ဘာမျှ ယူမသွားပါ။

ဘာတွေကော ထားခဲ့ပါသနည်း။

ဘာတွေမျှလည်း မထားခဲ့ပါ။

၆။ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အကြောင်း

ယမန်နေ့နံနက်က ကျွန်တော်သည် ကမာရွတ်ဈေးထဲမှ ပထမဝက်သား ငါးဆယ်သား ဝယ်သည်။ နောက် မှို၊ ဖက်ဆွတ်မှို (မိုးဦးကျ ဖက်ဆွတ်မှို၌ ပေါက်သောကြောင့် ဖက်ဆွတ်မှို) အစိတ်သားတစ်တွဲ ငါးမတ်ဆိုသည်ကို တစ်ကျပ်နှင့် ဆစ်၍ တစ်တွဲ။ သည့်နောက် ဟိုတုန်းက တရုတ်ပြည်ကသာ အခြောက်လာသောကြောင့် 'ပြည်ကြီးငါး' ခေါ်သည့် ယခုကျွန်တော်တို့ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်မှရသော သွေးမရှိသော ငါးတစ်မျိုး (သူ့ကျောရိုးကို ပန်းတိမ်ဆရာများက သုံးကြရာ 'ပင်လယ်ရွှေမျှပ်' ခေါ်သည်။ စင်စစ် ဤငါးများသေပြီး အသားကြေ၍ တစ်ခုတည်းသော ၎င်းအရိုးပင်လယ်ကမ်းပါး လာတင်နေသည်ကို တိရစ္ဆာန်အရိုးနှင့် မတူသောကြောင့် ပင်လယ်ရွှေမျှပ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။) စင်စစ်သူသည် ငါးနှင့်လည်း မတူချေ။ 'တော်တိုပတ်စ်' လို အစာဖမ်းသော လက်တံများလည်းရှိ၏။ ထက်မြက်သော နှုတ်သီးလည်း ရှိ၏။ အို... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသားအစိုသည် ကြော်စားလျှင် ထုတ်ထုတ် ထုတ်ထုတ်နှင့် ဝါးလို့လည်းကောင်း၏။ ချိုလည်း ချို၏။ ဈေးထဲမှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှ တွေ့တတ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့လိုပဲ တစ်ခါတစ်ရံမှ ရတတ်သောမှိုနှင့် ရောကြော်ရန် တစ်ပိဿာ ၇ ကျပ်ဈေးဆိုရာ ၃ ကောင်အရှိ၊ ၃၅ ကျပ်သား ဝယ်ခဲ့လေ၏။ ဟင်းရည်သောက်ကိုမူ ဆိတ်ဖူးဟင်းချိုချက်မည်ဟု ယခု မိုးဦးကျသာ ရတတ်သော ဆိတ်ဖူးပင်ပေါက်ကလေး နှစ်စည်း၊ ထိုမှတပြီး ဈေးထွက်အဝမှာ အဆင်သင့် လာတွေ့နေသော အခု ရာသီသာရတတ်သည့် ပုဇွန်ချဉ် တစ်ဆယ်သား ၅၅ ပြားဖိုး။

ထိုနေ့ ကျွန်တော် ဝယ်လာသမျှ ဟင်းလျာထဲတွင် ဤနောက်ပိတ်ဆုံး ပုဇွန်ချဉ်သာလျှင် ယခုရေးမည့်အကြောင်းအရာ၏ အခြေခံဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုလို မိုးဦးကျမှာ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ပုဇွန်ချဉ်ကို စားရတိုင်း၊ စားရတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရွာက 'မအေး' လေးကိုသတိရပါသည်။

မအေးသည် ဆင်းရဲလှသော မိဘ၏ မြောက်မြားစွာသော သားသမီးထဲမှ ဒုတိယနောက်ဆုံးသမီး ဖြစ်ချေသည်။ သူမိဘများကလည်း ဆင်းရဲသည်နှင့်အမျှ ကလေးက မွေးနိုင်လှပါဘိ။ သားသမီး ၁၀ ယောက် မြောက်၌ နောက်ဆုံးသမီးကို အထွေးဆုံးဟု ယူဆ၍လော၊ သို့မဟုတ် ဖြစ်စေလို၍လော မသိ၊ သူ့ထက်အကြီး ဖွားရှင်၊ ဖွားတင်အပြီး ဖွားခင်ဟု မှည့်ရမည်ကို သွေဖယ်ကာ မထွေးဟု မှည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း မထွေးချေ။ သူ့အပြီး၌ ယခု ကျွန်တော်ရေးမည့် 'မအေး' အပြင် 'မရွေး' ဆိုတာလေးပင် အဆစ်လာလိုက်သေး၏။

မအေးတို့၏ ဖခင်သည် ကျေးတောသားပင်ဖြစ်လင့်ကစား လယ်သမားမဟုတ်၊ စက်ချုပ်သမား ဖြစ်၏။ အိမ်ခြေသုံးလေးရာမျှရှိသော ကျွန်တော်တို့ရွာကြီးတွင် စက်ချုပ်သူ သုံးလေးဦးမျှရှိလေရာ စားသာသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မအေးတို့ အဖေဦးသက်စိုးသည် ဘိန်းစား။ အင်္ကျီချုပ်မည့်လှသော်လည်း သူ့ဘိန်းစိုး မရှိလျှင် ချုပ်ရမည့် အပ်ထည်ကို ပေါင်ပြီး ရှူပစ်တတ်သဖြင့် ရက်ချိန်းမမှန်တော့၍ အချို့ ပြန်မရတော့၍ သူ့ဆီ

အထည်အပ်ခံသူ ရှားသွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးသက်ဖိုးသည် ဘိန်းဖိုးရရန် 'အလုပ်သစ်' ကို လုပ်လေတော့သည်။

သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်လေရာ ကျွန်တော့်ကြက်များ မကြာခဏ ပျောက်သည်။ တစ်ရံခါသော် ပေါင်လည်လောက်မြင့်သော သူ့အိမ်အောက် ကျွန်တော့်ကြက် ရောက်နေသည်ကို အိမ်ပေါ် သူ့အခန်းထဲမှနေပြီး အောက်ဆန်ချ၍ ကျော့ကွင်းနှင့် ဖမ်းနေသည်။ ပက်ပင်း ကျွန်တော်မိသဖြင့် သူ့နာမည်နှင့် ကာရံကာလည်း ရနေ၍ "သက်ဖိုး-သက်ဖိုး ကြက်သူဖိုး" ဟု ရွာရိုး ကျွန်တော် လျှောက်အော်တော့သည်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော်က ၁၀ နှစ်သားလောက်၊ ဦးသက်ဖိုးက ၆၀ လောက် ရှိနေချေပြီ။ ကျွန်တော့်မိဘများက...

"ဟဲ့... ငရဲငအံတော့ ကြီးကုန်တော့မှာပဲ"

"ဘာလုပ် ကြီးရမှာတုန်းဗျ။ သူဖိုးနေတာ ဘယ်သူက ငြင်းလို့တုန်း..."

"ဟဲ့ သူဖိုးတာက သူ့ဟာသူ တစ်ယူ၊ နင်သက်ကြီး ဝါကြီးမရှိမသေပြတာက တစ်ယူဟဲ့... ၊ ဒီလို မလုပ်ကောင်းဘူး..."

"သူဘာလို့ ကျွန်တော့်ကြက်တွေ ခိုးနေလဲဗျ။ ပျောက်ပေါင်းက များလှပြီ..."

"သူ ဘိန်းစားပဲလေ၊ မင်းကြက်မခိုးစေချင် မင်းကြက်တွေ သူ့အိမ်တက် မသွားစေနဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ကြက်ကို မမွေးနဲ့တော့ကွာ..." ဟု အဖေက ပြော၏။

ဘိန်းစားများ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တော်တော် ဒုက္ခပေး၏။ သူက သားမယား လုပ်မကျွေးနိုင်သည့် အပြင် သားသမီးပစ္စည်းကိုပင် အလစ်သုတ်သေး၏။

ကျွန်တော် အမှတ်သညာထားတတ်သည့် အရွယ်မှစ၍ကား မအေးတို့ ညီအစ်မ မောင်နှမတို့မှာ မိခင်နှင့် အစ်ကိုများ၊ အစ်မများ လုပ်စာကို စားနေရ၏။

သူတို့မိခင် ဒေါ်ရွှေပုကား အများ မလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တတ်သည်။ နှပ်ကောက်သည်။ 'နှပ်ကောက်သည်' ဆိုသည်မှာ ရက်ကန်းအလုပ်ကို နားလည်သူများမှ သိကြပေမည်။ လက်ရက်ကန်းစင်တို့တွင် 'နှပ်' နှင့် 'ယင်သွား' တွဲလျက်ရှိသည်။ ယခုခေတ် စက်ရက်ကန်းတို့တွင် ယင်သွားနှင့် နှပ်ကို သံဖြင့် ပြုလုပ်ကြသော်လည်း ရှေးခေတ်မြန်မာ ရက်ကန်းစင်တို့မှာ ယင်သွားက ရုံးသား (ရုံးပင်၏အသား) နှပ်က အပ်ချည်၊ ဝါးတံများနှင့် နှပ်ဖြစ်အောင် အပ်ချည် (ဘိုင်းချည်) ခိုင်ခိုင်ကို သိုင်းရသွင်းရသည်ကို 'နှပ်ကောက်သည်' ဟု ခေါ်ပါသည်။

ရက်ကန်းစင်တွင် နှစ်လွှားရက်ကို နှပ်နှစ်ခု၊ ၄ လွှား၊ ၄ ခု၊ ၆ လွှား၊ ၆ ခု စသည်ဖြင့်။

အကြောင်းသင့်တုန်း ပြောရပါသည်။ ဂျာမနီပြည် ဘာလင်မြို့က ပြတိုက်တစ်ခုထဲတွင် နှပ်နှစ်လွှားတပ် ရက်ကန်းစင်တစ်ခု တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရက်ကန်းစင်နှင့် မခြားပါ။

သြော်... ဤရက်ကန်းစင်မျိုးကို သူတို့ပြည်၌ ပြတိုက်ထဲတွင် ထားကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည် တောရွာများမှာတော့ ယခု တဖျတ်ဖျတ် ရက်ကြတုန်း။

မအေးရဲ့ အမေများက ရက်ကန်းရက်ကြသည်။ ရက်ကန်းရက်ရာ၌ ကိုယ်ကစင်နှင့် လက်စိုက်၊ ချည်က မြို့ပေါ်က တရုတ်တွေက ချည်ဘုံပေး ပေးကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်က သူတို့ဆီက ချည်သွားယူ၊ ရက်ကန်းပြတ်တော့ အထည်သွားအပ်၊ ရက်ခရေ။

ရက်ကန်း တစ်တန်းသည် ချည်စာတင်၊ ချည်ချ၊ ချည်ပတ်၊ ရက်ဖောက်ယောက်၊ ထို့နောက် ရက်နှင့် သီတင်းနှစ်ပတ်မှု ကြာတတ်ရာ၊ ရက်ကန်းရက်စားသူတို့သည် တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်မျှ မြို့သို့ရောက်သည် ဟုလလို၊ ဤအခါ မြို့က အမဲဟင်းလျာကလေးများ စားရတတ်၏။

တစ်နေ့သည် မအေးလေး အမေကြီးသည် ရက်ကန်းပြတ်၍ မြို့သွားပြီး ပြန်အလာ၌ ယခုလို မိုးဦးကျကလေးပဲပေါ့။ ပုဇွန်ချဉ် ဝယ်လာသည်။ ပုဇွန်ချဉ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာ လွန်စွာ ရှားပါးလှသည်။ ပုဇွန်ချဉ်သည် ရေပိုင်း၌သာ ပုဇွန်ကျောကို လုပ်ခြင်းဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မိုးအခါ ပုဇွန်ဆိတ်ရှိသော်လည်း ပုဇွန်ကျောကား မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ပုဇွန်ချဉ်ကို အောက်ပြည်အောက်ရွာ လာပါမှ၊ ဒါ့အပြင် တောရွာကနေပြီး မြို့တက် ဟင်းလျာဝယ်နိုင်ပါမှ။

ထိုနေ့၌ မအေးတစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားနေစဉ်၊ ကျွန်တော်သူတို့ ဇီဝိချောင်ထဲ ရောက်သွားရာ သူထမင်းပွဲက ပုဇွန်ချဉ်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သွားရည်တောက်တောက် ယိုပါသည်။

ဤအချိန်၌ ကျွန်တော့်အသက် ခနစ်လောက်၊ မအေးက ၁၂နှစ်လောက်၊ စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်က သူထမင်းပွဲသွားပြီး မျှော်သည်ပေါ့။ သူတို့အိမ်သားတွေ ဝေခွဲစားရတာ သူပုဇွန်ချဉ်ကလေးကလည်း မများလှပေ။ ကြက်သွန်များများနှင့် သုပ်ထားသည်မှာ လက်ဘက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်မျှရှိပေမည်။

သို့သော် ကျွန်တော်မျှော်နေတာ မအေး သိလေတော့ နင်စားချင်သလား မေးပြီး ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် တစ်လုပ်ခွဲလိုက်လေရာ ကျွန်တော့်မှာ မည်မျှအရသာတွေပါသနည်း။ ဘယ်လောက်ကျေနပ်မှု ရပါသနည်း။

ယနေ့တိုင် ပုဇွန်ချဉ်နှင့် ထမင်းစားတိုင်း စားတိုင်း မအေးကို သတိရပါသည်ဟု ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဤနေ့မနက် ထမင်းစားပွဲမှာ 'အဟိ' ရေးဖော် 'ဝင်သူ' ပေးသော ပုန်းရည်ကြီးနှင့် ဝက်သားဆီပြန်ချက်၊ ပြည်ကြီးငါးနှင့် မှိုကြော်၊ ဆိတ်ဖူးဟင်းချို၊ နို့ပြီး မအေးလေး ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင် တစ်လုပ်ခွဲဖူးတဲ့ ပုဇွန်ချဉ်။

ထမင်းစားနေစဉ် မအေးလေးကို အထူးသတိရ၍ ဤပုဇွန်ချဉ်အကြောင်း ဇနီးသည်အားပင် ပြောရသေးသည်။ ဒီထမင်းဟင်းမျိုး မအေးလေးလို သူဆင်းရဲမ ဘိန်းစားသမီးကို ခေါ်ကျွေးလိုက်ရ ဘယ်လောက်ကောင်းမည်နည်းဟုလည်း စိတ်ထဲ အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် မအေးလေးကား မရှိတော့ပြီ။ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပေပြီ။

သို့ရာတွင် သူမကွယ်လွန်ခင်၌ ထူးဆန်းသော အပြစ်အပျက် တစ်ခုနှင့် ထူးဆန်းသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့်စိတ် မှတ်တမ်းထဲ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့စေပါသည်။

တစ်နေ့သော နေဝင်ရီသရော အချိန်ဝယ် ခရီးတစ်တိုင်မျှ ဝေးသော ဥသျှစ်ကုန်းရွာသို့ သူတို့ ဆွေမျိုးများထံ သွားရောက် လည်ပတ်သော မအေးလေးသည် နွားလှည်းတစ်စီးနှင့် ပြန်ရောက်လာချေသည်။ လှည်းမောင်းသူမှာ အသက် ၄၀ကျော်၊ ၅၀နီးမျှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင်ပါသည်။ သာမန်ယောက်ျားထက် အရပ်မြင့်ပါသည်။ ခေါင်းမှာ တဘက်ထူကြီး ပေါင်းထားသည်။ ပင်နီရင်ဖုံးအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ ခန့်ထည်ပါပေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ နို့ပြီး သူ့အသံကလည်း ကျယ်လည်းကျယ် ကြီးလှပါဘိ။ သူ့နာမည်ကို သိရတော့ များစွာပင် ရယ်ဖို့ကောင်းလှ၏။ သူ့ အားနာ၍ မရယ်မိသည့်တိုင်အောင် ဝမ်းထဲက ပြုံးမိကြပေမည်။

“ဒေါ်တစ်ဆုပ်” တဲ့။

ကဲ- လောကမှာ သူ့မိဘများကပဲ ဒီသမီး ထွားထွားကြီး အရွဲ့တိုက်ပြီး မုည့်လေသလား...။

ဒီအဒေါ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ရှေးယခင်က တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ ဒီလောက် ကြီးမားသော မိန်းမကြီးများ ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း မအောက်မေ့မိခဲ့။ ယခု မအေးလေးနှင့် ရောက်လာတော့မှပဲ။

လှည်းသည် မအေးလေးတို့၌ထိုင်၊ အိမ်ရှေ့ထိုးရပ်၍ မအေးက ဆင်းမည်လုပ်သည်၌...

“ဟဲ့ သမီး မဆင်းနဲ့ဦး၊ အမေချပေးမယ်” ဆိုပြီး သူက အရင်ဆင်း၍ မအေးလေးကို ချီချပေး၏။ စင်စစ် မအေးသည် ချီချရမည့် အရွယ်မဟုတ်။ ထိုအချိန်၌ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်ရှိ၍ အပျိုဘော် ဝင်နေချေရောမည်။

အဒေါ်ကြီးသည် သူ့ဟာသူ နွားလှည်းကို ဖြတ်ပြီးနောက် “ကျုပ်က တိုးတိုးလည်း မပြောတတ်ဘူး။ သွယ်ဝိုက်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ဒီကလေးမဟာ ကျုပ်ရဲ့ သေသွားတဲ့ သမီးလေးနဲ့ တူလွန်းလို့ ကျုပ်ကို မွေးစားဖို့ ပေးပါလို့တောင်းရအောင် လိုက်လာခဲ့တာပဲ...”

ကဲ... ဗျ၊ ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးတောင်းတာ ကျနေပါသည်။ သို့သော် သူ့မေတ္တာကို အပြစ်မဆိုသာချေ။ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းနှင့် တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောတတ်သူတို့သည် အများအားဖြင့် ရိုးသားသူများ ဖြစ်ကြကုန်၏။

သူ့အသံကလည်း နံဘေးအိမ် တော်တော်များများက ကြားလောက်အောင် ကျယ်လောင်သည် ဖြစ်၍ ဟိုမှသည်မှ လူများစုအုံလာကြသည်။ အဒေါ်ကြီး၏ အရပ်အမောင်း ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် သူ့စကားပြောပုံ ဟန်ပန်ကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

သူ မအေးလေးကို ဥသျှစ်ကုန်းရွာပြင်ဘက် ကတက်ပင်ပေါ်မှာ ကတက်ရွက် ခူးနေတာတွေသည်။ ဤကတက်ပင်သည် နွားလှည်းလမ်းနှင့် နီးလေရာ သူ့လှည်းမောင်းလာရာမှ မအေးလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက်ဖြင့် သူ့သမီးလေးက ကိုယ်ထင်ပြတာပဲဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထမိသည်။ သမီးသေတာကလည်း သိပ်ပြီး မကြာလှသေး။

ဒါနှင့် သူလည်း ရပ်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ်ထင်ပြတာဆို သည်လောက် မကြာနိုင်ပါဘူးဟု လည်းပေါ်ကဆင်းသွားပြီး ကတက်ပင်အောက် ရောက်သည်။

“လုပ်ခလေး- လုပ်ခလေး” ဟု ခေါ်သည်။ သူ့သမီးကို သူ ‘လုပ်ခလေး’ ဟု ခေါ်သည်။

ဒါကို မအေးလေးက နားမလည် ကြောင်စိစိနှင့် ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်တစ်ဆုပ်က “ကလေးမလေး အောက်ဆင်းခဲ့စမ်းပါ” ဟု ပြောပြီး နာမည်နေရပ်မေး၍ ဥသျှစ်ကုန်းရွာက မအေးလေး အစ်မအိမ်ကို သွားကြသည်။

ဤတွင် စနည်းနာလိုက်တော့ မအေးလေးတို့မှာ မွေးချင်းများလှသည်။ ဆင်းရဲလှသည်ဆိုသည်ကို သိ၍ မွေးဖွားဖို့တောင်းလျှင် ရမှာပဲဟုဆိုပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်တိ မွေးစားခွင့် မပေးဘူးဆိုလည်း သူဒီမှာ မကြာခဏ လာနေမည်။ ကလေးမကို ကျွေးမွေးပြုစုမည်။

ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ဤအကြောင်းများကို မအေးလေးတို့ အိမ်အပြင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ပြောနေတော့သည်။ အဒေါ်ကြီးအား ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ဤစဉ် သူ့နွားများမှာ အစားမစားရဘဲ တုံးလုံးလှဲနေတာ မြင်ရတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ခဲ့ပြီး ကောက်ရိုးပုံက ကောက်ရိုးတစ်ပွေ ယူကျွေးတော့ ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ထိုင်ရာမှထလာပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုတ်၍...

“ဟယ်... ဒီကလေး တယ်လိမ္မာတယ်ဟေ့၊ မင်း ဘယ်သူသားလည်းကွယ့်”

“ကိုဖိုးဆယ်သား ခင်ည”

“မင်းတို့အိမ် ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြတော့ “အောင်မယ်... သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးပဲ... လူချမ်းသာ သားပါလားကွယ့်...”

ထိုည၌ ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ကျွန်တော့်မိဘများနှင့်ပင် မိတ်ဖွဲ့လာသည်။

“မောင်ဖိုးဆယ်ရယ်၊ သားသမီး သံယောဇဉ်များ တယ်ကြီးသကိုး၊ ကိုယ့်သမီးသေတာသိလျက်နဲ့ မယုံသလိုပဲကွယ်... တစ်နေပြန်လာနိုး ပြန်လာနိုးများ အောက်မေ့မိသကွယ့်... ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လှည့်စားတာပေါ့လေ...”

ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ထိုအချိန်က အသက် ၄၀ မျှ ရှိဦးမည်။ ကျွန်တော့်အဖေထက်ကြီးသည်။ တောသဘာဝ ကိုယ့်ထက်ငယ်လျှင် ငယ်သလို မင်းနှင့်ငါနှင့် ပြောတတ်ကြသည်။

“ငါ့မှာ သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာကွယ့်”

ကျွန်တော့်အဖေက “နီ... မတစ်ဆုပ် ခင်ပွန်းကော”

"မရှိဘူး... သမီးကလေးမွေးပြီး မကြာခင်ပဲ ဆုံးတယ်"

"မတစ်ဆုပ် ယောက်ျားဆုံးတော့... ခင်ဗျား အသက် ဘယ်လောက်ရှိဦးမလဲ"

"၃၀ လောက်ကွယ်၊ အင်း ၃၀ ပဲလေ..."

"ဟာ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသမီးစားရအောင် နောက်ထပ်အိမ်ထောင် ပြုနိုင်သေးသားပဲဗျ"

ကျွန်တော့်အဖေသည် (ကျွန်တော့်အဖေကိုးဗျ) တစ်ခါတစ်ရံ ရွတ်တတ်နောက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

"ဘယ်သူ့သမီး လိုက်ပြီးမွေးစားနေဖို့ လိုလဲဗျ။ အဲဒီတုန်းက နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် သားသမီးတွေလည်း အများကြီး ရနိုင်တာပေါ့"

အဖေက သူ့ဟာသူ သဘောကျ ရယ်မောနေသော်လည်း ဒေါ်တစ်ဆုပ်ကား ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြီး...

"ကြံကြံဖန်ဖန် မောင်ဖိုးဆယ်ရယ်..."

ကျွန်တော်တို့ တောရွာသဘာဝမှာ အများအားဖြင့် တစ်အိမ်ထောင်ဆုံး၍ နောက်တစ်အိမ်ထောင် ပြုလေ့သည်။ တစ်သက်လုံး မုဆိုးဖို့၊ မုဆိုးမအဖြစ်နှင့်ပဲ နေသွားတတ်ကြပါသည်။ ဒါကို မျိုးရိုးဂုဏ်တစ်ခုဟူ၍ ယူဆကြသည်။ အဖေက ဒါကိုသိ၍ တမင်နောက်ပြောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာပြန်တည်ပြီး...

"အေးလေ ကံတရားဆိုတာ ဆန်းသားပဲ။ ခင်ဗျားသမီးလေးဆုံးတုန်းက ဘယ်အရွယ်လဲ"

"ဟော- အခု မအေးလေး အရွယ်ပါပဲကွယ်... ၁၄ နှစ်၊ ရုပ်ချင်းကလည်း အမြှာပူးများ ထင်ရအောင် တူလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပါ အမွေစား အမွေခံ မွေးပါတယ်။ စာချုပ်ပေချုပ်နဲ့လည်း လုပ်ပါ့မယ်။ ကျုပ်မှာ လယ်တစ်တုံးလုပ်ရှိပါတယ်"

"လယ်က လယ်ကောက် ၁၅ လား ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်လား"

မုဆိုးမမို့ အဖေက ဒီမေးခွန်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

"ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်တာပေါ့ မောင်ဖိုးဆယ်"

"သူရင်းငှားနဲ့ပေါ့"

ဒီတော့မှ ဒေါ်တစ်ဆုပ်ရယ်သည်။

"ဟင်း ဟင်း မင်းက ငါ့ဒီပြင်မိန်းမတွေလို အောက်မေ့လို့ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်သူရင်းငှားခ အကုန်ခံနေမလဲကွ။ ငါ့လယ်ငါထွန်တာပေါ့ကွ"

ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားများ အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။ လယ်ထွန်နိုင်သော မိန်းမကား ရှားလှပါသိ။ ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ယောက်ျားရှာလည်း မဟုတ်ပေ၊ သန်စွမ်းသော မိန်းမကြီးသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်ကာယမှာ ယောက်ျားကြီးနှင့် မခြားသော ဤမိန်းမကြီး၏ စိတ်ထားကို စူးစမ်းရန် သူ့အကြောင်းကို ရှေ့ဆက်ရေးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ၅၂၈ ၏ ရုပ်တရား အချစ်သဘောကိုလည်း စစ်ကြာမိတန်ရာ ကောင်းပါ၏။

မအေးလေးသည် နောက်တစ်နေ့၌ပင် ဒေါ်တစ်ဆုပ်ကြီး၏ မွေးစားသမီး အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ရွာမှ တစ်နေကုန်မောင်းရသော ဒေါ်တစ်ဆုပ်ကြီးတို့ရွာသို့ ပါသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရွာသားများသည် နောင်၌ ဒေါ်တစ်ဆုပ်ကြီးဟု တစ်လုံးတိုး ခေါ်ကြတော့သည်။ ခေါ်လည်း ခေါ်ထိုက်သူပေတည်း။

ဒေါ်တစ်ဆုပ်ကြီးသည် မအေးလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီနောက် ကျွန်တော်တို့ရွာသို့ မကြာခဏ သားအမိနှစ်ယောက် ရောက်ရောက်လာတတ်ကြသည်။ မအေးလေးအား 'လုပ်ခလေ လုပ်ခလေး' နှင့် ချစ်လိုက်ရသည်လည်း အမော၊ 'လုပ်ခလေး' ဆိုသည်မှာ နာမည်မဟုတ်ချေ။ သူတို့အရပ်မှာ သမီးငယ်ကို ချစ်စနိုးခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်၌ မအေးလေးမှာ အရွယ်လည်းရောက်ပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ဖြစ်သည်။ ရွှေထည်လက်ဝတ် လက်စားများလည်း ဆင်ရ၍ ထိပ်တန်းကျသော အပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်လာချေသည်။

ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် မအေး၏ မိဘများအားလည်း ပေးကမ်းသင့်သလောက် ပေးကမ်းလေသည်။ မအေးလေးမှာလည်း သားသမီးများ၍ ဆင်းရဲသော မိဘအရင်းထက် ချစ်ခြင်းကို ခံရပေသည်။

သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သည် မိုးရာသီမှသာ ရပ်နား၍ ဆောင်းရောက် လှည်းလမ်းပေါက်ပြီဆိုလျှင် ရောက်လာကြသည်။ ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ဆေးရိုးကလေး ဖက်ကလေးလည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်၍ နွေမှာဆိုလျှင် သားအမိနှစ်ယောက် ခေါက်ကွဲပြန်ကဲ့။

မအေးလေးကို စတင်ခေါ်သွားစဉ်အချိန်က ပိန်ကပ်ကပ် ရှိခဲ့ရာ၊ ဟော ဒေါ်တစ်ဆုပ်အိမ် ရောက်သွားသည်၌ အစားကောင်း၊ အနေကောင်းဖြစ်မည်။ အပျိုဘော်ကလည်း ဝင်ပြီဖြစ်၍ မအေးလေးမှာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တစ်တစ်ရစ်ရစ် ပြည့်ဖြိုးလာလိုက်သည်မှာ ၃-၄ နှစ်မျှ ကြာသောအခါ ပထမ မအေးနှင့် မှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။

ဤအခြေရောက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်လောက်ကြာသည်၌ မအေးလေးပိုးထိ၍ ဆုံးသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရလေသည်။ မအေးလေး၏ မိဘများသွားရောက် သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။

ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီး အပြန်၌ ဒေါ်တစ်ဆုပ် ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်လာပြီး ငိုလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းများ၊ အားလုံးကပင် သူ့အား လူကောင်ကြီးသလောက် သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ သောကဗျာပါဒများသည်ဟု မှတ်ချက်ချကြကုန်သည်။

နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာ၌ ဒေါ်တစ်ဆုပ် တစ်မျိုးလုပ်လာပြန်သည်။ မအေးလေးသေစဉ်က အရွယ် ၁၉ နှစ်၊ ၂၀ မှု ရှိမည့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက် လှည်းပေါ်တင်၍ ဒေါ်တစ်ဆုပ် ကျွန်တော်တို့ရွာ ရောက်လာပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ လှည်းရပ်ပြီး "မောင်ဖိုးဆယ်ရှေ့ ငါ့သမီးစားရခဲ့ပြန်ပေဟေ့... ငါ့ လုပ်ခလေးနဲ့ တူတယ် မဟုတ်လား..."

ဤအချိန်၌ ကျွန်တော်မှာ ၁၅ နှစ်သားမျှ ရှိပြီဖြစ်၍ တော်တော်စူးစမ်းတတ်ပါပြီ။ သူက တူလှပါတယ် ဆိုသော်လည်း မအေးလေးရုပ်နှင့် ပြောပြလောက်အောင် မဟုတ်ပါ။ အနည်းငယ် ဆင်ရုံလောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခင် သူ့သမီးအရင်းနှင့် မအေးလေးတုန်းကလည်း အမြွှာပူးလို့ပင် ထင်ပါသည်ဟု သူပြောခဲ့သည်။ သူ့သမီးအရင်း ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူးခဲ့လေတော့ ဘာမျှမပြောလိုပါ။ ယခု မိန်းကလေးနှင့် မအေးလေးကား အရွယ်တူ၊ အသက်တူ၊ အသားအရောင်ချင်းလည်း ဆင်သမို့ ကွဲကွဲချင်း ဆင်ဆင်ချင်း တူသကဲ့သို့သာ ရှိပါချေ၏။ မသဲကွဲနိုင်လောက်အောင် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ဒေါ်တစ်ဆုပ် မျက်စိထဲမှာတော့ ချွတ်စွပ်အမြွှာမွှေးလို့ တူကောင်းတူပေမည်။ အို... ဒါပဲ သူ့အဖို့ကောင်းသည်။ သူသည် သမီးဆုံးသည်ကို အစားရှာခြင်းဖြင့် သောကဗျာပါဒကို ငြိမ်းနေသူဖြစ်သည်။

ယင်း၌ စဉ်းစားစရာ ပေါ်လာသည်။ ဒေါ်တစ်ဆုပ် ချစ်တာသည် ဘာကို ချစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ချစ်တာလဲ။

သူ့သမီးအရင်းနှင့် မအေးလေး တူသည်ဆိုတုန်းက မအေးလေးမှာ အသက် ၂၀ လောက် အရွယ်မြောက်သည့် အပျိုဝဝဖီးဖီး။

ကဲ... ဤ သူငယ်မသည် အိမ်ထောင်ကျမည်တဲ့။ ကလေးများမွေးပြီး ပိန်သွားမည်တဲ့၊ အသက်အစိတ်လောက်တွင် ရုပ်ရည်က ဆင်း၍ ယခုအပျိုကိုယ်နှင့် မတူအောင် လုံးဝပြောင်းလဲသွားမည်တဲ့။ ဤအချိန်မှာ သေသည်တဲ့။ ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ထိုသူငယ်မ ငယ်စဉ်က ရုပ်အတိုင်းပဲ တူသူ့ကို လိုက်ရှာနေချေမည်လော။ ဒီကြားထဲ၌ သူ့သမီးအရင်း သေတုန်းက အရွယ်နှင့် ရုပ်တူသူ၊ မအေးလေး သေတုန်းကအရွယ်နှင့် တူသူတို့တွေသော် ဒေါ်တစ်ဆုပ် မည်သို့ရှိချိန်မည်နည်း။

အဖွားကြီးတွေလျှင် မေးကြည့်ချင်စမ်းပါဘိ။ သို့သော် ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ၁၉၅၉ ခုနှစ်ကထင်း၊ ကြို့ပင်ကောက်မြို့တွင် ဘုရားဖူးယာဉ်ဆိုတဲ့ ကုန်တင်ကားကြီး မီးရထားလမ်း ဖြတ်အမောင်း၌ မီးရထားခေါင်းနှင့် ကားကိုယ်ထည်တိုက်၍ လူပေါင်းများစွာ သေသည့်အနက် ကျွန်ုပ်တို့ ဒေါ်တစ်ဆုပ်သည် ပွဲချင်းပြီးထဲ ပါသွားချေ၏။ (သတင်းစာဖတ်သူများ မှတ်မိကြပေမည်။)

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဒေါ်တစ်ဆုပ်အား မမေ့နိုင်တော့ပြီ။ ဒေါ်တစ်ဆုပ် သူ့သမီးချစ်ပုံကို ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ ဤသို့ စဉ်းစားကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိဘတို့ ၅၂၈ မေတ္တာ၏ ရုပ်တရား အချစ်သဘောကို စစ်ကြောမိတန်ကောင်းပါ၏။

၇။ လေဦးသတ္တဝါ

ရွာတစ်ရွာဝယ်၊ အိမ်တစ်ခုတွင် အဘိုးအိုရယ်၊ သမီးပျိုရယ်၊ ဝက်တစ်ကောင်ရယ်၊ ခွေးလေးတစ်ကောင်ရယ် ရှိ၏။

အဘိုးအိုမှာ အသက် ၆၀ ကျော်ပြီ။ လူကျန်းမာသည် ဆိုရသော်လည်း ဇရာဖြင့် ပိန်ခြောက်ကာ အရိုးပေါ် အရေတွန့်နေသည်။ သမီးပျိုလည်း ဖခင်နည်းတူ ကြုံလို့လှ၍ အပျိုဟုဆိုသော်လည်း သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းရန်ပင် ခဲယဉ်းသည်။

ဝက်ကား လူများအသားအရေ ခန်းခြောက်သလောက် ဝက်က ဆူဖျိုးသည်။ ပိဿာ ၅၀ ကျော်ပြီဟု တွက်ဆရသည်။ ခွေးငယ်ကမူ ဝက်ကကြီးသည်နှင့်အမျှ အကောင်ငယ်လှသည်။ အသက်ကြောင့် မဟုတ်၊ သူ့ပင်ကိုက အပုအညွက်ကလေးဖြစ်သည်။ သူသည် ငါးခါလည်လောက်မျှ ရှိပြီဖြစ်၍ ဝက်ထက် ၄ နှစ်ကျော် ကြီးသည်။ ဝက်နှင့်သူ တွေ့စက ဝက်က သူ့ထက်ပင် နိမ့်သေးသည်။ အလျားတိုသေးသည်။ သို့သော် ၃ လကျော်မှစ၍ သိသိသာသာကြီး ကွာခြားလာခဲ့ရာ၊ ယခုဆိုလျှင် ဝက်က မိမိထက် နှစ်ပြန်မြင့်သည်။ အလျား သုံးဆမက ရှိသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်မှာလည်း ခွေးငယ်အဖို့ အံ့ဩစရာမဟုတ်တော့ချေ။ သူ ဤအိမ်ရောက်၍ ခွေးလားမြောက်မှ ယင်းသို့ကြုံတွေ့ရသည်မှာ ယခုခါ စတုတ္ထဖြစ်သည်။

သူတွင် တစ်နှစ်တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကောင်၊ တစ်ကောင်သော ဝက်အဖော်နှင့် နေခဲ့ရသည်။ ပထမနှစ် (သူ့သခင်များ မှည့်ခေါ်ကြသည့်အတိုင်း) 'ဖိုးစိန်'၊ ဒုတိယ 'ဖဲကြီး'၊ တတိယ 'ကျားမောင်'၊ ယခုအကောင်မှာ 'ရွှေမန်း' ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူနှင့်ဖိုးစိန် တွေ့စက သူကလည်း ငယ်ငယ်၊ ဖိုးစိန်ကလည်း ငယ်ငယ်၊ အကောင်ရွယ်တူချင်း သူက ဖိုးစိန်အပေါ် ဗိုလ်ကျစိုကြီးစားခဲ့သည်။ သို့သော် လူများက အခွင့်မပေး။ ဖိုးစိန်နှင့် မိမိရန်ဖြစ်လျှင် မိမိကိုချည်းနှိပ်ကွပ်ကြသည်။ မိမိဆော်၍ ဖိုးစိန်အော်သံကြားလျှင် မိမိနာမည် 'ပျောက်ညို' သို့မဟုတ် 'ဒေါက်တို' ကိုအော်ကာ ဆဲရေးခြင်း၊ ရိုက်နက်ခြင်း၊ ပစ်ခတ်ခြင်းပြုကြသည်။ ဖိုးစိန်က မိမိအား နှာခေါင်းနှင့် ကော်ပစ်လိုက်၍ နှစ်လိမ့်သုံးလိမ့် လိမ့်သွားသည်ကို မြင်ကြလျှင်ကား "ကဲ... ကောင်းသကွ ခွေးမသား ကမြင်းထီးကောင်" ဟု မိမိကို ဆဲရေးကာ ဖိုးစိန်ဘက်က ဩဘာပေးကြသည်။

အစာ ကျွေးတာမှာလည်း မိမိကိုတော့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း၊ ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်ကိုမှ မှန်မှန်မပေးကြ။ ဝက်အဖို့တော့ ကျကျနနကျီ၍ အချိန်မှန်မှန် ကျွေးကြသည်။ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ရှောက်သည်။ ဝက်လူးရန် သူ့စိတ်ကြိုက် ရွံ့ဗွက်ရေအိုင်လည်း လှုပ်ပေးသည်။ အိမ်အောက်မှာ ညအိပ်ဖို့ ဝက်ခြံကလေးလည်း ဆောက်ပေးသည်။ မိမိကိုဖြင့် ဂုန်နီစုတ်ကလေးမျှ ခင်းမပေးကြ။ ပြာပုံကလေးမှ လှုပ်မပေးကြ။ နေ့လယ်နေ့ခင်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မိမိအော်လျှင် ဟောင်လျှင်၊ နာညည်းသည်ဟု ဟန်တားကြသည်။ ဆဲရေးကြသည်။ ဝက်က အစာဆာတိုင်း တကျီကျီ သံဆိုးသံမျှင်းနှင့် အော်သည်ကိုကား သူတို့နားဝင်ချိုလှ၍ထင်၊ 'ဖိုးစိန်' ဟုပင် နာမည်မှည့်ခေါ် ထားလိုက်ကြသေးသည်။

စင်စစ် မိမိနှင့်ဝက်မှာ အသံချင်းလည်း မိမိက သာသည်ထင်ပါသည်။ အနေအထိုင် အပွေးအမှင်ချင်းမှာလည်း မိမိက သေသပ်သန့်ပြန်၍ ဝက်ဟာအင်မတန် ညစ်ပတ်တဲ့ အကောင်ပါ။ နို့ပြီး ဒီကောင်ဟာ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစား၊ အိပ်မှုအတွက် ဘာမျှ ဆောင်ရွက်သည်မဟုတ်။ မိမိမှာ ညမူညတာသာမက နေ့လယ်နေ့ခင်းခြံတွင်း နွားဘာဝင်လျှင်လည်း ဟောင်ပါသည်။ လိုက်ကိုက်ပါသည်။ သို့ပါလျက် မိမိကိုတော့ မျက်နှာသာမပေးကြ။ ဟို... အစာကုန် မြေလေးအကောင်ကိုသာ ဂရုတစိုက် ပြုစုကြသည်။

ကြာလတ်သော်... သူသည် ဝက်ကို ဂုဏ်ပြိုင်နေပြိုင် မပြုတော့ဘဲ အလျှော့ပေးလိုက်ကာ ဝက်နှင့်သင့်မြတ်အောင် ချော့မော့ပေါင်းသင်းရတော့သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် မိမိအဖို့ အခွင့်အရေးကောင်း ဖြစ်လာလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူနှင့်ဝက် သင့်သင့်မြတ်မြတ် ပွတ်တီးပွတ်သပ်နေတာမြင်လျှင် လူတွေက သဘောကျကြသည်။ ဖိုးစိန်ကြည်ဖြူလျှင် သူက ဝက်စာကို နှိုက်စားဦးတော့ လူတွေက ဘာမျှမပြောတော့။ ဝက်စာဝင်စားရသည်မှာ ဖွဲနုနှင့် ဆန်ကွဲကျိုထားတာ ဖြစ်လင့်ကစား ပုစွန်ငါးပိနဲ့ပါ၍ သူနှစ်သက်သည်။ သူ့ကိုကျေးသော အစာထက်ကောင်းသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ကျေးသော အစာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းဖတ်ဟင်းဖတ်မပါဘဲ ထမင်းရေချည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့နှင့် သည်ဝက်ကို ကျေးဇူးတင်၍ မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ်နှင့် ဆက်သွယ်ရလေသည်။

နောက်နှောင်တွင်ကား သူသည် အတွေ့အမြင်ဖြင့် ဝက်နှင့် မိမိ အမျိုးစားနား၊ အဘိုးသားနား၊ ကွဲပြားပုံ သိရှိလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယနှစ် ဖိုးစိန်မရှိသည့်နောက် ရောက်လာသော 'မဲကြီး' ခေါ် ဝက်နက်ကလေးကို ဖိုးစိန်တုန်းကလို ရန်သတ္တရ မပြုတော့ဘဲ ချော့မော့ပေါင်းသင်း ရလေသည်။

တစ်နှစ်မှ နှစ်နှစ်ကျော်လွန်လာသည်၌ကား သူသည် ကြီးမို၊ ငယ်ချိုဆိုသော သဘောတရားကိုပင် နားလည်လာကာ၊ တတိယနှစ် ပေါင်းသင်းရသော 'ကျားမောင်' ကို ဝက်ငယ်ကလေးဘဝက ယုယစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ဝက်က မိမိထက် ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌ လဲလျောင်းနေသော ဝက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တက်၍ အိပ်သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ပူပြင်းသော အခါများ၌ ရွှံ့လူးထားသော ဝက်၏ ဝမ်းဗိုက်ပြင်ကြီးပေါ်တက်၍ အိပ်ရသည်မှာ များစွာစည်းစိမ်ရှိလှသည်။

မိမိ၏ ဘဝတာမှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဝက်တစ်ကောင်၊ တစ်ကောင်နှင့်သာ သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ရှိဝက်နှင့် မပေါင်းသင်းချင်၍ အခြားက ဘဝတူတွေ ခွေးမျိုးထဲဝင်မည်ဆိုလည်း မဖြစ်၊ မိမိမှာ ခွေးစဉ်မမို၊ ခွေးတောမတိုးနိုင်သော ခွေးပု၊ ခွေးညှက်ကလေး ဖြစ်သည့်အတွက် အခြားအကောင်များ၏ အနိပ်အစက်ကိုချည်း ခံရမည်တည်း။ ထို့ပြင် အိမ်ကဝက်နှင့် သင့်တင့်ခြင်းမှာ၊ ဝက်စာကိုလည်း ဝင်၍စားရသည် မဟုတ်ဘဲလော။ မိမိအတွက် ဝမ်းရေးဖူလုံလေသည်။ ဝက်စားခွက်ထဲ သူလိုခွေးငယ်တစ်ကောင် ဝင်စားသည်မှာ ဘာမျှမတောင်းတာချေ။ ခွေးနှင့်ဝက် သင့်သင့်တင့်တင့် နေသည်ကိုပင် သူတို့အရှင် မိန်းမပျိုနှင့် အဘိုးအိုက သဘောကျတော့သည်။

တောရွာဒေသ၌ ဝက်မွေးမြူသည်မှာ မရှိဆင်းရဲသားတို့၏ ချွေးနည်းစာကို နေ့စဉ် စုဆောင်းခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ နှစ်လသား၊ နို့ခွဲ၊ ငါးပိဿာမှုရှိသော ဝက်ကလေးကို ၃-၄ လ၊ ၈ လမျှ မွေးကွေးလိုက်ပါက ပိဿာ ၅၀ ကျော်ဖြစ်လာသည်။ ကွေးရသောအစာမှာ အများအားဖြင့် ဖွဲနုနှင့်ဆန်ကွဲ ဖြစ်သည်။

တောရွာက မရှိဆင်းရဲသား တစ်အိမ်ထောင်အား တစ်နေ့လျှင် ငါးပြားစေ့ တစ်စေ့စုပါဆိုက ခဲယဉ်းလှပေမည်။ သူတို့အိမ်၌ ဝက်ရှိနေပါက၊ ဆယ်ပြားဆယ်ငါးပြားဖိုးမျှရှိသော ဖွဲဆန်ကွဲကို တစ်နေ့နှစ်ခါ ကွေးရပေမည်။ မကွေးခဲ့သော် သူတို့ စုပူကောင်က တကျော်ကျော် အော်လတ္တံ့။ ဝက်စာကွေးရသည်မှာလည်း ဝက်ကြီးလာလေလေ၊ များလေလေ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မရှိဆင်းရဲသားတို့အဖို့ ကောင်းသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်ချေသည်။

သို့သော်... "ပျားဖွပ်- သားထိုး" ဆိုရိုးစကားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။ ဝက်ကို မွေးမြူရသည်မှာ အခြားတိရစ္ဆာန်နှင့် မတူ၊ သူ့အသားကို စားသုံးရန် ရည်ရွယ်ရင်းရှိ၍ သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကြည့်ရှုတွက်ဆနေတတ်သောကြောင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အကုသိုလ်ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအကုသိုလ်ကို မရှောင်နိုင်လောက်အောင် ဆင်းရဲသူများမှာသာ ဝက်ကို မွေးမြူကြ၏။

ဖော်ပြပါ အဘိုးအိုနှင့် မိန်းမပျိုတို့အိမ်မှာ နှစ်စဉ် ဝက်တစ်ကောင်တစ်ကောင် မွေးမြူခဲ့ရသည်မှာ ကာလကြာခဲ့ပေပြီ။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကောင်သာမက၊ တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်၊ နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်ဆိုသကဲ့သို့ ပို၍ပင် မွေးချင်ပါသေးသည်။ သို့သော် သူတို့ မတတ်နိုင်ပါ။ ဤတစ်ကောင်တောင်မှ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့စဉ်ဝက်စာကို ခဲယဉ်းနေကြပါသေးသည်။

အဘိုးအိုနှင့် မိန်းမပျိုလုပ်အားမှာ သူတို့စားသည်ထက် နေ့စဉ် ဝက်တစ်ကောင်အတွင် တယ်ပြီး မလွယ်ကူလှချေ။ အဘိုးအိုမှာ ဇရာထောင်း၍ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်တော့ အိမ်က ဗာဟိရကလေးများနှင့် တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခါ နှစ်ခါဆိုသလို သူ့ရာသီပေါ်ခိုက်၊ လယ်ကြိုလယ်ကြား၊ ချုံကြိုချုံကြား၌ ထန်းပင်ပေါက်ကလေးတွေ ရှာကာ၊ ထန်းလက်ကလေးတွေ ခုတ်၍ ထန်းလျှော်နကလေးတွေစွာပြီး ရေပုံးကြိုးအစ၊ နွားနဖားကြိုးအစ ကျစ်၍ ရောင်းသည်။

သမီးပျိုမှာလည်း ပျိုရွယ်သူဟု ဆိုရစေကာမူ၊ ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် မီးယပ်သယ်ကလေးဖြစ်၍ တခြားဆင်းရဲသူမတွေလို ဘာမဆို ကြုံရာလုပ်လိုက်မဟဲ့ဆိုသော အင်အားမျိုး မရှိ၊ အိမ်မှာ တကုတ်ကုတ်နှင့် ရက်ကန်းခတ်ခြင်းသာ ပြုနိုင်သည်။ ဤလို မီးယပ်သည်က အညောင်းထိုင်ရတော့၊ မကြာခဏ နာမကျန်းဖြစ်တတ်သည်။ ယင်းသို့ သမီးအလုပ်ပျက်လျှင် ဘခင်၏ နဖားကြိုးနှင့် ရေပုံးကြိုးကလည်း ထာဝစဉ် အားကိုးရသည် မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့မှာ စားရေးသောက်ရေးအတွက် အခက်အခဲတွေ့လေသည်။ ဤအခါ၌ ၎င်းပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးသူမှာ ဝက်သတ္တဝါသာ ဖြစ်တော့၏။

အကြောင်းမှာ ဒီဝက်ရှိနေသောကြောင့် အကြွေးယူ၍ရသည်။ ချွေး၍ငှား၍ ရသည်။ ဝက်က ငွေဖြစ်ချိန်တန်လျှင် ပြန်ပေးပါမည်ဟု အာမခံနိုင်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်ကား၊ သူတို့ သားအဖမျိုးကို ဘယ်သူမျှ လက်လွန်ခံကြမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤဂေဟာရှိ လေးဦးသတ္တဝါအနက် ဝက်သည် အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးသော အကောင်ဖြစ်သတည်း။

အဘိုးအိုသည် သမီးမကြာခဏ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သည်ထက်၊ ဝက်၏ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရသည်။

သမီးသည် အဖေအို ထမင်းစားပျက်သည်ထက် ဝက်အစာစား နည်းမှာကို စိုးရိမ်ရသည်။

ဒေါက်တို-မျောက်ညိုမှာလည်း လူသခင်များထက် ဝက်နှင့်အဆင်ပြေဖို့ အရေးကြီး၏။ သို့မှသာ သူ့အစာအောင် စားရပေမည်။

စင်စစ်ကား ဝက်သည် စည်းစိမ်ရှင်ဖြစ်၏။ သူသည် ဘာမျှအပူအပင် အကြောင့်အကြမရှိ၊ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစား၏။ ညနေခင်း ခြံဝင်းထဲ လျှောက်လည်လျှင် ဒေါက်တို-မျောက်ညိုက သူ့နံ့ဘေး ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် အစောင့်လိုက်၏။

အဘိုးအို၏ အိမ်မှာ သက်ငယ်မိုး ထရံကာ၊ ဝါးပိုးတိုင် ကြမ်းခင်းဖြစ်၏။ အိမ်သက်သည် ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ဘယ့်နယ် ဝါးအိမ်က ဤမျှခံပါသလောဟု မေးဖွယ်ရှိ၏။ အနည်းဆုံး ဥပမာနှင့်ဖြေရသော် "ငါ၏ ပေါက်ဆိန်သည် အနှစ်အစိတ်ကျော်ပါပြီ။ အရိုးဆယ်ခါနှင့် အသွားငါးခါသာ လဲရသေး၏" ဆိုသည်နှင့်တူ၏။

အကြောင်းမှာ ဝါးပိုးအိမ်တို့ မည်သည် ၃ နှစ်တစ်ခါ ပြန်ဆောက်ရသည်ကို အဘိုးအိုက တစ်အိမ်လုံးဖျက်၍ အသစ်မတည်နိုင်သည့်အတွက် ဒေါက်ထောက်ခြင်း၊ ကျားကန်ခြင်း၊ ကြမ်းခင်းလဲခြင်း၊ ထရံပေါက်ဖာခြင်း၊ တိုင်လဲခြင်း စသည်ဖြင့် ချို့ယွင်းသော အရာကိုသာ တစ်ခုစီ ပြုပြင်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အိမ်မှာ သုံးပင်ရှစ်ခန်းဖြစ်၍ မီးဖိုဆောင်တွင် ခြေရင်းဘက်က သတ်သတ်ထုတ်သည်။ ခေါင်းရင်းပိုင်းမှာ အလယ်က ထရံတားလိုက်၍ သားအဖနစ်ယောက် အိပ်စရာ အခန်းကိုယ်စီ ရ၏။ ခြေရင်းပိုင်းမှာ နောက်ဘက်က သမီး၏ ရက်ကန်းစင်၊ ရှေ့ပိုင်းမှာ အဘိုးအို ထိုင်သည့်ကပြင်၊ လှေကားကို မီးဖိုဆောင်က အိမ်ရှေ့ဘက် ယွန်းကွက်နေသော အိမ်ဦးကြမ်းပြင်မှာ ထောင်၍ အထစ်ငါးထစ်ရှိသည်။ အိမ်အဆင့်က မီးဖိုဆောင်အဆင့်ထက် တစ်တောင်ခန့်မြင့်သည်။

အိမ်၏ ခြေရင်းဘက်မှာ မီးဖိုဆောင်နှင့်ကပ်၍ မန်ကျည်းပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိသည်။ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ မိုးအခါတွင် မြေရှင်က အသီးအပင်စိုက်သော မြေကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်အောက်မှာ ဝက်ခြံ၊ မီးဖိုဆောင်ကြမ်းပြင်အောက်မှာ ရွံ့လူးအိုင်၊ အိမ်ရှေ့တွင် ဝက်စာခွက်တစ်လုံး၊ သစ်တုံးကို ထုထွင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်ကို သွား၍ကြည့်လျှင် တအစ်အစ်ပြည်နေသော ဝက်သံကိုကြားရမည်။ မိန်းမပျို၏ ရက်ကန်းသံကို နာခံရမည်။ ကြီးကျစ်နေသော အဘိုးအိုကို မြင်ရမည်။ သို့မဟုတ် ကန်းစွန်းနွယ်သော် လည်းကောင်း၊ ပိန်းရိုးကိုသော် လည်းကောင်း၊ ငှက်ပျောတုံးသော် လည်းကောင်း ဝက်စာစင်းနေသည်ကို တွေ့ရမည်။

"ဒီကန်စွန်းနွယ်တွေ၊ ပိန်းရိုးတွေ၊ ငှက်ပျောပင်ဖတ်တွေ ဝက်စာထဲ ထည့်ကျိုတာက ဝက်အဖို့ ပိုကောင်းသလား" ဟု အဘိုးအိုကို မေးကြည့်ပါ။

"ဟ... ဘယ်ကောင်းမလဲကွာ၊ ဖွဲနဲ့ဆန်ကွဲချည်း မတတ်နိုင်လို့ ဖြည့်ရတာပဲ။ ဒါတွေက ဝက်သား ပွတယ်ကွ၊ အချိန်မစီးဘူး၊ တတ်နိုင်ရင် ဖွဲနဲ့တောင် မထည့်နဲ့ ဆန်ကွဲချည်းကျွေးတာ ဝက်အချိန်ပိုထွက်ရုံတောင် မကဘူး။ အသားကို ကျစ်ပြီး၊ စားလို့ကို လေးလေးပင်ပင်ကောင်းတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ ကရင်တွေဟာ သူတို့အိမ်စားဝက်ဆိုရင် ဆန်ကိုကျွေးမွေးတာပေါ့ကွ။ အဲ... စားတဲ့အခါမှာလည်း သိပ်အကောင်မကြီးရဘူး။ ပိသာနစ်ဆယ်ထွက် အစိတ်ထွက်ဟာ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ... ဘယ်ဒီပြင်အသားနဲ့ တူလိမ့်မတုန်း။ အဲဒီ ဆန်ကျွေးမွေးတဲ့ ဝက်ကျတော့ မာကျစ်ပြီးတော့ သုံးထပ်သားတောင် မကဘူး။ လေးထပ်သားကွ စားလို့မအီဘူး။ လေးလေးပင်ပင်နဲ့ ချိုဆီမ့်နေတာပဲ..." ဟု သွားရည်ကျစွယ် ဝက်သားဦးကကို ခင်းပြပါလိမ့်မည်။

အကြောင်းမှာ သူသည် ငယ်စဉ် ကာလသားဘဝက တောရပ်တောစာကို အတော်ပင် နှံ့စပ်ခဲ့သည်။ ဝက်သားနှင့် စကားဆက်၍ အမဲသားအကြောင်းကို မေးဦးမည်လား။

"နွားဟာ မတမ်းမ ၁၅ ပိသာ၊ ၁၆ ပိသာထွက်ဟာ အကောင်းဆုံးကွ။ ဒါမှလည်း နွားမွေးအရောင်နဲ့ မွေးတို၊ မွေးရှည်လိုက် ကွာသေးတယ်။ နွားကျား စားမကောင်းဘူးကွ။ နွားနီ၊ နွားဝါ၊ နွားညို အမွေးရှည်ရင်လည်း မကောင်းဘူးကွ။ နွားအမွေးတို၊ အရေပါးပြီး ကြိမ်ဆတ်တဲ့နွားမှ စားကောင်းတယ်။ ကုလားတွေတော့ နွားနက်ကို ကြိုက်ကြတယ်။ နွားနက်က ဒီပြင်နွားသားတွေထက် လေးပင်သတဲ့ကွယ်..."

အဘိုးအိုမှာ ရှေးယခင်က နွားပွဲစားလုပ်ခဲ့ဖူး၍ နွားသတ်ကုလား၊ ကုလားသူဌေးများနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့သဖြင့် နွားအကြောင်း သာမက အမဲသားအကြောင်းကိုပါ နားလည်လေသည်။ အပြောအဆို လည်ပတ်ရသည် မဟုတ်ပါလော။ အဘိုးအိုမှာ နွားပွဲစားမှ ပထမတန်းထဲက ဖြစ်ခဲ့သည်။ သာမန် (ကြီးကိုင်း) ပွဲစားသည် နွားတစ်ကောင် အရောင်းအဝယ်တည့်လျှင်၊ အမြီးတစ်ကျပ်၊ ခေါင်းတစ်ကျပ်မျှ ရသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ရောင်းသူဆီက (အမြီး) တစ်ကျပ်၊ ဝယ်သူဆီက (ခေါင်း) တစ်ကျပ်၊ ပေါင်း နှစ်ကျပ်ရသည်ကို ဆိုသည်။ အဘိုးအိုလို ပထမတန်းပွဲစားကား နွားရှင်ကို ကြိုက်ဈေးဖြတ်ပေး၍ သူကပိုရအောင် ရောင်းနိုင်သောကြောင့် ပွဲခမက ငွေရင်းမပါဘဲ အမြတ်ရလိုက်သည်။ ဤစဉ်၌ သူမှာ ငွေစရွှင်လှသည်။ မြို့ပေါ်က တရုတ်ဆိုင်များတွင် ခေါက်ဆွဲကို အရက်နှင့် စားပွဲထိုင်ခဲ့သည်။ လူတစ်ယောက်တွင် တစ်သက်မှာတစ်ခါ သူ၏ အကောင်းဆုံးအချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်တတ်ပေရာ ဤအခါသည် အဘိုးအို၏ အချိန်ကောင်း ဖြစ်သည်။

နောက် သူ တက်ရာမှ ကျရန် အလှည့်ရောက်သောအခါကား မြေဆရာသည် မြေနှင့်သေ၊ ရေကူးသမားသည် ရေနှင့်ဒုက္ခရောက် ဆိုဘိသကဲ့သို့ သူလက်ထဲတွင် 'နွားပေါ့' မိ၍ ထောင်ကျလေသည်။ 'နွားပေါ့' ဆိုသည်မှာ ခိုးရာပါ နွားကိုခေါ်သည်။

သူ ထောင်ထဲနေစဉ်မှာ သူ့ဇနီးကွယ်လွန်သည်။ သူ ထောင်က လွတ်သောအခါကား၊ နွားပွဲစားအလုပ်မှာ ပြန်၍ မစွဲတော့ချေ။ အကြောင်းမှာ နာမည်ပျက်လည်း ရှိသွားသည်။ လုပ်ငန်း

အလှမ်းဝေးခဲ့တော့ မိတ်ဟောင်း၊ ဆွေဟောင်းတွေလည်း ပြတ်သွားသည်။ ထို့ပြင် နောက်ခေတ် တက်လူကလေးတွေ ကြား၌လည်း သူ မတိုးနိုင်တော့ပြီ။

ဤမှ သူ့ယိုယွင်းခဲ့ရာ ယခုအခါမှာဆိုလျှင် နွားတစ်ကောင်မှ နိုင်နိုင်နင်းနင်း မကိုင်စွမ်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်၌ သမီးကလေးလုပ်စာနှင့် ဝက်တစ်ကောင်ကိုသာ အမှီသဟာ ပြုနေရတော့သည်။

တစ်နှစ်တစ်နှစ်တွင် တစ်ကောင် တစ်ကောင်သောဝက်မှာ သူတို့သားအဖ၏ အသက်သွေးခဲဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးပေါက်ရာ နာမည်ကလေးတွေပေး၍ ယုယစွာ မွေးမြူသည်။

ယခုနှစ် ဝက်၏ နာမည်မှာ 'ရွှေမန်း' ဖြစ်သည်။ ဝက်ကလေး အိမ်ရောက်စအိုစိုက် မြို့မှာ ရွှေမန်းတင်မောင် ကသည်နှင့် ကြုံကြိုက်၍ ရွာသူတို့နှုတ်ဖျားဝယ် ရွှေမန်းတင်မောင် နာမည်ကြီးသည်တွင် ဤအမည်ကို မှည့်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သားအဖမှာ ဝက်ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ထက် အိမ်သားတစ်ဦးသဖွယ် ယုယချစ်ခင်စွာ ပြုစုကြသောကြောင့် ဝက်သည် နာမည်ခေါ်လျှင် လာတတ်သည်။ ကိုယ်ကို ပွတ်ပေး၍ 'အိမ် အိမ်' ဆိုလျှင် ဝက်က တုံးလုံးလှဲချလိုက်သည်။ ဤမျှ လူနှင့် ရင်းနှီးဘိ၏။ အဘိုးအိုက 'သား' ဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။

နေ့စဉ် သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောရာမှလည်း ဤဝက်ပင် အရေးကြီးသည်။

"သမီးရေ... ဝက်စာကျိုပြီးပြီလား... ပုဇွန်ငါးပိကလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် ထည့်ပေးပါကွယ်။ ဒီကောင်က ငါးပိနဲ့မပါရင် တယ်မစားချင်တော့ဘူး"

"အဖေရေ... ဒီနေ့... ရွှေမန်း အစာစားနည်းတယ်။ မကုန်ဘူး။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး"

"မနေ့က နေခင်းလွတ်ပြီး နေပူထဲလျှောက်လည်တယ်... နာများ ပိတ်သလား... လာစမ်း... သား သားလာစမ်း..."

ယင်းသို့နှင့် ရွှေမန်းချမ်းသာစွာ ကြီးခဲ့ရသည်။

ယခုဆိုလျှင် ရွှေမန်းသည် ဤအိမ် မရောက်မီ နှစ်လ၊ အဘိုးအိုလက်ထဲ ၇ လနှင့် ၉ လသားမျှရှိ၍ ပိဿာချိန် ၅၀ ကျော်မျှ မှန်းဆရလေပြီ။

အဘိုးအိုသည် သူ့ကိုကြည့်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်လေပြီ။ အကောင်ကြီးသလောက် စားလုံးထွားလာ၍ ရှေ့ဆက်မွေးရန် ခဲယဉ်းလာပြီ။ သူ့ပြု၍ အကြွေးယူထားသော ကြွေးရှင်များကလည်း မေးကြစမ်းကြပြီ။ ထို့ပြင် ဤအချိန်သည် စပါးပေါ်ချိန်ဖြစ်၍ ရွာသူရွာသားတို့ ဝပြောကြသည်။ စပါးတစ်တင်း တစ်ပိဿာ တစ်တွဲတော့ မုဆိုးမကပင် တစ်ခွဲဖိုး (၅၀) သား တော့ ဆွဲချိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုသည် တစ်ခုသော နေ့လည်ခင်း၌...

"သမီးရေ... ခုညနေ ဝက်စာမကျိနဲ့တော့" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ညနေခင်းတွင် စားဦးချွန်တွေ ခြေသလုံးမွေးကျအောင် သွေး၍ ခါးထိုးထားသော လူရွယ်နှစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

အိမ်ခြေရင်းက မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တွင် သံပုံးနှင့်ကျိထားသော ရေနှေးအိုးကြီးက ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ မန်ကျည်းပင်ရင်းမှာ နီးချောဖျာနှစ်ချပ် ခင်းထားသည်။ အိမ်အဆင့်မှ ဝါးလုံးတန်းကြီး ထိုးထား၍ ကြမ်းစွန်းပေါ်တွင် ဝက်သားတွဲရန် နီးစည်းတင်ထားသည်။

အဘိုးအိုက ရွှေမန်းကို လည်ပင်းကြီးချည်၍ ဆွဲလာသည်။ ဒေါက်တိုက နောက်မှ ပွတ်သီးပွတ်သပ်နှင့် ကပ်လိုက်လာသည်။ အဘိုးအိုက ပုဆိန်ကိုင်ထားသော တစ်ယောက် လူရွယ်လက်ထဲသို့ ဝက်ကြီးကို ကမ်းလိုက်သောအခါ၌ ဒေါက်တိုသည် ရွှေမန်းနောက်ကခွာပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်၏။ လူယဉ်နေသော ရွှေမန်းကား ဘာမျှမသိရှာဘဲ ပုဆိန်ကိုင်ထားသူ၏ ခြေသလုံးကိုပင် နှာခေါင်းနှင့် ပွတ်လိုက်သေးသည်။ သူသည် ဝက်ပြည်ရောက်မှ လူ၏ အယုအယကိုသာ ခံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ လူတို့သည် သူ့အဖို့နာယံဟု အောက်မေ့ခဲ့သည်။

တစ်ခဏအတွင်း၌ကား ရွှေမန်းသည် ကျီးခနဲ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်ပြီး တုံးလုံးလဲသွားလေ၏။

ဒေါက်တိုသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြည့်နေရာမှ ဦးခေါင်းစောင်းကာ နားရွက်တစ်ချက် ပေးလိုက်သည်။

ဟိုယခင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူတွေ့ရတုန်းကမူ ဤသို့မဟုတ်။ မိမိနှင့် တပူးတွဲတွဲကြီးခဲ့သော ဖိုးစိန်ကို ပုဆိန်နှင့် ထုလိုက်သောအခါ မိမိကိုပါ သတ်တော့မည်ထင်၍ အော်မြည်ကာ တော်ရာသို့ ပြေးပြီး ပုန်းနေခဲ့၏။ ယခုကား... ဖိုးစိန်ပြီး၊ မဲကြီး၊ မဲကြီးပြီး ကျားမောင် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကြုံခဲ့ပြီဖြစ်၍ မိမိအတွက် ဘေးအန္တရာယ် မရှိရုံမက ထူးခြားသော အာဟာရကိုပင် ဖိုဝဲရတော့မည်မှန်း သိနေ၍ ရွှေမန်း၏ အသံနှင့်အတူ လျှာကပါ သွားရည်ယိုလာလေသည်။

မကြာမီ၌ကား ရွှေမန်း၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် ဖျာကြမ်းပေါ်တွင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

အမွေး သဲလဲစင်သောအခါ၌ ဝက်၏ ရင်ကိုခွဲပြီး အူအသဲ(သည်း)တို့ကို ထုတ်လိုက်သည်။

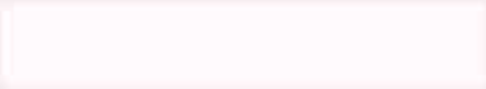
အနီးတွင် လင်ပန်းနှင့်အသင့် စောင့်နေသော မိန်းမဖျိုသည် ဝမ်းတွင်းသားအချို့ကို အိမ်ပေါ်သို့ယူသွား၏။ ဤဝက်ကိုလာ၍ ဖျက်ပေးသူများ ကိစ္စအပြီး၌ စားပွဲထိုင်နိုင်ရန် မြန်မြန်ချက်ပေးရမည်။

နွားဖျက်၊ ဝက်ဖျက် ကျင်လည်သူနှစ်ဦးက ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်လျက်၊ ခွဲစိတ်ခုတ်ဖြတ်၍ အရိုးအသားမျှကာ၊ တစ်ပိဿာတွဲစီ တွဲပြီး ဝါးလုံးတန်းမှာ ဆွဲသည်။

အဘိုးအိုသည် ချိန်ခွင်ကိုင်လျက် မိမိမှန်းဆချက် ကိုက်ပါမည်လားဟု စိတ်စောနေသည်။

အိမ်ပေါ်က မိန်းမပျိုက ဟင်းအိုးကို မီးထိုးရင်း ဝက်သားဖိုးတွေ ရခဲ့သော် ကြွေးဆပ်၍ ပိုငွေကို ဘာတွေ့ညာတွေ သုံးလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးနေသည်။ ဟိုးယခင် ပထမဆုံးအကြိမ်တုန်းကမူ မိမိတယုတယ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သော ဝက်ကလေး သတ်မှာကို မကြည့်ရက်၊ မကြားရက်၍ တခြားအိမ်သို့ သွားနေခဲ့သည်။ အိမ်သားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသည့်အလား တရှုံ့ရှုံ့ ငိုခဲ့သည်။ ဝက်သားကို လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ခဲ့။ ယခုကား ဟင်းအိုးဆူပွက်၍ ကျက်လောက်သည်၌ လက်ဦးလက်ဖျားပင် မြည်းလိုက်လေ၏။

ဖိုးစိန်တုန်းက အော်ပြေးပြီး ပုန်းနေခဲ့သော ဒေါက်တိုလည်း ယခုဝက်ဖျက်သည့် အနီးတွင် ရွှေမန်း၏ အရိုးစများကို မြန်ရေယုက်ရေ ဝါးနေလေသတည်း။

၈။ နတ်ပန်းတစ်ငုံ ငရဲပန်းတစ်ပွင့်

"ကဲ... ကမ္ဘာအေးဘုရားက စသွားကြမယ်ဗျို့။"

ကျွန်တော်က ဒါရိုက်တာအဖြစ်နှင့် ဘကြီးမဲ၊ ကိုဘိုးကဲတို့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ ၆ မိုင် မာလကာခြံ ဝှပ်ကျယ်စက်လမ်းရှိ ကျွန်တော်၏ နေအိမ်မှထွက်ခဲ့ကြပြီး ပြည်လမ်းမကြီးသို့ရောက်လျှင် ရန်ကုန်မှလာသော နံပါတ် ၉ ကားကို စီးခဲ့ကြသည်။ ၈ မိုင် မရမ်းကုန်းရောက်သော် သမိုင်းမှလာသော အမှတ် ၅ ကားကို စီးခဲ့ကြပြန်သည်။

"ကဲ... ရောက်ပါပြီဗျား... ဟောဟိုဟာ ကမ္ဘာအေး ဝေတီတော်ပါပဲ။ လိုက်ရုံတော်ကြီးဆိုတာက အဲ့ ဟိုဒင်း..."

ရေကူးဈေးထိပ် မှတ်တိုင်မှ ဆင်း၍ ကျွန်တော်က ညွှန်ပြောဆိုပြီး...

"ကဲ... လိုက်ရုံတော်ကြီးက စသွားကြစို့..."

ဝိတ်ဝအဝင်၌ ဘကြီးမဲက ဖိနပ်ကုန်းချွတ်၍ ကျွန်တော်က...

"ဖိနပ်မချွတ်ရသေးပါဘူးဗျို့။ ခင်ဗျားတို့ဆီက တောဘုရားတွေလို မဟုတ်ပါဘူး။"

ဘကြီးမဲမှာ အံ့အားသင့်လျက်...

"ဟေ... ဟုတ်ရဲ့လားကွ...၊ မင့် ဘယ်သူကပြောတုန်း"

"ပြောနေရဦးမှာလားဗျို့။ 'ဖိနပ်ချွတ်' လို့ စာမှ ရေးမထားတာ၊ ချွတ်ရတဲ့ နေရာကျ ချွတ်လို့ ရေးထားသဗျို့။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာက..."

"ဟာ... မင်းတို့မြို့သားတွေက စာရေးပြောမှ သိကြတော့တာလားကွာ တို့တောမှာဆို ရေးပြစရာမလိုပါဘူး။ ဘုရားပရဂုဏ်တွင်းဝင်ရင် ဖိနပ်မစီးရဘူးဆိုတာ ကလေးကအစ သိတယ်ကွာ ငါတော့ စိတ်မရဲပါဘူးကွာ။ ချွတ်တာ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်" ဆိုပြီး ရန်ကုန်လာခါနီးမှ ဝယ်ခဲ့ဟန်တူသော သူလွှာဖိနပ် အသစ်စက်စက်ကြီးကို ချွတ်ကိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘိုးကဲမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြရသည်။

လိုက်ရုံတော်ကြီးနား နီးလေ ဘကြီးမဲမှာ အံ့သြလေဖြစ်လျက်...

"ဟေ့... ဒါ နဂိုမူရင်းက ကျောက်တော်ကြီးကို ဖောက်ထွင်းထားတာလားကွ" ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော်က လိုက်ရုံတော်ကြီး တည်ဆောက်ပုံကို ရှင်းပြရသည်။ သို့ပြောရင်း "တောင်ကိုမဖောက်၊ မြေမှာဆောက်သည်၊ ဘုန်းတောက်သမျှ ကိုကြီးန" ဟူ၍ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ခဲ့သေး၏။

အတွင်းသို့ရောက်သော် ဘကြီးမဲသည် ထက်အောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တအံ့တဩ
ငေးမော ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဘာမပြော၊ ညာမပြောထိုင်၍ ရှိခိုးဦးချကာ သူဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
နေစဉ်တုန်းကတည်းက သူရလာခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးရည်ကြီးကို ရွတ်ဆိုပါလေတော့၏။

ပြီးသကာလ ထိုင်ရာမှထပြီး ဟိုနားသည်နား လျှောက်ကြည့်ရင်း ဓာတ်မီးပူဇော်ရန်၊
ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူရန်၊ ပိဋကတ်တော်ပြန်ပွားရေး စသော အလှူခံ သေတ္တာမှန်သမျှ သူ့အိတ်ထဲက
ပိုက်ဆံများကို တဂျောက်ဂျောက် ထည့်လေသည်။

လိုက်ဂူတော် အပေါက်ဝရောက်လျှင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘိုးကဲက ဘိနပ်များကို
ဖျောက်ကန်ချ၍ စီးကြသော်လည်း ဘကြီးမဲကား မစီးချေ။

ကမ္ဘာအေးစေတီထဲရောက်လျှင် ဘကြီးမဲသည် ပထမဦးဆုံးတွေ့သော
ဆင်းတုတော်ရှေ့မှာ ဦးချပြီး ဘုရားရှိခိုးရည်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက်၌
စေတီပတ်ပတ်လည်လျှောက်ပြီး အလှူခံသေတ္တာမှန်သမျှ ပိုက်ဆံများ ထည့်ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော်ကပင်...

"ဘကြီးမဲ သိပ်မလုပ်နဲ့ဦးနော်။ နောက်ဘုရားတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်။
ဘုရားမှန်သမျှ အလှူခံသေတ္တာတွေ ရှိတာချည်းပဲ။ တော်ကြာ ဟိုဘုရားတော့ လှူတယ်၊
ဒီဘုရားတော့ မလှူဘူးလို့ နတ်တွေက ပြောနေကြဦးမယ်..." ဟု နောက်မိသေး၏။

ကျွန်တော်မှာ သူတို့ကို ဘုရားစုံပို့ရမည်။ ယခု ကမ္ဘာအေးမှ ရွှေတိဂုံ၊ ရွှေတိဂုံမှ
ဗိုလ်တထောင်၊ ဗိုလ်တထောင်မှ ဆူးလေ၊ ထိုမှအချိန်ရှိသေးပါက ကိုးထပ်ကြီး၊ ခြောက်ထပ်ကြီး။

ကျေးရွာဒေသမှ ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသားတို့သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ အင်မတန်မှ
ရောက်ခဲ့လှ၏။ ရောက်တောင့်ရောက်ခဲ ရောက်လာသူတို့လည်း သူတို့အဖို့
အခြားအရေးအခင်းထက် ဘုရားဖူးဖို့က လွန်စွာအရေးကြီးလှသည်။ ယခု ကျွန်တော်
ခေါ်ဆောင်လာသူ နှစ်ဦးအနက် ကိုဘိုးကဲမှာ ငွေကြေး အသင့်အတင့်ရှိသူ ဖြစ်၍ ရန်ကုန်သို့
မကြာခဏရောက်ဖူးသည်။ ဘကြီးမဲမှ ခု အသက် ၆၀ ကျော်မှ ကံပေါ်၍ မရောက်စဖူး
အရောက်ထူး ရောက်လာသူဖြစ်ပေ၏။

သူ ရောက်လာပုံကား...

လွန်ခဲ့သော မတ်လ နွေရာသီက ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ တိုက်ကြက်ဖ ၃
ကောင်နှင့် ကြက်သမား ၆ ယောက် ရောက်လာကြသည်။ ဤ ၆ ယောက်အနက်
ကိုဘိုးကဲတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော်ဝမ်းကွဲဆွေမျိုးဖြစ်၍ ကျန်လူများကို ကျွန်တော် ယခင်က
မသိခဲ့ပါ။ သူတို့သည် နတ်တလင်းနှင့် ပေါင်းတည်က ဖြစ်ကုန်၏။

ဤမြို့တို့တွင် ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် လွန်စွာ ကြက်ပိုင်းကောင်းခဲ့၏။ ချိန်းပိုင်းကြီးဆိုလျှင်
ရေနံချောင်း၊ တောင်တွင်းကြီး၊ ပြည်၊ ဆင်မြီးဆွဲ၊ မှော်ဇာတို့မှ လာရောက်ကြ၍ လွန်စွာစည်ကား၏။
လက်ရင်း ငါးထောင့်ငါးရာ၊ သောင်းတစ်ထောင်ကြေးအထိ တိုက်ကြ၏။ သက်ဆိုင်ရာတို့ကိုလည်း

'ခွဲ' ထား၍ စိတ်ချရ၏။ သို့သော် ဝိုင်းချုပ်ကြီး အစိုးရလက်ထက်ကစ၍ 'ခွဲ' မရဘဲ ကြက်ပွဲသယောင်းခွဲရာ ဝိုင်းကောင်းကောင်း မဖြစ်တော့သဖြင့် ကြေးမြက်မြက်တိုက်လိုသူတို့ ယခုရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရန်ကုန် ရွှေမြို့တော်ကြီးကား ပေါက်ရောက်သူတို့ လိမ်မွာပါးနပ်စွာ ပြုလျှင် မည်သည့်အမှုမဆို ဖြစ်နိုင်ရကား၊ ကြေးကောင်းသော ကြက်ပွဲကြိတ်ဝိုင်းကြီးများ ရှိ၏။ ဒါကိုသိသော ကျွန်တော်နှောင်တော်က လူ ၆ ယောက်နှင့် ကြက် ၃ ဖ၊ လာလိုကြောင်း၊ ကျွန်တော်အိမ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြက် ၃ ဖ ကျင်းနိုင်လောက်အောင် နေရာကွက်လပ်ရှိပါလား... ပထမ စာရေးမေးလိုက်သည်။

အခြားလောင်းကစားမှုနှင့်မတူ။ ကြက်သမားတို့ သူတို့ကြက်ဖများနှင့် တည်ခိုဖို့နေရာ အလွန်လို၏။ တိုက်ကြက်များသည် တိုက်တော့မည် ပြင်ဆင်ထားသောအခါ၌ ခြံလှောင်ကြီးချည်၍ မဖြစ်တော့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွှင်မြူးခုန်ပျံနိုင်ဖို့ နေရာပေးထားရ၏။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြက်သမားဖြစ်လေရာ ကိုယ်ပိုင်အိုးအိမ် တည်ထောင်သည်မှစ၍ ဟိုဘက်အိမ် သည်ဘက်အိမ် နံရံသာခြားသော မြို့တွင်းဒေသမှာ မနေတော့ဘဲ တစ်လ အစိတ်တန် အိမ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ခြံဝင်းကျယ်ကျယ် ပြန်ပြန်နှင့် ကြက်ဘဲမွေးမြူနိုင်သော မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ၆ မိုင်က ကျွန်တော်နေအိမ်မှာ ပေ ၅၀ x ၇၀ ခြံဝင်းကျယ်သည့်ပြင် နောက်ဖေးမှာလည်း ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ကြက်ဝါသနာအိုးများ နေထိုင်သော ကင်ပွန်းချည်ဆူးပုပ်ပင် ခြံကျယ်ကြီး ရှိနေသောကြောင့် ကြက် ၃ ဖမျှမက ၁၀ ဖ ပင် လာနိုင်ကြောင်း စာပြန်လိုက်သဖြင့် သူတို့ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်အိမ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို ကြည့်ကာ သူတို့ အလွန်သဘောကျကြ၏။

"ဟေ့... တို့တော့လိုပါပဲလားကွ..."

"ကျွန်တော်တောသား တောလိုပဲ နေချင်တော့တယ်ဗျာ... မြို့ထဲမှာမြို့သားလို ၁၅ နှစ်ကျော် မြို့နေ နေခဲ့ဖူးပြီ"

သူတို့ကြက်ဖ ၃ ကောင်အနက် တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်ခြံဝင်းထဲမှာ ကျင်းသည်။ နှစ်ကောင်ကို နောက်ဖေးခြံရံညီကြီးထဲမှာ အလယ်က လူစောင့်၍ ဟိုဘက်တစ်ကောင် ဒီဘက်တစ်ကောင်ထားသည်။ ကျွန်တော်အိမ်က ကြက်ဖကိုမူ သုံးပွဲတိုက်ရာ နောက်ဆုံးပွဲရုံး၍ ဒီနှစ် မတိုက်တော့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ပေါ်တင် ကြီးချည်ထားလိုက်သည်။ လိုက်နေသော ဥလက်စ ကြက်မများကိုကား 'လစ်လျှင်' သူတို့ ကြက်ဖတွေနှင့် လိုက်ပစေလေ... မျိုး ရတာပေါ့။ သူတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း၌ ကျွန်တော်မှာ ဤရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုလည်းပါ၏။ ကြက်သမားတို့ မည်သည့် မိမိတို့ကြက်မျိုးကို အခြားသူတို့ တော်ရုံတန်ရုံ ခင်မင်မှုဖြင့် မပေးတတ်ချေ။ ပေးပြန်လျှင်လည်း မျိုးပွားမည်ဖိုး၍ ကြက်ဖကိုမပေး၊ ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့် သူတို့ သိပ်မကြိုက်သော

ကြက်ဖက်လေးများကိုသာ ပေးတတ်၏။ ကြက်မတစ်ကောင် သားဖောက်ပေးဖို့ကား လွန်စွာခဲယဉ်းလှတတ်တောင်း။

ကျွန်တော် အထက်တွင် 'လစ်လျှင်' ဟူ၍ ရေးခဲ့၏။ ဤသို့ပြောခြင်းမှာ ဖော်ပြပါ လူ ၆ ယောက်အနက် ၃ ယောက်မှာ ငွေကြေးလောင်းမည့် ကြက်ပိုင်ရှင်များဖြစ်၍ ကျန် ၃ ယောက်မှာ ကြက်ဆွဲ ကြက်ထိန်းများဖြစ်လျက် လူတစ်ယောက်လျှင် ကြက်တစ်ကောင်စီ မျက်ခြည်မပြတ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေကြရသည်။

ဤမျှ ဂရုစိုက်ရသည်မှာ ငွေထောင်သောင်းချီ၍ စီးပွားဖြစ် ကစားမည့် ကြက်များ ဖြစ်ရကား တစ်ဖက်ရန်သူက အလစ် ဆေးပစ်ကျွေးမှာ ကြောက်ရသည်။ တိုက်ခါနီး အခြားကြက်နှင့် ခွပ်မှာလည်း စိုးရသည်။ ကြက်မနှင့် မလိုက်အောင်လည်း တားမြစ်ရသည်။ ဒါကြောင့် 'အလစ်' လို့ ကျွန်တော်က ဆိုသမျှ။

ကြက်သမားများ သူတို့ကြက်ကို ပြုစုဂရုစိုက်ပုံ ဖော်ပြတော့ မိတ်ဆွေ အံ့ဩလိမ့်မည်။

ကြက်ရှင် ၃ ယောက်သည် ခြင်ထောင် ၃ လုံး ပါလာလျက် ညတွင် ကြက်တစ်ကောင် လူတစ်ယောက်၊ ခြင်ထောင်တစ်လုံးစီနှင့် အိပ်ကြသည်။ ကြက်ကို ခြင်ကိုက်အိပ်ပျက်မှာ အလွန်စိုးရိမ်ရသည်။

ကဲ... ကြက်နှင့်လူ ခြင်ထောင်ထဲ မည်သို့ အိပ်ကြသနည်း။

သူတို့မှာ ကြက်အိပ်တန်းများ ပါခဲ့သည်။ ကြက်အိပ်တန်းမှာ အပေါ်တစ်ဖက်သာ ပွင့်သော ထင်းရှူးသေတ္တာကို သစ်သားနှစ်ဘက် ညှပ်ရိုက်၍ အပေါ်က တန်းတင်ထားသည်။ ထိုတန်းပေါ် ကြက်အိပ်သောအခါ ကြက်ချေးသည် သေတ္တာထဲမှာသာ ကျ၏။

နံနက်မိုးသောက်သောအခါလ သူတို့သည် ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်ဖက် ကြက်ကို တစ်ဖက်ပိုက်၍ အိပ်ရာမှ ထကြသည်။

မနက်စောစောတွင် အားကစားသမားများ ရေအဝသောက်သကဲ့သို့ ကြက်ကို ရေတစ်ဝ ခွံကြရသည်။ ထိုရေမှာ (ရေပြောင်း မြေပြောင်း တစ်ရပ်တစ်ကျေးမို့ ဝမ်းစိမ်းတွေ သွားမည်စိုး၍) ညဉ့်ဦးကတည်းက ကြိုချက်ထားသော ရေကျက်အေး ဖြစ်ရ၏။

ရေခွံပြီးသောအခါ ကြက်ထိန်းတို့သည် ကိုယ့်ကြက် ကိုယ်ပိုက်ကာ ကိုယ့်နေရာသို့သွားပြီး ကြက်ကိုလွှတ်၍ ထိန်းကျောင်းကြ၏။

ကြက်တို့သည် တစ်ကျော်ကျော်တွန်၍ တစ်တွတ်တွတ်မြည်လျက် မြေကြီးကို ယက်ဆွဲခြင်း၊ ပြေးလွှားခုန်တက်ခြင်းဖြင့် မြူးတူးနေကြ၍ တစ်နာရီလောက်အကြာ အိပ်ရာထက ခွံလိုက်သောရေများ စလုတ်ထဲက ကျလောက်သောအခါ၌ သူတို့ဆီမှ အသင့်ယူလာခဲ့သော ထိုကြက်စားနေကျ ဆန်းလုံးတီးကို ကျွေးကြလေသည်။

အတိုင်းအဆနှင့် ကြက်ဝလောက်သောအခါ ရေကိုင်ကြလေသည်။ ရေကိုင်သည်ဆိုသည်မှာ (မိတ်ဆွေ မသိသေးဆိုလျှင်) ကြက်၏ ပေါင်၊ ရင်အုပ်၊ လည်ပင်းတို့ကို

ရေဆွတ်၍ လက်ဖြင့် စိစိ၊စိစိနေအောင် ဖြစ်ညှစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ရေချောက်ရင်း တစ်ခါဆွတ်ရင်းဖြင့် ယင်းသို့ကြာကြာလုပ်နိုင်လေ ကြက်မာလေပဲ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ကြက်တစ်ကောင်ကို တစ်ခါကိုင်လျှင် နာရီဝက်မျှ တစ်နေ့လျှင် သုံးလေးကြိမ်ထက်မနည်း ဤသို့ လုပ်ပေးကြသည်။ နေ့လယ်ပိုင်း အလွန်ပူပြင်းသောအခါမှာ ကြက်ကို ရေစိမ်ကြသည်။

သူတို့တွင် ရေအင်တုံတစ်လုံးလည်း ပါကြသည်။ ထိုအင်တုံထဲ ကြက်ကို မတ်တတ်ရပ်စေလျှင် ရင်ဘတ်ထိလောက်သောရေကို ထည့်၍ ကြက်ကို နှစ်ထားလေသည်။ သူတို့ကြက်များမှာ စိမ်နေကျဖြစ်နေသဖြင့် လူက ကိုင်ထားစရာပင်မလို၊ ထည့်ထားလိုက်လျှင် လူကချမပေးမချင်း သူ့ဟာသူ နေတော့သည်။

ကြက်သည် ရေအလွန်ကြိုက်သော သတ္တဝါဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ ရေနိုင်အောင် ကိုင်ထားသောကြက်သည် မည်မျှပင်ပင်ပန်းအောင် ခွပ်ရသည်ဖြစ်စေ၊ ကောက်ကိုင်၍ ရေနှင့်တွေ့ထိလိုက်ရလျှင် ခဏအတွင်း အမောပြေလေတော့သည်။

သူတို့သည် ကြက်ကို အိမ်တန်းတင်ခါနီး၌ စလုတ်ပြည့်တစ်ကြိမ် ကျွေး၏။ နေ့လယ်ခင်းတွင်မူ ရေအင်တုံထဲ နာရီဝက်မျှ စိမ်အပြီး၌ ဆန်အနည်းငယ်နှင့် ငှက်ပျောသီးမှည့်ကို ကျွေးသည်။ ကြက်သည် ငှက်ပျောသီးကြိုက်၏။ ငှက်ပျောသီးသည် ကြက်ကို အင်အားဖြစ်စေ၍ သက်လုံကောင်းစေ၏။ ကြက်ကို တိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် စလုတ်ထဲ၌ အစာမများစေရ။ သင့်လျော်ရုံမျှ ကျွေးထားရလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ ၄ ၅ နာရီကြာ ခွပ်ရသောပွဲများတွင် စားထားသောအစာ ကုန်၍ ဝမ်းဗိုက်ဟာသောအခါတွင် ငှက်ပျောသီး ကျွေးနေကျဖြစ်ပါက ငှက်ပျောသီး လက်တစ်ဆစ်မျှ ခွံလိုက်ခြင်းဖြင့် အားအင်ပြည့်ဖြိုးလာတတ်ပေသည်။ ငှက်ပျောသီးစားလေ့ မရှိသော ကြက်ဖြစ်မူ ထမင်းကို ပါး၍ခွဲရ၏။

အောင်မာ... ကြက်တစ်ပွဲ ၄ ၅ နာရီကြာအောင် ခွပ်တယ်ဆိုတော့ အံ့ဩသွားသလား မိတ်ဆွေ။ အချို့ တကယ့်ထိပ်သီး ကြက်ကြီးချင်း တွေကြသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ မနက်ဆယ်နာရီလောက် လွှတ်လိုက်တာ ထိုနေ့နှင့် မပြီး ညမှောင်တွင် ကောက်ထားကာ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ဆက်တိုက်ရသော ပိုင်းမျိုးလည်း ရှိတတ်သေး၏။

တိရစ္ဆာန်အမျိုးတွင် တိုက်ကြက်သည် ဇွဲသတ္တိအကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ တကယ့်မျိုးမှန်သော တိုက်ကြက်သည် မိမိက မခွပ်နိုင်တော့ပြီ။ ရှုံးနေမှန်းသိပါလျက် ထွက်မပြေး ခေါင်းမရှောင် ညှောက်မထိုးဘဲ တစ်ကောင်ကြက်က တစ်ဖက်သတ်ခွပ်နေသည်ကို ငုန်းငုန်းလဲသေသည်အထိ ငုတ်တုတ်ခံနေသော သတ္တိရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝါဒကျမ်း၌ ဘုရင်တို့အား စစ်တိုက်ရာတွင် ကြက်ကဲ့သို့ ရဲရင့်သတ္တိရှိရမည်ဟု ကြက်ကို စံတင်ရ၏။

လူတို့သည် မြင်းစီး၊ စားခုတ်၊ လှံထိုးစသည့် တိုက်ခိုက်မှု ပညာကို ဆရာသမားထံ သင်ကြား၍ ယူရ၏။ ကြက်မှာ ခွပ်နည်းခွပ်လမ်းကို မျိုးရိုးဗီဇကလာခဲ့၏။ တိုက်ကြက်မျိုးနှင့် တိုက်ကြက်မျိုး မဟုတ်သော (ခွပ်နည်းပညာပါသော၊ မပါသော ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်လျှင် သိုင်းပညာတတ်သူနှင့် မတတ်သူ သတ်ပုတ်နေသည်နှင့် တူလေသည်။)

တိုက်ကြက်အမျိုးတို့တွင် ခွပ်လမ်းပညာ အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ကြက်နင်း၊ ကြက်ထိုး၊ ကြက်စောင့်၊ ကြက်ထိုင်၊ ကြက်ပစ်၊ ကြက်တတ်၊ ကြက်ဖျက်၊ ကြက်ရှုပ်၊ ကြက်ဆုတ်ခွပ်ပစ်။ အဲဒါစကားကြီး ဆယ်ခွန်းမှာတောင် ပါတယ် မဟုတ်လား။ ကြက်ခွပ်လမ်းတွေကား များပြားလှ၏။ ကျွန်တော်သိသမျှ ရေးပြလျှင် စာဖတ်သူများ (ကြက်သမားမဟုတ်လျှင်) နားလည်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လိုရင်းစာချုပ်ရသော် ယခု ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရောက်နေသော ထောင်သောင်းချီ တိုက်မည့်ကြက်များကား၊ ခွပ်လမ်းမျိုးစုံတတ်အောင် ကြက်မျိုးစုံနှင့် သေသေချာချာ ရွေးချယ်စီစဉ်ထားသော ကြက်များတည်း။ အချို့သာမန် ကြက်သမားတို့သည် ကြက်ကို တစ်လမ်းကောင်းနှင့် ကိုင်ကြ၏။ ဤတစ်လမ်းကောင်း ကြက်သည် သူကခွပ်၊ ပေါက်ရလျှင်ရ၊ မရလျှင် တစ်နည်းမခွပ်တတ်တော့ပြီ။ ဆေးတစ်လက်ကိုင် ဆရာသို့နယ်တည်း။

ပညာစုံတတ်သော ကြက်ခွပ်ပုံကား အလွန်ကြည့်ကောင်းသည်။ တစ်ဖက်ကြက် ဘယ်လောက်တတ်သည်ကို သူနည်းအမျိုးမျိုး စမ်းကြည့်သည်။ အဲ... ဟိုဖက်ကြက်၏ ပျော့ကွက်ကို တွေ့သောအခါ သူသည် ဤအကွက်ကိုရအောင် ခွပ်လေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ သွေးတစ်ပေါက် မစွန်းဘဲနှင့် အနိုင်ရအောင် ခွပ်နိုင်၏။ ကဲ... အခု ကျွန်တော်အိမ်ရောက်နေသော ကြက်များသည် မျိုးရိုးလည်း ကောင်း၊ ပညာလည်းစုံပါပြီ။ လူအပြုအစုလည်း ဆိုစရာမရှိတော့ပြီ။ သို့သော် ကြက်တိုက်ရာမှာ ဘာတစ်ခုလိုနေပါသေးသလဲတဲ့၊ ကြက်ပွဲမှာ အရေးအကြီးဆုံးသည် ကြက်စွဲ။

ကြက်စွဲသည် မိမိကြက်အင်္ဂါရာရလျှင် သက်သာအောင် ကုနိုင်ရမည်။ အကြောထိသွားလျှင် ပြေအောင် ဖြေနိုင်ရမည်။ မိမိကြက်ကို အားပေးနိုင်ရမည်။ ထို့ပြင် ကိုယ့်ကြက်၏ အခြေအနေကို သိတတ်ရမည်။ ပူးသင့်လျှင် ပူးပေး၊ ခွာမှကောင်းလျှင် ခွာအောင်လုပ်။

လူတို့ လက်ဝှေ့ထိုးရာတွင် တစ်ချို့ဘယ်လောက်ကြာဟု အချိန်နှင့်၊ ကြက်မှာ အချိန်မရှိ။ အချင်း ၁၀ တောင် (သို့မဟုတ်) ၁၂ တောင် စည်းပိုင်းထားသည်။ အလယ်တည့်တည့်မှ နှစ်ကောင်သားလွှတ်၍ ခွပ်လိုက်ကြရာ တစ်ကောင်ကောင် စည်းအမြီးထောက်၊ (သို့မဟုတ်) အပြင်ရောက်သွားလျှင် ကောက်ကု အမောဖြေနိုင်၏။

ယင်းကြက်စွဲသည် မိမိကြက်အခြေအနေကို သိရမည်။ ငါ့ကြက်သည် ဝိုင်းထဲမှာ ကြာကြာခွပ်နေရလျှင် ကောင်းသလား။ သို့မဟုတ် ၁၈၈၈၈ ကောက်ပြီး အမောဖြေ ကုပေးရလျှင် ကောင်းမည်လား။ ဝိုင်းထဲကြာမှ ကောင်းလျှင် နှစ်ကောင် စည်းမရောက်အောင် လုပ်ရမည်။ ကောက်ကုမှကောင်းလျှင် မြန်မြန် စည်းပြင်ရောက်အောင် ထုတ်နိုင်ရမည်။

ဤပညာသည် အလွန်ခက်၏။ ဝိုင်းထဲ ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်နေစဉ် ကြက်စွဲသည် မိမိကြက်ကို မထိရ။ လေမှတ်ပေးနိုင်သည်။ ရေပက်ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုရေ - ထိုလေသည် တစ်ဖက်ကြက်ကို မထိစေရ။ ထို့ကြောင့် ရေပေးရင်၊ လေပေးရင် မိမိကြက်နံဘေးမှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း ဖားကဲ့သို့ဝပ်ကာ လေးဘက်တွားလျက် ကိုယ့်ကြက်လိုရာသို့ရောက်အောင် ကိုယ်ဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပို့ပေးရသည်။ ကြက်စွဲကောင်းတို့မည်သည် အာဝဇ္ဇန်းလည်း ရှင်လှ၏။ သူသည် သူ့ကြက်ကို စကားတတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိလေသည်။

ဥပမာ မိမိကြက်က ခံလိုက်ရသည်ဆိုဦးတော့...

“အောင်မယ်လေး... သားမှားသွားသကိုး။ သည်လိုမခိုက်နဲ့ အဲ... အဲ... ဟတ်ပြီဆုတ်... ဆုတ် အဲလို သတ်ချလိုက်၊ အောင်မလေးဟဲ့... လူမမြင်ဘူးနော်။ လာခဲ့... လိုက်ခဲ့၊ လိုက်လေ ကြိုက်လေ၊ လိုက်လေ ကြိုက်လေ၊ ဖြုတ်စမ်း ဖြုတ်စမ်းဟာ... ငါ့သားနယ်၊ သူများက ဦးသွားပဟေ့ ကဲ... ဒါလောက်တော့ ခံနိုင်ပါတယ်ကွာ... ကျားဘသားပဲ” စသည်ဖြင့် မိမိကြက်က အရေးမလှလည်း အားပေးလျက် ကိုယ့်ကြက်က သာလျှင်မူကား အထူးပြောဖွယ်မရှိ။

“ငါ့သားက လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲကွ။ ကြည့်လေ - ကြည့်လေ ဟဲ့... ဟဲ့ ဖြေးဖြေးလုပ်ပါကွယ့်။ ရွှေပွဲလာများ ကြာကြာကြည့်ရအောင် အောင်မယ်၊ ဒါမျိုးတော့ ကြိုက်ပေါက်ပေါ့။ အောင်မယ်လေး ဒီလိုကြိုက်ပေါက်မျိုး ခွပ်လိုက်ရရင်နော်... (တစ်ဖက်ကြက်စွဲသို့ လှမ်း၍) ကိုယ့်လူ မျိုးလိုချင် ကောက်ထားနော်၊ တော်ကြာ ခေါင်းပြုတ်သွားလို့ ဟင်းတစ်ဖတ်လျော့နေဦးမယ်”

ဤတွင် ဟိုတက်ကြက်စွဲကလည်း...

“ကိုယ့်ဆရာ မထင်နဲ့နော်... ဟော ဒီကြက်မျိုး စားမရေကျမျိုး၊ နို့ပြီး စားမရေပေါ် ပေါ်တတ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အောက်ကြေး ကစားတာများလှပြီ။ တော်ကြာ နိုင်ရာကရုံးတော့မှ အောင်မလေး တစ်သက်တော့ ကြက်နဲ့ပြုတ်ပါပြီဗျာ ဖြစ်သွားမယ်နော့...”

ကြက်စွဲ နှစ်ယောက်စလုံး အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လျက် ထိုကြက်ပွဲသည် အလွန်ကြည့်ကောင်း၏။ ရုံးသည်တိုင်အောင် ပျော်ပျော်ရုံးရ၏။

အချို့က လောင်းကစားခြင်းတွင် ရုံးတာ၊ နိုင်တာ ပစာနမဟုတ် (Thrill) စိတ်လှုပ်ရှားမှု ခံစားလို၍ဟု ဆိုကြ၏။ ဤအရသာခံစားလိုမှု လူ့ပြည်၌ကြက်ပွဲသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ကြက်ပွဲသည် နာရီပေါင်းများစွာလည်း ကြာတတ်၏။ ဤအတွင်း ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနဲ့ဆိုသည့်အတိုင်း တစ်ပြန်စီခွပ်နေပုံမှာ လောင်းကစားသူ အမှန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားပါ၏။ ကြက်စွဲ နှစ်ယောက်စလုံး အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်ဘိမူ၊ သူတို့နှစ်ယောက် အောက်ကျမခံ အချို့အချ ပြောနေသည်ကို နားထောင်ရင်း သင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရယ်မောနေရပေမည်။

ထို့ပြင် ကြက်စွဲတို့မည်သည် သည်းခံခြင်း၊ စိတ်ရှည်ခြင်းလည်း ရှိရ၏။ ပရိယာယ်လည်း ကြွယ်ရ၏။ ဥပမာ - မိမိကြက်က အရေးနိမ့်နေသဖြင့် ကုတာကြာနေ၍ တစ်ဖက်က ခေါ်နေအံ့၊ အချိန်ကြာစွာရအောင် နည်းပရိယာယ် သုံးတတ်ရမည်။ ဟိုတက်က အပေါ်စီးပြောသည်ကို သည်းခံရမည်။

ကြက်ပွဲတွင် ကြက်စွဲက အရေးကြီးလှ၏။ ကြက်အကောင်ချင်းတူလျှင် ကြက်စွဲသာသည့်ဘက်က နိုင်တတ်၏။

ယခု ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်နေသော ကြက်သမားတို့ ကြက်စွဲကောင်းအဖြစ်နှင့်
ခေါ်လာခဲ့သူကား ဤဇာတ်လမ်းအစ၌ ကျွန်တော် ဘုရားဖူးလိုက်ပို့နေသော အသက် ၆၀ ကျော်
ဘကြီးမေတည်း။

ကျွန်တော် နောင်တော်များသည် ယခင်ကပင် ရန်ကုန်က ကြက်သမားများနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အိမ်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကြက်သမားများ လာရောက်ကြကာ ကြက်များကို ကြည့်ကြသည်။ တိုက်လိုသည့် ကြေးကိုမေး၍ ရွယ်တူကြက်များကို ရန်ကုန်ပတ်လည်ရှိ ကြက်သမားတို့ထံတွင် ရှာကြလေသည်။ ရန်ကုန်ပတ်လည်ရှိ ကြက်သမားရွာများမှာ တံတားလေး၊ ကျောက်ပိုင်း၊ သိမ်ကျောင်း၊ ကျောက်ချောင်းတို့ဖြစ်၏။

၃ ရက်မြောက်နေ့၌ ကြက်ခိုင်လုပ်သူသည် နံနက်စောစီး မော်တော်ကားလွှတ်၍ ခေါ်သည်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် လူ ၃ ယောက် ကြက်သုံးကောင်နှင့် လိုက်သွားကြလေသည်။

အရေးကြုံသော် ပိုင်းထဲငွေမမိအောင် ငွေများကို ကြက်ခိုင်အိမ်မှာ ထားခဲ့ပြီး ကြက်ပိုင်းလုပ်မည့် နေရာသို့ သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် (၈) နာရီလောက် ရောက်နေကြ၍ တစ်ဖက်လူများက မလာကြသေး၊ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဖြစ်သည်။ သည်းခံစောင့်ကြပါရန်။

ကိစ္စမရှိ၊ ကြက်သမားတို့မည်သည် ကြက်ပိုင်းဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ကိုလူပျို ရည်းစားစောင့်သကဲ့သို့ စောင့်မည်တည်း။

၁၀ နာရီလောက်မှ ဟိုဘက်လူများ၊ ဂျစ်ကား ၃ စီး၊ ကြက်ဖ ၃ ကောင်နှင့် ရောက်လာကြ၏။ ရောက်တယ်ဆို သိပ်မဆိုင်းနိုင်ကြပါ။ ကြက်သုံးကောင်ချင်း ချဆွယ်လိုက်သည်။ နှစ်ကောင်ချင်း တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် မငြင်းနိုင်လောက်အောင် အံကိုက်ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ကြက်သမားများသည် ကြက်တိုက်ရာ၌ လွန်စွာ လွန်စွာတရားမျှတ၏။ အလုံးချင်း၊ ဒေါက်ချင်း၊ အလျားချင်းသာမက၊ အသက်၊ အတက် အတိုအရှည်၊ ခွပ်သားအနုအရင့်၊ လည်ကိုင်းအနိမ့်အမြင့်ပါ တိုင်းကြသည်။ အချို့အံကိုက်မရလျှင် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုထေရ၏။ ဥပမာ - ဒီကြက်က ဒေါက်စား၏။ သို့သော် ဟိုကြက်က အလုံးနည်းနည်းပိုကြီးသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြက်သုံးဖ၏ နာမည်မှာ မင်းသားကြီး၊ ကျား၊ ရွှေဝါဖြစ်ရာ မင်းသားကြီးနှင့် ဟိုဘက်က ပြာနီ (နာမည်ဟုတ် အမွှေးရောင်) နှင့်လည်းကောင်း၊ ကျားနှင့် ဖောင်းစိမ်းတစ်ကောင်နှင့်လည်းကောင်း တိုက်ရန် သဘောတူကြပြီ။

ကဲ... ဘယ်အတွဲ စလွတ်မည်နည်း။

“ကျုပ်တို့ပေါင်းတည်ဘက်ကတော့ ဘယ်ကြက်ပဲလွတ်ရ၊ လွတ်ရချို့။ ခင်ဗျားတို့ ဘက်ကသာဆိုပါ”

သူတို့သည် တီးတိုးတီးတိုးနှင့် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက်...

“ဖောင်းစိမ်းကို လွတ်မယ်ချို့...”

ထို့ကြောင့် ဘကြီးမဲသည် အကျိုးကိုချွတ်၍ ခါးတောင်းမြောင်အောင် ကျိုက်ကာ ကျားကိုကိုင်လေပြီ။

"ဆယ်တောင်စည်းလား၊ ဆယ့်နှစ်တောင်စည်းလား" ကြက်ခိုင်က မေး၏။

"ဒီနှစ်ကြက်လား ကလေးတွေပဲဗျာ၊ ၁၀ တောင်စည်းပေါ့"

မင်းသားကြီးနှင့် ရွှေဝါမှာ မနှစ်က ကြက်များဖြစ်၍ နှစ်ခါလည်သား၊ ကျားမှာ ဒီနှစ်မှကြက် တစ်နှစ်သား။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ခဏနှင့်ကောက် အမောဖြေနိုင်ရန် စည်းကျဉ်းရ၏။

"ကဲ... ကြေးဘယ်လောက်တုန်း"

ခိုင်ကမေး၍ ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းတည်သားက "ခင်ဗျားတို့ဘက်က ရသလောက်စုလိုက်" ဟု ဝံ့ကြွားစွာ ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် စာရင်းအင်းနှင့် လူနှစ်ဆယ် အစိတ်လောက်စုထည့်လိုက်ကြပြီး။

"၃၂၂၃ ကျပ်"

ဒီငွေအရေအတွက်ကို အံ့သြသလားမိတ်ဆွေ၊ ကြက်လောင်းကြေး ထုံးစံ ငွေတစ်ရာကို တစ်ဆယ်ကောက်သဖြင့် လောင်းသူသည် ၁၁၀ ကျပ်၊ ၅၅ ကျပ်၊ ၁၁ ကျပ်၊ ၅ ကျပ်ခွဲ စသည်ဖြင့် ထည့်ရ၏။

ဤငွေ ၃၂၂၃ ကျပ်မှ အကောက်က ၂၉၃ ကျပ်၊ ကြက်ခိုင်တို့မည်သည် နှစ်ဘက်ကောက်ယူခြင်းဖြစ်၍ ဤငွေမှ ခိုင်လုပ်သူ ၅၈၆ ကျပ် ရချေမည်။

သူတို့ဘက်က လောင်းကြေး ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဘက်က -

"ဟာ၊ နည်းလိုက်တာဗျာ- ၅၅၀၀ ကျပ်မှ မပြည့်ဘဲ"

သူတို့ကလည်း အောက်ကျမခံ။

"ဒါလက်ရင်း ရှိပါသေးတယ်ဗျာ လက်ဖျား စောင့်ကြည့်ပါဦး"

နောက်ထပ်လောင်းတာကို လက်ဖျားဟုခေါ်သည်။ လက်ဖျားလောင်းကြေးမှတ်ရန် ကြက်ခိုင်၏ စာရေးက စားပွဲတစ်လုံး၊ စာတစ်အုပ်နှင့်။

မကြာမီအတွင်း၌ ကြက်ခိုင်း စည်းကမ်းများကို ပြောပြီးနောက် နဂါးလှည့်၊ နတ်နေ၊ လာဘ်နေ ရွေးကြပြီး ကြက်နှစ်ကောင် လွတ်ကြလေပြီ။

ဘကြီးမဲမှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အသားကမဲမဲ၊ အကျီဗလာ၊ ခါးတောင်းကျိုက် ကျားကျား၊ ထိုးကွင်းများနှင့်ဖြစ်ပြီး ကြက်နောက်က ဖားထိုင်၊ ထိုင်ရလေတော့ တကယ့်ဖားကြီးနှင့် တူလှပေတော့သည်။

ဟိုဘက်က ကြက်စွဲမှာလည်း အဘိုးကြီး၊ ဘကြီးမဲထက် မငယ်ချေ။ ကြက်စွဲတို့မည်သည် အသက်ကြီးလေ... သဘာရင့်လေ... ကောင်းလေတည်း။

လွတ်လိုက်၍ သုံးလေးခုန် ခုန်ပြီးလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ လက်ဖျားခေါ်တော့၏။

“ပေါင်းတည်ကြက်က လက်ဖျားရှိသတဲ့ဗျို့...”

ကြက်ပိုင်စာရေးက ကြွေးကြော်လိုက်၏။

ငွေတစ်ရာရောက်လာသည်။ စာရေးအပြင် ကျွန်တော်ကပါ လက်ခံကြောင်း စာတစ်ရွက်ဖြင့် မှတ်ရ၏။ ကြက်ပိုင်းနားထိုင်နေသော ကျွန်တော်တို့လူက သူလက်ညှိုးထောင်ထားသမျှ လာသမျှ ကြွေးလက်ခံ။

သို့သော် လက်ဖျားတစ်ရာအပြင် နောက်ထပ်မလာတော့ပြီ။ လွတ်ကတည်းက ပေါင်းတည်ကြက်က ခွပ်လမ်းသာနေ၏။

သူတို့ကြက်မှာ တစ်လမ်းကောင်း ကြက်ထိုးကြက်တက်၊ ကျွန်တော်တို့ ကျားက သူ့အထိုးအတက်ကို အားလုံးဖျက်နိုင်ရုံမက ဆီးဆီးပြီးဆိုင်လိုက်၊ ရောလိုက်၊ ရှောင်လိုက်ဖြင့် သူတို့ကြက်သာ နာလေတော့သည်။

ဆိုင်သည်၊ ရောသည်ဆိုသည်မှာ တစ်ဖက်ကြက်က ခုန်တက်လာသောအခါ သူနည်းတူ ရောထွေးခုန်လိုက်ပြီး ခြေထောက်နှင့် တွန်းကန်ညှပ်ခုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းကို ခေါ်သည်။

ရှော်သည်ဆိုသည်ကား တစ်ဖက်ကြက် ပျံတက်အလားကို ဆီး၍ တွန်းလှန်ပစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် တစ်ဖက် ကြက်အတက်ကို ကျားက ဆီးရောလိုက်၊ ဖမ်းရှောင်လိုက် လုပ်ခြင်းဖြင့် ဟိုကြက်ခမျာ မသက်သာတော့ပြီ။ ရင်ဘတ်နှင့် ကျလိုက်၊ ဖင်ထိုင်အဆီပူးနှင့်ကျလိုက် ဖြစ်နေတော့၏။

သူတို့ကြက်သည် တက်၍မရမှန်းသိလျှင် ခွပ်လမ်းပြောင်းပါတော့လား၊ မပြောင်းချေ။ ထို့ကြောင့် ဒီကြက်ကို ကျွန်တော်က တစ်လမ်းကောင်းကြက်ဟု ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်လမ်းကောင်း သူ့ခွပ်ပေါက်ရလျှင်လည်း ခဏလေးနှင့်နိုင်အောင် ခွပ်မည့်ကြက်တည်း။

သို့သော် ပေါင်းတည်ကျားက ပညာစုံလှပါ၏။ ယခုအချိန်အထိ ၁၅ မိနစ်မျှအကြာ စည်းဝိုင်းရောက်၍ တစ်ရေကောက်ပြီးသည့်တိုင် ကျားသည် သူ့ကြက်ပေါက် တစ်ချက်မျှ မခွပ်ရသေးချေ။ ဟိုကအတက်ကို ဆီး၍ဆီး၍ ဖျက်နေတုန်းဖြစ်၏။

ကျားသည် ကြက်ပစ်ကောင်းသူဖြစ်၏။

ဟော... ပစ်လိုက်ရပါပြီ။

ဒုတိယအချိန်လွတ်၍ ငါးမိနစ်မျှအကြာ ဟိုကြက်က တက်အလာ၊ ဆီးရောလိုက်သဖြင့် ဖင်ထိုင်ကျ၍ ပြန်အထ ခြေမပြင်ရမီ အတောင်ကားကားနှင့် တစ်စောင်းကလေး နေတုန်း ခြေစုံထိုးပစ်လိုက်ရာ အတောင်ခွကြားမှန်လေ၏။ ဟိုကြက်ခမျာ အတောင်သွင်သွင် ကျိုးရှာလေပြီ။

ကြက်ပိုင်းထုံးစံ အတောင်ကျိုး၊ ပေါင်ကျိုး၊ စုံလုံးကန်း၊ ခွပ်ဘက်မရ အရုံးပေးရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤမျှနှင့် ကြက်ပိုင်းပြီးပါလေသတည်း။

သူတို့ဘက်က လူများမှာ စုတ်တသပ်သပ်နှင့် "ငါ့သားရယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ..." ဟု ညည်းညူကြ၏။ သူတို့ကြက်သည် ယခင်က ငါးပွဲတောင် နိုင်ထားပြီးသားတဲ့။ တစ်ပွဲ တစ်ပွဲ ခဏလေးခဲ ခွပ်သတဲ့။ ယခု ကျားက သူ့အား မိနစ် ၂၀ မျှနှင့် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူတို့ဘက်က သူများသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ သက်ပြင်းကြီးများ ရှူကြကုန်၏။

ဤတွင် ခိုင်က "ကဲ... နောက်တစ်ပွဲ လွှတ်ကြဖို့လုပ်..."

သို့သော်... သူတို့မှာ ငွေသိပ်မရှိတော့ပြီ။ ဟိုတစ်ခု၊ သည်တစ်ခု ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်နှင့် တွတ်ထိုးကြပြီးနောက် ၃၃၀ ကျပ်လောက်ပဲ တိုက်နိုင်တော့မည်ဟု ဆို၏။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ပေါင်းတည်း နတ်တလင်းသားများက "ငွေလေး ၃၀၀ ကျပ်လောက်နဲ့ ကြက်အပင်ပန်းခံလို့ဗျာ..."

ဤပွဲတွင် ကျွန်တော်သည် ကြက်အကောင်းကို တွေ့လိုက်ရပါသော်လည်း ကြက်စွဲ၏ ပညာကို မမြင်လိုက်ရပါချေ။ ဘကြီးမဲမှာ ဘာမျှ မလုပ်လိုက်ရ၊ ဘာအာဝဇ္ဇန်းမှလည်း မရှင်လိုက်ရ၊ ဟိုကြက်ကို ကျားက ဆီးဆိုင်လိုက်၊ ရော့လိုက်လုပ်သောအခါ၌ "အဲ... ဟုတ်တယ် သား၊ ဟုတ်ပြီ သား" လောက်နှင့်ပင် ကိစ္စပြီးရလေသည်။

ဘကြီးမဲသည် ကြက်ပိုင်းအပြီး၌ ခါးတောင်းကျိုက်ဖြတ်ရင်း...

"လခွီးတဲ့ အားနာဖို့ ကောင်းရော..."

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဘကြီးမဲသည် ငါ့ဘုရားလိုက်ပို့တော့ဟု ဆိုလေသည်။ ကျွန်တော်နောင်တော် ကိုဘိုးကဲမှာ ဘုရားတွေ ရောက်ဖူးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ရေရေလည်လည် သွားတတ်သည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်ခေါ်ငင်ခဲ့ရာ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာအေးစေတီတော်သို့ ရောက်နေကြပေပြီ။

ထိုမှ ကျွန်တော်တို့သည် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ဗဟန်းစောင်းတန်းမှ တက်ကြရာ အလယ်ပစ္စယံရောက်သည်၌ ကျွန်တော်က ...

"ဘကြီးမဲ မမောဘူးလား နားဦးလေ..."

"အောင်မယ်... မင်းတို့ နွားပျိုသန်လှ နွားအို ပေါင်ကျိုးပါကွာ" ဆိုပြီး ဆက်တက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သူ့နောက်ကလိုက်ကြရလေသည်။ စင်စစ် မောသုကတော့ ကျွန်တော်ပါ။ အရှေ့မှစ်ရောက်သည်၌ ကျွန်တော်မှာ ဝတ်မျှမဖြည့်နိုင်ဘဲ ပစ်ထိုင်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်နှင့် ယပ်ခတ်နေရသည်။

ဘကြီးမဲကမူ ဣန္ဒြေမပျက် သူ့ဘုရားရှိခိုးရှည်ကြီးကို ရွတ်ဆိုလေသည်။ ထို့နောက် အနီးရှိ အလှူခံသေတ္တာများထဲသို့ ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်တန်များပင် ထည့်လေသည်။

ကျွန်တော် အံ့သြမိကာ...

"ဘကြီးမဲကတော်တော် ချမ်းသာသလားဗျ..."

ကျွန်တော့်နောင်တော်ကို တီးတိုးမေးမိရာ...

"ဘယ်ကရှိရမှာလဲကွာ... ဒီပိုက်ဆံကလေးတောင်မှ တို့က သူ့ကို ကြက်စွဲပေးလို့"

"ဟုတ်လား..."

ဘကြီးမဲ စေတနာကား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။

ယင်းအခိုက် ကျွန်တော့်အိမ်နံဘေးက အဒေါ်ကြီးသည် သူ့အဖော်တစ်သိုက်နှင့် ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်မြင်လျှင်...

"အော... ကိုသော်တာလည်း ဘုရားဖူးလာသကဲ့" ဟု ပြောရင်း ကိုဘိုးကဲနှင့် ဘကြီးမဲတို့ကို တွေ့သွားသည်နှင့် "အော... တောက ကြက်သမားတွေ ဘုရားလိုက်ပို့တာကဲ့ကွယ့်... သာဓုကွယ် သာဓု ဒီလိုလည်း ငရဲလူတွေကယ်ဦးမှပေါ့ကွယ့်"

အဒေါ်ကြီးက တောသားတွေရယ်လို့ ဘာမျှဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောချင်ရာ ပြောပြီး ကျော်လွန်သွားသည်၌ ဘကြီးမဲမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ကျွန်တော့် နောင်တော်အား...

"ဘိုးကဲရာ ငါရှက်လိုက်တာကွာ... ငါ့မျက်နှာသာ ဓားနဲ့လှီးပစ်ချင်တော့တယ်ဟေ့..."

ကျွန်တော်ပင် ဘကြီးမဲကို အားနာမိလျက်...

"ဟုတ်ပါဗျာ... ဒီမိန်းမကြီးနယ် အပြောအဆို ပက်စက်ပါပေ"

သို့သော် ဘကြီးမဲမှာ...

"သူ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့ သူငယ်၊ ငါ့အသက်အရွယ်ကြီးနဲ့ ဒီလိုမိုက်နေတာကို ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ ဒီကြက်တိုက်တဲ့အလုပ်ကို ဖြတ်ခဲ့တာကြာပြီကွ။ ဂျပန်ခေတ်ကတည်းကပဲ၊ ၁၅ နှစ်ကျော်ပါပြီ။ ခုမှ မင့်အစ်ကိုတော်များ လွှဲဆော်လို့..."

"ဟင်... ဟုတ်လား"

"သင်းတို့ ငါ့ကို ရန်ကုန်ဘုရားဖူးရအောင် လိုက်မလား။ ကြက်စွဲလုပ်ပေးရင် စရိတ်ခံခေါ်မယ်။ နို့ပြီး နိုင်ရင်လည်း ငွေတစ်ရာပေးမယ်ဆိုလို့ ငါလည်း ဘုရားဖူးချင်လွန်းလို့ လိုက်ခဲ့ရတာဟေ့... ဘကြီးမှာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးဘူး သူငယ်ရဲ့။ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံဆိုတာ ငါ ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ အခုမှ

ကိုယ်တိုင်ဖူးရတာကွယ့်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ပေးလို့ ရတဲ့ငွေကို ငါအိမ်အတွက် မယူပါဘူး။ ဒီမကောင်းမှုတွေ ကျေပျက်အောင် ဘုရားတွေမှာချည်း ကုန်အောင် လျှောက်လှူ ပစ်လိုက်မှာပဲကွယ့်။ ငါအာသီသထားခဲ့တဲ့ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးလည်း ဖူးရပါပြီ။ ဒီကြက်တိုက်တဲ့ အလုပ်ကိုလည်း နောက်ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ အခုငါ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်တာပဲကွယ့်...”

ကျွန်တော်သည် ဘကြီးမဲစကားကို ငေးမောနားထောင်ရင်း ဘကြီးမဲ၏ ငရဲပန်းမှ ဖူးငုံလာသော နတ်ပန်းကလေး ပွင့်ပါစေ၊ ပွင့်ပြီးသား ငရဲပန်းသည် ညှိုးနွမ်း၍ ခြောက်သွေ့သွားပါစေဟူ၍ စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုလိုက်ပါ၏။

၉။ တာတီးနှင့် မဲတူ

“ဒိုင်း” ဆိုသော သေနတ်သံသည် အရှေ့ဘက်တောင်တန်း တစ်လျှောက်သို့ ဝေါခနဲ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားလေ၏။

အိမ်သားတို့မှာ တစ်ပြိုင်နက် လက်ဝါးဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်ကြသည်။ ပြန်၍ မရဲတရဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါတွင် အဖေသည် သူ၏လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မုန်းတီးရှုံ့ရှာစွာ ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်ကာ မြေပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီး တပွက်ပွက် ယိုစီးထွက်ကျလျက်ရှိသော သွေးအိုင်ထဲတွင် တုံးလုံးကလေး လဲနေရာသည် ‘တာတီး’ ကို ယူကျုံးမရ နှမြောတသစွာ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင် ဖြစ်နေဟန်တူ၏။

ထို့နောက် တာတီးလဲနေရာသို့ ပြေးသွားပြီး အနီးတွင် ဒူးထောက်၍ထိုင်ကာ တာတီး၏ ပူပူနွေးနွေး ပျော့ခွေလျက်ရှိသော ကိုယ်ကလေးကို တအားပွေလျက် မျက်နှာချင်းအပ်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်က အဖေဦးသည် မငိုသည်ကို သေချာမသိခဲ့သော်လည်း ဖားဖိုကြီးလို ပိန်ချည်ဖောင်းချည် ဖြစ်နေသော အဖေကျောပြင်ကြီးကိုတော့ နောက်ဘက်မှ အတိုင်းသား မြင်ခဲ့ရသည်။

လူတိုင်းပင် ကျောက်ရုပ်တုများကဲ့သို့ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ကြောင်တောင်ငေးနေကြသည်။ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းရန် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည့် အိမ်နီးချင်းများပင်လျှင် အဖေနှင့်တာတီးတို့ အဖြစ်ကို မြင်ကြသောအခါ အံ့သြမိန်းမောကုန်ကြ၏။

ဤသို့ အားလုံးငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာမှ အတန်ကြာသော် အဖေသည် တာတီး၏ သွေးများဖြင့် ပေကုံးလျက်ရှိသော မျက်နှာကြီးကို မော့ကာ နားထင်ကျောများ ပြင်းပြင်းထအောင် အံ့ကိုခဲထားရာမှ ရင်ဝတွင် ဆို့တက်နေသည့် အပူလုံးကို ‘ဂလု’ ခနဲ မျိုချရင်း အမေအား...

“မရီ... သူ့ကို ငါ... ဟိုတစ်နေ့က ဝယ်ခဲ့တဲ့ သတ္တလပ်စောင်နဲ့ ထွေးပြီး ခေါင်းရင်းက ယုဇနပင်အောက်မှာ ကျကျနန မြှုပ်ပစ်လိုက်၊ သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ အကုန်ထည့် သူစားနေကြ ထမင်းလှလေးကိုတော့ သူ့မြေပုံပေါ်မှာ မှောက်ထား၊ ငါမပြန်ခင် အစအနမကျန်အောင် လုပ်ထားနှင့်။ ကြားရဲ့လား...”

အမေက မျက်ရည်များကြားမှ ငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားသော အဖေကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ခါလိုက်လေ၏။

အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးစဉ်က အမေရိကန် သာသနာပြုကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်အဖြစ် တစ်လသုံးရာမျှသော လခကိုစားရသည့် အဖေမှာ သားမယားကို လူတန်းစေ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ထားနိုင်ခဲ့သည်။ သားသမီးများကို ချစ်သည် အမှန်ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ လက်ပွန်းတတီး ရင်းရင်းနီးနီးမနေ၊ တည်တည်ပင် ဆက်ဆံ၍ ကျွေးစရာရှိကျွေး၊ ဆော်စရာရှိ

ဆော်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အဖေကို ချစ်ကြောက် ရိုသေခဲ့ကြရသည်။ ကျောင်းသားတပည့်များကလည်း ထိုနည်းတူစွာပင်...

သို့သော်... တာတီးနှင့်ကျတော့ အဖေမှာ ဈာန်လျှောရလေ၏။ မိမိ၏ သိက္ခာကိုပင် မဆည်နိုင်အောင် တာတီးကို ချောရမြှူရ ယုယပိုက်ထွေးခဲ့ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေက အဖေအား ကိုယ့်သားသမီးများထက် တာတီးကို ပိုချစ်သည်ဟု ရန်တွေ့ပြီး စွဲချက်တင်သောအခါ အဖေက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံး၍ ...

"မင်းမလဲကွာ ... တိုစရာမရှိ တိုရန်ကော။ တို့ကလေးတွေမှာက ချစ်ခင်ယုယမည့် ဆွေမျိုးသားချင်း အပြည့်အစုံနဲ့ကွာ၊ တာတီးမှာတော့ ဒီလိုမေတ္တာခိုလှုံစရာ ရှိတာမဟုတ်တော့ ပိုပြီးသနားရတယ်။ ကြင်နာရတယ်ကွ မှတ်ထား..."

အဖေ၌ မည်သူကမှ တားမြစ် ဆုံးမလို့မရသော ဝါသနာဆိုးတစ်ခုရှိ၏။ ၎င်းမှာ အချိန်အားတိုင်း တောတက် အမဲလိုက်နေခြင်းပေတည်း။ နွေရာသီ ကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်သောအခါ အဖေသည် အိမ်၌ အေးအေးလူလူ နားနေသည်ဟူ၍ မရှိ။ သူ့အပေါင်းအဖော်များနှင့် တစ်တောဝင် တစ်တောင်တက် အမဲလိုက်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ရလာသမျှ ဂျီသား၊ ဆတ်သား အခြောက်များ၊ တိရစ္ဆာန်သားရေများ၊ ဦးခွံများကို တစ်ခုစီထုတ်ပြရင်း ဘယ်ဥစ္စာကဖြင့် ဘယ်လိုရခဲ့တာပဲ စသည်ဖြင့် သူ့လက်ရာကို ဝင့်ကြားကာ မြိန်ရေယုက်ရေပြန်လည် ပြောပြတတ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ယုန်၊ ကြက်တူရွေး၊ ဇီးကွက်စသော အကောင်ကလေးများကို အရှင်ဖမ်းခဲ့ပြီး သားသမီးကစားရန်အလို့ငှာ ယူဆောင်တတ်သေးသည်။

မှတ်မိပါသေးသည်။ တောမှ ပြန်ရောက်စတင်ခါက သားသမီးများကို စုရုံးစေပြီး အိတ်တစ်ခုကို မလျက် အတွင်းမှ လှုပ်နေသော သဏ္ဍာန်ကို ပြကာ...

"အထဲမှာ ဘာကောင်ရှိလဲ ပြောကြစမ်း..." ဟု မချီမချည် မျက်နှာပေးဖြင့် မေးရာ မည်သူမျှမှန်အောင် မဖြေနိုင်သောအခါမှ အထုပ်ကို ဖြေပြရာ၊ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်ရှိသော မျောက်မကလေး တစ်ကောင်ကို ဘွားခနဲတွေ့ကြရလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းမျောက်မကလေးကို ဘယ်ပုံရခဲ့ကြောင်း ရာဇဝင်ခင်းပြရာ မောင်နှမတစ်တွေမှာ တသောသောရယ်ရင်း မျောက်နှင့်လူ အသွင်ချင်း တူ၍နီးစပ်ပုံကို ရင်သတ် အံ့သြခဲ့ကြရသည်။ မဲတူ (မျောက်မကလေးကို ပေးထားသော နာမည်) ရခဲ့ပုံကို အလျဉ်းသင့်၍ အနည်းငယ် ဖော်ပြပါရစေ။

အဖေတို့ လူသိုက်မှာ ထိုနေ့က ကျားပစ်ရန် ထွက်ခဲ့ကြရာ နေပြောက်ထိုးများ မဝင်အောင် အုံဆိုင်းညှို့ခိုင်းနေသော တောစပ်သို့ရောက်၍ ခေတ္တအပန်းဖြေကြစဉ် သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသော မျောက်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရသည်ဆို၏။ သို့သော် ကျားနှင့်မတွေ့မီ သေနတ်သံမပေးလို၍ မျောက်များကို ပစ်ခတ်ခြင်းမပြုကြပေ။ အဖေတို့ ရှေ့တူရှု သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ခုပေါ်၌ မျောက်ထီး၊ မျောက်မနှင့် မျောက်ကလေး သုံးကောင်မှာ တစ်ဖက်အပင်မှ သစ်ကိုင်းကို ခုန်ကူးရန် စီစဉ်နေကြ၏။ မိခင်လုပ်သူက မျောက်ငယ်ကို ကျောပိုးထားလိုက်ပြီး၊ မျောက်ထီးကြီးက အရင်လွှဲ၍ ကူးသွားသည်။ ထို့နောက် ဟိုဘက်ကိုင်းမှ လှမ်း၍ မျောက်မအား ကူးခဲ့ရန် 'ကွီကွီ ကွကွ' နှင့် ခေါ်ငင်လေရာ မျောက်မသည် ကျောပေါ်မှ သားငယ်ကို မြဲမြဲ စမ်းသပ်ပြီး ကိုယ်ကိုလွှဲ၍ ကူးလိုက်ရာ 'ဟယ်' ဆိုသည့် အဖေတို့၏ အသံနှင့်

'ဖုတ်' ခန့် မျောက်ငယ်မှာ မြေပေါ်သို့ ကျလာလေတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သော မျောက်ထီးကြီးမှာ ဒေါသကြီးစွာဖြစ်၍ သစ်ခက်တစ်ခုကို ချိုးထည့်ကာ မျောက်မအား သားလွတ်ကျရကောင်းလားဟု တဖုန်းဖုန်း ရိုက်တော့သည်။ အဖေတို့ကလည်း ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကြကာ မိမိတို့ရှိနေလျှင် ၎င်းတို့သားငယ်ကို ဆင်း၍ မကောက်ခံဘဲ နေမည်စိုး၍ ထိုနေရာမှ ဖယ်ခွာခဲ့ကြသည် ဆို၏။

သို့ရာတွင် အဖေတို့မှာ ထိုနေ့အဖို့ ကျားမတွေ့ရဘဲ ညနေစောင်းပြန်ခဲ့ကြသော်၊ ထိုသစ်ပင်အောက်၌ တကီကီအော်ဟစ်နေသည့် မျောက်ငယ်ကို ထီးထီး တွေ့ကြရ၏။ (လက်မမြဲ၍ မြေသို့ကျသော် မျောက်ကို ညှံ့ရကောင်းလား၊ မျောက်မပီသဟု မျောက်အုပ်က ထပ်မံလက်မခံတော့ဘဲ ဝိုင်းပယ်လေ့ရှိသည်ဟု ကြားဖူးသည်။)

ထို့နောက်တော့ အဖေက အနီဒုက္ခိတ မျောက်မငယ်ကလေးအား သနားကရကာသက်၍ အိမ်သို့ ထုပ်ပိုးခေါ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မဲတူသည် အမည်နှင့်လိုက်အောင် အကျည်းတန်သည်။ သို့သော်သူ့တွင် ချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူ များစွာရှိ၏။ သူသည် သိတတ်စအရွယ်ကပင် လူနှင့်အတူ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ၊ လူကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ မောင်နှမတစ်တွေ ထမင်းဝိုင်းတွင် သူပါဝင်စားရသည်ဖြစ်ရာ သူ့ကိုယ်၌က ဟင်းမစားဘဲ သက်သက်လွတ် ငှက်ပျောသီး၊ သဘောသီး စသည်တို့နှင့်သာ စားသည်ဖြစ်သော်လည်း အလစ်တွင် အခြားပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းတုံးကိုယူ၍ သူ၏ ထမင်းအောက်တွင် ငှက်ထားတတ်သည်။ မောင်နှမတစ်တွေမှာ ဟင်းကို အတိုင်းအဆနှင့် ဝေပုံကျဖြစ်၍ နောက်ထပ်မရသဖြင့် ပထမဦးဆုံး မဲတူ၏ ဓာတ်မသိခင်၌ တစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက် 'ဘုန်း' သည်ဟု ရန်ဖြစ်လိုက်ရသည်မှာ အမော၊ မဲတူက ပြန်ပေးမှ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကြရသည်။

မဲတူသည် အင်မတန် လူပါးဝ၏။ အဖေ ကျောင်းသွားခါနီးတိုင်း ကိုင်နေကျ တုတ်ကောက်ကို ယူပေးကာ လောကဝတ်ပြုတတ်သေး၏။ မောင်နှမတစ်တွေ၏ ခေါင်းကို သန်းရှာပေးရန် ဝါသနာပြင်းထန်လှပြီး ငြိမ်ငြိမ်မခံလျှင် လူကြီးမိဘသဖွယ် ခေါင်းခေါက်တတ်သေး၏။ အဖေက စိတ်ဆိုး၍ ကြိမ်းမောင်း ဆူပူသောအခါ၌ကား တံခါးကြားထဲတွင် ဖင်ဘူးတောင်းထောင်၍ ပုန်းအောင်းနေလေ့ရှိ၏။

နောင် အသက်အရွယ်ကြီးလာသော အခါတွင်မူ မဲတူသည် ပန်းနာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ရှာ၏။ သူကပန်းနာမှာ ဝမ်းတွင်းပါရောဂါဖြစ်၍ သူ့မိခင်ကျောပေါ်က ပြုတ်ကျဟန်တူပါသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် အိမ်တွင် မဲတူ၏ ဇာတ်လမ်းဆုံးခဲ့ပါ၏။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင်မူ အဖေတို့သည် သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် လွတ်မြောက်သွားသော စိုင်းကြီးတစ်ကောင်နောက် အတင်းထိုးလိုက်ကြရာ မွန်းတည့်အချိန်ခန့်ရောက်လျှင် ကိုင်းတောအစပ်သို့ ရောက်၍ အဖေနှင့် အဖော်သုံးယောက်မှာ ချုံကြီးတစ်ခုအနီးမှ ဖြတ်၍ ကိုင်းတောထဲသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် ကျားဟိန်းသံကို ချုံထဲမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရ၏။ လူတိုင်းပင် ကြက်သေသေကာ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်ဘဲ ဤတစ်ချီတော့ ကျားစာဖြစ်ကုန်တော့မည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူကြလေ၏။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤမျှလောက် နီးကပ်နေသော သားကောင်ကို ကျားက တမဟုတ်ချင်း ခုန်အုပ်လေ့ရှိသော်လည်း ယခုတော့ ချုံထဲမှ ကျားဟိန်းသံကိုသာ ကြားရ၍ လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ မတွေ့ကြရပေ။ ကျားက မလှုပ်၍ လူက အနည်းငယ် လှုပ်မည်ဟန်ပြင်လျှင်

ချုံထဲက ကျားက မာန်ဖီပြန်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် အထဲမလှုပ် အပြင်မလှုပ်ဖြင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှကြာလျှင် အဖေတို့က အတွင်းမှ ရန်သူသည် မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင် ဒဏ်ရာရနေသော ကျားနာဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ချက်လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အချင်းချင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ချုံကို အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် ဝိုင်းမိအောင် တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့သွားကြလေ၏။

မကြာမီ တောင်ဘက်သို့ ရောက်နေသော ကရင်မုဆိုးထံမှ ရှီး... ရှီး... ဟူသော လေချွန်အချက်ပေးသံ ကြားရပြီး လှစ်ကန် သေနတ်မောင်းတင်သံနှင့်အတူ "ဒိုင်း..." "ဝေါ... ဝုန်း..." ဟူသည့် သေနတ်ပစ်သံ၊ ကျားအော်သံ၊ လဲပြီသံကို တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို ကြားလိုက်ရသော ကျန်လူများမှာ လျှင်မြန်စွာ တောင်ဘက် ကရင်မုဆိုးရှိရာသို့ ပြေးသွားကြလျှင် မိမိတို့ထင်သလို ကျားကလူကို ခုန်အုပ်သည် မဟုတ်ဘဲ ချုံနှင့်တလျားခုန်ခန့်တွင် နဖူးတည့်တည့် ကျည်ဆံပေါက်နှင့် သေရာပြီဖြစ်သော ကျားမကြီးတစ်ကောင်နှင့် ၎င်းအနီးတွင် အချင်းတန်းလန်းဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်နေသော မွေးခါစ ကျားပေါက်ကလေး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါမှ ချုံထဲကကျားမှာ မွေးလုမွေးဆဲ ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှားနာကျင်နေ၍ မိမိတို့ကို ရန်မမှုနိုင်သည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။ အဖေသည် ကျားမကြီးနှင့် ကျားငယ်ကလေးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်းက မည်သူချွတ်၍မျှ မကျွတ်ခဲ့သော အထုံဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ရန် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်အထိ နောင်တ ကြီးစွာဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

သူတို့ပယောဂကြောင့် အမိမဲ့ရာသော ကျားငယ်ကို အဖေက သနားခြင်း၊ ကရုဏာပြင်းပြစွာဖြစ်၍ ရင်ခွင်ဝယ်ပိုက်ပြီး အိမ်သို့ယူဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ချစ်စနိုး 'တာတီး' ဟုလည်း အမည်ကပ်ပွန်းတပ်လိုက်သေး၏။ တာတီးကို ဂလက်ဖို နို့မှုန့်နှင့် တယုတယပိုက်ထွေး မွေးမြူခဲ့ရသည်။ နို့ကို နေသုံးကြိမ်၊ ညသုံးကြိမ်တိုက်ရာ ညအချိန်၌ မည်သူမျှ ဤဒုက္ခကို မခံယူလို၍ အဖေကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် နို့ဖျော်တိုက်လေ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ညစာစားလျှင် အရက်ကို အဝသောက်၊ အစားကို ကျကျနနစားပြီး အိပ်လိုက်ရာ မိုးလင်းမှ တစ်ရေးနိုးလေ့ရှိသော အဖေမှာ တာတီးကြောင့် အသောက်အစားလျော့ပေါ့ ဆင်ခြင်ရလေတော့သည်။

အဖေ၏ အလေ့ဆိုးများကို ချွတ်ပေးခဲ့သော တာတီးကို အမေက အလွန် ကျေးဇူးတင်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူမ၏ သားသမီးများကို မပြုခဲ့သော ယုယခြင်းမျိုးကို အဖေက တာတီးအပေါ် အစွမ်းကုန် ပေးကျက်ရှိသည်ဟု ယူဆလျက် မသက်မသာ ငြုစုလိုစိတ် ဖြစ်တတ်သေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် တာတီးကလေးသည် အဖေ၏ မေတ္တာကရုဏာရိပ်အောက်ဝယ် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းခဲ့လေရာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အဖေ့အချစ်မှာလည်း ပိုသထက် ပိုခဲ့လေသည်။ တာတီးသည် အဖေဘယ်သွားသွား တကောက်ကောက်လိုက်သည်။ အဖေအိမ်သာတက်လျှင်တောင် လှေကားထစ်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် တော်တော်နှင့်ထွက်မလာလျှင် တံခါးကို လက်နှင့်ကုတ်ခြစ်၍ "ည... ည..." ဟု ခေါ်တတ်သည်။ အဖေပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်လျှင် သူကနောက်မှ ခုန်ပေါက်မြူးတူး၍ ပါစပြု၊ အဖေကျောင်းသွားလျှင် သူ့ကို မည်သူမှ မထိန်းကျောင်းနိုင်၍ သံကြိုးချည်ထားပစ်ရာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ပေါ် မေးတင်လျက် မျက်စိကို ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ပြီး လူလာတိုင်း ညည်းပြနေလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရှေ့၍ မှန်တစ်ချပ် ထောင်ပြလိုက်လျှင်

မှန်ထဲတွင်မြင်ရသော သူ့အရိပ်ကို ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ကာ နောက်ဆုတ်ပြေး၍ ခဏကြာမှ တစ်ဖက်မှ သူ့အရိပ်ကိုကြည့်လျက် ဒေါသတကြီး ညီခနဲ မာန်ဖိနေတတ်လေ၏။

ထိုမျှမကသေး အဖေနှင့်လမ်းလျှောက်ပြီဆိုလျှင် တစ်လံလောက်မှနေ၍ အဖေက လက်ဖျစ်တီး၍ "တာတီးရေ... သားလေး... မတ်တတ်ရပ်စမ်း... ရှေ့တိုး..." ဟု ခိုင်းလိုက်လျှင် သူ၏ နောက်ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှေ့သို့ယိုင်တိယိုင်တိုင် အနိုင်နိုင် လျှောက်လာရင်း တစ်ခါတစ်ရံကိုယ်ကို မဟန်နိုင်၍ ဖုန်းခနဲလိမ့်ကျသောအခါ အဖေက ဟက်ဟက်သက်ပက် ရယ်မော၏။ တာတီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကျားကျားကလေးကို နှာခေါင်းနှင့် ကလိနေတတ်၏။ ထိုအခါ တာတီးက သူ၏ လက်ဝဲကလေးဖြင့် အဖေ၏ မျက်နှာကိုတွန်း၍ ထုတ်တတ်ပေသည်။

ဤသို့ အဖြစ်သဲနေကြသည်ကို မြင်ပြင်းကပ်လာသော အမေက မကြားတကြား ရေရွတ်သောအခါ အဖေက အမေ့ထံသို့ အပြေးကလေးသွား၍ "ဟေ့... မရီရဲ... မင်းကလည်း ငါတို့ကိုသာ အပြစ်ပြော ပြောနေတာပဲကွာ... တို့ဘာသာတို့ ချစ်ကြတာများ ဘယ်သူ့ထိခိုက်နေလို့လဲ။ တို့ရဲ့ သန့်ရှင်းမွန်မြတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းကို မနာလို မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ..."

ထိုအခါ အမေက နှုတ်ခမ်းစု၊ ပါးစုနှင့်...

"အမလေး တော်စမ်းပါ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့များ၊ သန့်ရှင်းမွန်မြတ်တဲ့ အချစ်လေးဘာလေးနဲ့ ကြီးကျယ်လိုက်တာတော် ကြီးကျယ်လိုက်တာ..."

"ဟ... ဒါကိုမင်း နားမလည်သေးပါဘူး။ ဒီမယ် မရီ... သန့်ရှင်းမွန်မြတ်တယ်ဆိုတာက လူချင်းလူချင်း ချစ်တဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ တွက်လို့မရဘူးကွ။ လူချင်းချစ်ကြတာက ကိုယ်ကောင်းဖို့ ကိုယ့်ဖို့ဆိုတဲ့ အခြေခံကစကြတာ၊ ဟော... ငါနဲ့တာတီး ချစ်တဲ့နေရာမှာ တာတီးဆီက ငါဘာမျှ မမျှော်လင့်ဘူး၊ ငါ့ဆီကဘာမှ တာတီး မျှော်လင့်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး...၊ ဘာပယောဂမှ မပါတဲ့ ချစ်ခြင်းမျိုးမို့ သန့်ရှင်းတယ်လို့ ဆိုတာကွ နားလည်ပလား..."

ဤသို့ဖြင့် အဖေနှင့်တာတီးတို့သည် ချစ်ခင်ပျော်ရွှင်စွာ နေခဲ့ကြရာမှ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်၍ ကြမ္မာဆိုးငင်လေပြီ။

တစ်နေ့နံနက်တွင် အဖေနှင့်တာတီး ထုံးစံအတိုင်း ပန်းခြံထဲဝယ်ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေခိုက်၊ အဖေ၏ အမဲလိုက်မိတ်ဆွေနှစ်ဦးက အလည်အပတ် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မျက်နှာဖြူ ရဲဝန်ထောက်တစ်ယောက်လည်း ပါလာသေးသည်။ သူတို့အား အဖေက ပန်းခြံထဲ၌ပင် ဧည့်ခံ၏။ တာတီးကမူ အဖေကုလားထိုင်သော၌ စင်းစင်းကြီး ဝပ်လျက်ရှိ၏။ ထိုစဉ်က တာတီး၏ အရပ်အမောင်းမှာ ကျောတစ်တောင်လောက် ရှည်၍ တောကြောင်ကြီးခန့်ရှိမည်။

ကာဗီသောက်နေရင်း ရဲဝန်ထောက်က တာတီးကိုအခုမှ သေချာစွာကြည့်မိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အံ့ဩဟန် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လျက်...

"အိုး... ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်တော်က ကျားကလေးတစ်ကောင်ပါလားဗျ... ကျုပ်က ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်လို့ အောက်မေ့တာ..."

အဖေကပြုံးနေစဉ် အဖေမိတ်ဆွေက ဤကျားငယ်ကို ဘယ်ကဲ့သို့ ရခဲ့ကြောင်း၊ အဖေက မည်မျှချစ်ခင် ယုယကြောင်း ပြောပြလျှင် မျက်နှာဖြူက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ရွဲ့ကာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

"ကောင်းတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ကြီးလာရင် လူတွေကို ရန်မူမှာ စိုးရတော့ အစိုးရက ခွင့်ပြုမယ် မထင်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်ရုံ ပို့ရမှာပဲ"

အဖေက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်...

"ကျွန်တော့် ကောင်ကလေးက ငယ်ငယ်ကတည်းက လူနဲ့နေလာတော့ ဒီလောက်ရှိုင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး... ကျွန်တော်က သူနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ အင်းလေ... မတော်တဆ အစိုးရက မညှာတာလို့ တိရစ္ဆာန်ရုံ ပို့ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်နေရမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ... ဟိုကကော ကျုပ်ကို လက်သင့်ခံပါမလား"

အဖေအပြောကို ကျန်လူများက သဘောကျစွာ ရယ်မောကြ၏။ ရဲဝန်ထောက်ကလည်း ရယ်မောနေရာမှ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး...

"ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတစ်ခုတော့ ကောင်းကောင်း သတိထားရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ကျားကလေးဟာ ခင်ဗျားကိုဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားကလေးတွေကို ဖြစ်စေ မတော်တဆ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် မကိုက်မိပါစေနဲ့။ တကယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ကျုပ်ကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြား စေချင်ပါတယ်"

သူသည် မရယ်ချင်၊ ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ပြီး ဆက်လက်၍...

"ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့... ကျုပ်တို့က ဥပဒေကို လေးစားကြရမယ် မဟုတ်လားဗျ။ ကျုပ်တို့လို ခင်ဗျားတို့လို လူမျိုးတွေက အမိန့်တော်ရ ပြင်ဆင်ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ကျုပ်ပြောတာ သဘောတူရဲ့လား"

အဖေက အောင့်သက်သက်နှင့်...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ကောင်လေးကလည်း ဒီလို ဘယ်တော့မှ နာကျည်းအောင် လုပ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက် ခင်ဗျားစကားအရဆိုတော့ ကျုပ်ကောင်က ဒီလိုမလုပ်မချင်း သူ့ကိုကျုပ်အိမ်မှာ မွေးထားနိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့၊ မဟုတ်လား”

ရဲဝန်ထောက်မှာ သူ့စကားနှင့်သူ မိနေ၍ မချီသွားဖြဲ ဟဲ့... ဟဲ့ လိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ထေရာလေးပါး ပြောနေကြသည်။ ထိုအခိုက် အဖေဘေးဝယ် ဝပ်စင်းနေသော တာတီးမှာ ပျင်းလာပြီဖြစ်ရကား အဖေကလည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေးသဖြင့် အဖေလက်ကိုလျှာနှင့် လျက်ကာ လျက်ကာ ချောမြူနေ၏။ အဖေမှာ စကားထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် သူ့ကို သတိမပြုနိုင်လေ တာတီးကလျှာဖြင့်လျက်၍ သတိပေးခေါ်လေ။

ကျားလျှာဆိုသည်မှာ အလွန်ကြမ်းတမ်း၍ ဆူးတောင်ကလေးများသဖွယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျားမများသည် သားငယ်ကို နို့မတိုက်နိုင်ဘဲ သစ်ရွက်ပေါ်သို့ နို့ကိုသက်စေ၍ ကျားငယ်များက လျှာနှင့်လျက်စားရသည်။ သည်တော့ အခါလည်ကျော်ကျော်မျှ ကြီးပြင်းနေပြီဖြစ်သော တာတီး၏ လျှာဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ အဖေ၏ အရေပြားမှာ တဖြည်းဖြည်းပါးလိုက်လာလေ၏။ သွေးကလေးများပင် စို့စပြုလာသည်။ တာတီးသည် သူ၏ နာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည်ဖြင့် လက်ကိုနမ်းကြည့်လိုက် လျက်လိုက် လုပ်နေရာ မည်မျှကြာသည်မသိ၊ အဖေသည် စကားပြောနေရာက လက်ဖဝါးဆီမှ မျက်ကနဲ၊ မျက်ကနဲ နာလာတော့မှ ငုံ့၍ကြည့်လိုက်ရာ အားလုံးကလည်း အဖေဆီ အာရုံစိုက်နေခိုက်ဖြစ်သဖြင့် အဖေလက်မှ သွေးများသည် ယိုစီးလျက် ထိုသွေးများကို တာတီးက မြိန်ရေယုက်ရေ လျက်နေသည်ကို မြင်ရလျှင် အဖေနှင့်တကွ အားလုံးပင် ‘ဟာ’ ကနဲ ပြိုင်တူ ရွတ်လိုက်မိကြလေ၏။ အဖေသည် ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြင့် ရဲဝန်ထောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲဝန်ထောက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တာတီးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် အလုပ်ခွင်ဝယ် ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ဆဲ လေသံဖြင့် အဖေအား...

“ဝမ်းနည်းပါတယ် လူကြီးမင်းခင်ဗျား... ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုသလို ခုလိုလာပြီး ဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ သို့သော်... ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အခကိုစားနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်တာဝန် ဝတ္တရားကို ကျေပွန်ပါမှ သစ္စာတော်ကို စောင့်သိ ရိုသေရာကျပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြန်သွားပြီး မကြာမီပင် ခင်ဗျားရဲ့ ကျားငယ်ကို အယူလွတ်လိုက်ပါရစေ။ တကယ်ဆိုတော့ လူသွေးမြည်းဖူးတဲ့ ကျားဟာ နောက်နောင် လူသွေးကိုချည်း တောင့်တမြဲဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျားတို့လည်း သိမှာပေါ့။ ဥပဒေအရဆိုရင် လူကိုက်ဖူးတဲ့ ကျားကို တိရစ္ဆာန်ရုံကတောင် လက်မခံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ကျားကလေးအတွက်တော့ ကျုပ်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်...”

အဖေဖက်မှာ ကျီး၍ ကျနေလေပြီ။ ဘေးမှ အဖော်နှစ်ယောက်က ပိုင်း၍ နှစ်သိမ့်ကြသည်။

“ဆရာရယ်... တိရစ္ဆာန်ရုံမှာဆိုရင်လည်း ဒီမှာနေရတာလိုပဲ ကောင်းပါတယ်။ စိတ်လည်းချရပါတယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့အခါ သွားတွေ့နိုင်သားပဲ”

အဖေက ငိုသံပါကြီးနှင့်...

"ခင်ဗျားတို့ မသိပါဘူးဗျာ... ဟိုပျောက်ဖြူကောင်ဟာ ကျုပ်ကလေးကို ရန်ရာချင်နေတာပါ။ ကျုပ်လက်ထဲက လွတ်ရင် သူတို့နှိပ်စက်ပစ်နဲ့ သေမှာဗျ။ တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်အောင် ခံမယ်မထင်ဘူး" ဟု မြန်မာလို ပြောသည်။ မျက်နှာဖြူမှာ မြန်မာစကား နားမလည်ပါ။

ပြောရင်း အဖေသည် မျက်ရည်မကျသော်လည်း ရှိုက်၍လာသည်။ နောက်မှ သူ့ကိုယ်သူ အားတင်း၍ ရဲရန်ထောက်အား...

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ မသက်ညှာနိုင်တော့ဘူးလားဗျာ"

"ဝမ်းနည်းပါတယ် မိတ်ဆွေ"

အဖေသည် အံ့ကိုကြိတ်ထားရာမှ တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့လှမ်း၍ အမေ့ကိုခေါ်ကာ...

"ဟေ့ မရီ ငါ့ရိုင်ဖယ်နဲ့ အံ့ဆွဲထဲက ကျည်ဆံနှစ်တောင့် ယူခဲ့စမ်း" အဖေမိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က အံ့ညာသွားဟန်ဖြင့် ကဗျာကယာ "ဟာ ဆရာ၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆရာရယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံသာ ပို့လိုက်ပါဗျာ၊ ဝန်ထောက်ကလည်း ကြိုးစားပေးပါမယ် ဆိုထားတာပဲ..."

အဖေက သူ့မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်ဘက်လှည့်၍ "ကြိုးစားပါမယ်ဆိုတာ အာမခံတာနဲ့ တပြားစီပဲဗျာ။ နောက်ပြီး သူတို့ လူမျိုးတွေက စကားအလှ သုံးတာဗျ...၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့် လက်ဖျားနဲ့ မထိရက်ဘဲနဲ့ မွေးလာရတဲ့ ကျုပ်ကလေးကို ဘာကြောင့် သူတို့လို နှိပ်စက်မယ့် လူတွေလက်ထဲ အပ်ရမှာတုန်း။ နောက်ပြီး သူနဲ့ကျုပ် ရှင်ကွဲ ကွဲရတာက သေကွဲ ကွဲရတာထက် ပိုပြီးဆိုးလိမ့်မယ်ဗျ။ ဒီတော့ သူ့အတွက် ကျုပ် စိတ်ဒုန်းဒုန်းချရအောင်"

ထိုအခိုက် ဘုမသိဘမသိ သေနတ်ယူလာသော အမေ့နောက်မှ အိမ်သားတွေကလည်း ကပ်ပါလာကြသည်။ အမေကမ်းပေးသော သေနတ်ကိုယူလိုက်စဉ် အဖေမျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ မျက်ရည်များ ဝေလျှံလျက်ရှိသည်။ သူသည် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကိုထုတ် ခြေထောက်ကို နောက်သို့ကန်ပြီး ကိုယ်ကလေးကို ဖြန့်လျက် အညောင်းဆန်နေသော တာတီးကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်၍ တစ်လံကွာခန့် ပြေးထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် အဝေးမှ လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလျက် ကြေကွဲတုန်ရီသော အသံနှင့် "တာတီးရေ... သားလေး မတ်တတ်ရပ် ရှေ့တိုးခဲ့ " ဟု ခေါ်လိုက်ရာ တာတီးသည် အညောင်းဆန်နေရာမှ ကဗျာကသီ နောက်ခြေပေါ်ရပ်လျက် ယိုင်တီယိုင်တိုင် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းသွားလေတော့သည်။

"ခိုင်း" ဟူသည့် သေနတ်သံက တောင်တစ်ကြောဝယ် မျောက်မျောက် ပဲ့တင်ရိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေ၏။ ၎င်းပဲ့တင်သံနှင့်အတူ တာတီး၏ ဝိညာဉ်နှင့် အဖေ၏ အသံ(သည်း)နှလုံးတို့မှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ်၍ ပါသွားကောင်း ပါသွားမည်တည်း။

(ကျွန်တော်၏ ဇနီးပြောပြပါသည်။)

၁၀။ ဦးစိန္တာနှင့် သူဌေးမ

သူ၏လမ်းဆုံး

“ဆရာ... ဆရာ... ဦးစိန္တာကြီးရယ် သေတော့မယ် ထင်တယ်၊ သူ့အိမ်လှေကားထိပ်မှာ လဲနေတာ တွေ့ရတယ်...”

အဖေက ပန်းပင်တွေ မြေတောင်မြှောက်ပေးနေရာမှ တမောတကော ပြေးလာပြောသော မောင်ပွင့်ကို မော်ကြည့်ရင်း...

“အို... မင်းကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ကိုစိန္တာ အကောင်းပကတိကြီး။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်ကပဲ ငါ့ဆီလာ ငွေချေးသွားသေး။ ဘိန်းမူးလွန်ပြီး လဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့ ဝမ်းတွေလည်း သွားထားလိုက်တာ ရစရာမရှိဘူး။ မြန်မြန်လာပါ ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော်တော့ သူ့အသက်တောင် ကောင်းကောင်းမရှုနိုင်တော့ဘူး။ ပါးစပ်က ဟစ်ဟစ်နဲ့...”

ဤတွင်မှ အဖေသည် ထတဲပြီး တပည့်မောင်ပွင့်နှင့်အတူ ဦးစိန္တာရှိရာ ရွာမြောက်ပိုင်းသို့ သုတ်ခြေတင် ကြလေတော့၏။

ရောက်ပါပြီ။ ဦးစိန္တာမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်၌၊ တစ်ပိုင်းက လှေကားထစ်ပေါ် စောင်းစောင်းကလေး တင်လျက်။ ထို့ကြောင့် အဖေက ခေါင်းကိုမ၊ မောင်ပွင့်က ပေါင်နှစ်ချောင်းကို ကိုင်မြှောက်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကိုယ်တည့်တည့်ဖြစ်အောင် ပြင်ကြရ၏။ တင်ပါးတစ်ခုလုံးလည်း မစင်တွေ ဝလပျစ်နှင့် ဟောင်စော်ဟိန်းနေ၏။

“ဖြစ်ရလေ ကိုစိန္တာရယ်၊ ကိုယ့်လည်း ကြည့်မဲ့ရှုမဲ့လူ မရှိမှန်းသိလျက်သားနဲ့ ဒါလောက်တောင် ဖြစ်အောင်နေရသလား။ စောစောက ကျွန်တော့်ဆီ လာရောပေါ့”

အဖေသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကပိုကရိုပြေကျ ရှုတ်ထွေးနေသော ဦးစိန္တာ၏ ဆံပင်ထွေးကြီးကို လုံးထွေးချည်နှောင်ပေးရင်း ပြောနေစဉ် မောင်ပွင့်က ရေတစ်ခွက်ခတ်လာ၍ ဦးစိန္တာပါးစပ်ထဲသို့ တစ်စက်ချင်း ချပေးနေ၏။ ဤမှ ဦးစိန္တာသည် မျက်ခွံကို လေးလံစွာအားယူဖွင့်၍ အားနည်းပန်းလျသော အသံဖြင့်...

“ကျုပ်လာဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ အိမ်ပေါ်က အဆင်းမှာ အခု ဆရာတို့ တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အရှုပ်ကြီးပြတ် ကျတော့တာပါပဲ...” ပြောပြီး ရေတိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော မောင်ပွင့်ကို မော်ကြည့်ကာ “နေပါစေတော့ မောင်ပွင့်ရယ် ကျုပ်သေတော့မှာပါ...”

“အို... ဒီလိုလည်း စိတ်မလျှော့ပါနဲ့ဗျာ။ ကိုင်း... မောင်ပွင့် ရွာထဲက ဆရာသာဇံကို သွားခေါ်စမ်း၊ မြန်မြန်လာခဲ့နော်...”

မောင်ပွင့်သည် လှေကားထစ်မှပင် မဆင်းတော့ဘဲ ခါးပန်းမှခန့်ချ ထွက်ပြေးတော့၏။

ဦးစိန္တာသည် မချိပြီးပြလျက် သူ၏ အေးစက်နေပြီဖြစ်သော လက်ဖြင့် အဖေကို ဆုပ်ကိုင်၍..

“ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ။ ဆရာ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တော့ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဆရာကျေးဇူးတွေ များလှပါပြီ။ ကျုပ်သွားရင်တော့ “သူဌေးမ” ကို ဆရာယူပါတော့။ သူ့အရွယ်ရောက်ရင် ရောင်းချပြီး ကျုပ်အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလေး ပြုပေးပါဗျာ။ ကျုပ်တစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ ဒါနကောင်းမှု မပြုခဲ့ဖူးလို့ပါ ဆရာရယ်...”

အဖေက မောပန်းလွန်းသဖြင့် ဖိုလှိုက်ဖိုလှိုက်ဖြစ်နေသော ဦးစိန္တာပါးစပ်ထဲသို့ ရေနစ်စက်မှု ဆက်ချပေးလိုက်ရာ၊ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ ဝမ်းကနစ်ချက် ဆက်ထွက်လာသဖြင့် ဦးစိန္တာက လက်ကာပြလျက်...

“ရေမတိုက်ပါနဲ့တော့ ဆရာရယ်... မရတော့ပါဘူး။ ဘိန်းစား ဘိန်းဝမ်းပေါက်ရင် လမ်းဆုံးပါပြီ။ အခုန ကျွန်တော်ပြောတာလေးကိုသာ ကူညီပါ။ ဟိုနေ့က သူဌေးမကို ကျွေးစရာမရှိတော့လို့ ဆရာဆီလာပြီး ငွေ ၅ ကျပ် ချေးတယ်။ အဲဒီနေ့ပဲ ကျုပ် ဘိန်းစားနေရင် သူဌေးမကို ကျွေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ် စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဘိန်းဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ဘိန်းဝမ်းပေါက်တော့တာ အခု တုံးလုံးလဲသည်အထိပါပဲ ဆရာရယ်...”

သူ့ပါးစပ်က ဟောဟဲ့လိုက်နေသည်နှင့်အမျှ ဝမ်းကလည်း တပွက်ပွက် လျှောလေရာ... မျက်နှာမှာ ပြာနမ်း၍ပင် လာလေပြီ။

“ဟာ... ကိုစိန္တာနယ်ဗျာ... ဘိန်းဖြတ်တယ်ဆိုတာ အခုလို အရမ်းဖြတ်ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆရာနဲ့ ဆေးနဲ့ဝါးနဲ့ လုပ်ရတာဗျာ... တယ်ခက်တာကိုး” ဟု အဖေက ညည်းညည်းညာညာ ပြောနေစဉ်၊ ဦးစိန္တာရင်ခေါင်းထဲမှ ဂလုပ် ဂလုပ်ဟူ၍ နှစ်ချက်သုံးချက် မြည်ပြီး မေးထိုးစပြုလေတော့သည်။

ယင်းအချိန်မှာ မောင်ပွင့်တစ်ယောက်တည်း အပြေးပြန်လာသည်ကို အဖေမြင်ရသည်။ သို့သော် သူ့အသက် မမီတော့ပေ။ ဦးစိန္တာသည် မေးတွင်တွင်ထိုးရင်းမှ သူ၏ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ရာကို ရေရွတ်သည်။ အဖေသေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်တော့ သူဌေးမ၊ သူဌေးမဟု အသံထွက်သည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်တစ်ချက် ဟလိုက်ပြီး အသက်ပါသွားလေတော့၏။

အဖေစိတ်မချမ်းသာစွာ သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်စဉ် မောင်ပွင့် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အနားရောက်လာကာ...

“ဆရာသာဓံ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆရာရဲ့”

“အေး... မတွေ့လည်း ပြီးတာပါပဲကွာ... ဦးစိန္တာလည်း သွားရှာပါပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လားဆရာ”

“ကဲ... မင်းတစ်ခေါက်ပြန်ပြီး ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း ရွာထဲကို ဦးစိန္တာဆုံးတဲ့ အကြောင်းကြားခဲ့။
ဘိန်းစား လူဆိုးကြီးရယ်လို့ ဘယ်သူမှ မလာလည်း မင်းနဲ့ငါပဲ တူးမြှုပ်လိုက်ကြတာပေါ့ကွာ”

ဦးစိန္တာ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသောနေ့မှာပင် သူငွေမသည် အဖေအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။
ထိုစဉ်၌ သူငွေမမှာ လေးငါးလသမီး၊ ရွှေဖရုံသီး အမြီးတပ်ထားသကဲ့သို့ ဝကစ်၏။ အမွှေးရောင်မှာ
အနက်ခံတွင် အဖြူကြား၊ နှာခေါင်းတိုတို၊ နားရွက်ကုပ်ကုပ်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်း၏။

သူနှင့် စတွေ့ခြင်း

အချိန်ကား ဂျပန်ခေတ်တည်း။ အင်္ဂလိပ်ပြေး၍ မြို့ပေါ်ရှိ အစိုးရအမှုထမ်းများမှာ သတင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဂျပန်ကိုကြောက်နေရစဉ်ဖြစ်၏။ အဖေတို့သည် နေရင်းစွဲတောင်ကြီးမြို့မှ ၁၂ မိုင်ကွာ တောရွာတစ်ရွာတွင် နိုအောင်းနေရသည်။ တောရွာတစ်ရွာဟု ဆိုသော်လည်း ရှိရင်းစွဲ သူများရွာတွင် မဟုတ်ပါ။ တောင်သူ ရွာနှစ်ရွာကြားတွင် သစ်ပင်ပေါင်းပင်များ ရှင်းလင်း၍ ကိုယ့်အုပ်စုလိုက် ဝါးတဲငယ်များ ဆောက်လုပ်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဒေသကို ယခုမျှော်မှန်းကြည့်မည် ဆိုပါလျှင်၊ တောင်ကြီးမြို့အတက် ကားလမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်သောအခါ မြင်ရသည့် 'ကျီးဖြူကန်' အနီးတွင် ဖြစ်ပါသည်။

အဖေတို့ ရွာတည်ရာအနီးမှာ ချောင်းတစ်ခုရှိရာ များစွာသော လူတို့က အနောက်ဘက်ကမ်းတွင်၊ အဖေတစ်ဦးကတော့ သူများထက် ထူးပြီး အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ အိမ်တစ်ဆောင်တည်း ဆောက်နေသည်။ အကြောင်းမှာ အဖေတွက်ဆသည်မှာ လူများလျှင် မိမိနှင့်စိတ်နေစိတ်ထား မတူညီသော လူများပါဝင်မည်။ ယင်းလို လူများနှင့် ဝတ်ကျေတန်းကျေ ယဉ်ကျေးသမှုပြုကာ ဟန်ဆောင်ဆက်ဆံ၍ မနေလိုပေ။

ဒါကိုများစွာသော လူတို့က အဖေအား လူ့စာကြီး တစ်ဦးထဲနေတာ မကြာမီ ဓားပြတိုက်ခံရလိမ့်မည်။ သူခိုး ခိုးခံရမည်။ အဖော်ကား ခံရလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် တီးတိုးပြောကြသည်။ အဖေကတော့ ဘယ်သူမှမမှု၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြောဟု ငတေလုပ်နေလိုက်သည်။

အဖေတွင် အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ သူသည် လူများက အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်၊ ကြည့်ထားခြင်းခံရသော လူစားမျိုးကို ရှာဖွေပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်သည်။ သူရောက်လေရာရာမှာ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ ဘိန်းစားတို့နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကာ အိမ်သို့ဖိတ်ခေါ်ပြီး ၎င်းတို့၏ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးမြန်း နားထောင်တတ်သည်။ သူတို့၏ ပြဿနာကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် အကြံဉာဏ်ပေးသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆောင်ရွက်၍ဖြစ်စေ ကူညီတတ်သည်။

အဖေပြောလေ့ရှိသည်။ "လူဆိုးသူဆိုးတွေက အများအားဖြင့် သူတို့ဘဝအမှန်ကို ပြောတတ်သကဲ့သို့၊ အဲ... လူကောင်း သူကောင်းဆိုတဲ့ လူတွေကျတော့ အများအားဖြင့် မဟုတ်မမှန်တာတွေနဲ့ ကြွားဝါတတ်သကဲ့သို့။ ဒါကြောင့် ငါက လူကောင်း သူကောင်းထက်၊ လူဆိုးသူဆိုးကို ပေါင်းချင်တာ"

အဖေသည် သူ့အဘိဓမ္မာနှင့် လူဆိုးသူဆိုးများနှင့် ပေါင်းသင်းတတ်သော်လည်း သူကိုယ်တိုင်မူ မြို့ပေါ်တွင် နာမည်ထင်ရှားသည့် အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးဖြစ်ပါ၏။

ဖော်ပြပါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တည်ထောင်နေကြသော ရွာကလေးသို့ရောက်ပြီး တစ်လမျှအကြာ တစ်နေ့သည့် အဖေသည် လမ်းလျှောက်ရာမှအပြန် အဖေနှင့်အတူ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ဟန်နွဲ့နွဲ့ သျှောင်ထုံးကြီးနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ဒီလူကြီးသည်

အဖေထက်ကြီးသည်။ အသက် ၅၀ ကျော်မည်။ သို့သော် သူ့အမူအယာသည် မျက်နှာပိုးမသေ ပြုံးစေနေ နေတတ်သည်။

အဖေက အမေအား လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ကြံသကာယူစေ၍ ထိုလူကြီးကို ဧည့်ခံသည်။ စကားအတန်ကြာ ပြောဆိုကြပြီးနောက် ထိုလူကြီးထအပြန်တွင် အဖေက နောက်နောင်လည်း လာရောက်လည်ပတ်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။

ထိုလူကြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားပြီးသည့်နောက်၌ အမေက အဖေအား...

"ဘယ်က မိတ်ဆွေတွေ့ခဲ့ပြန်တာလဲ..."

အဖေက ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး "ငါ... ဟိုတစ်နေ့က အနောက်ဘက်ကမ်း ကူးသွားတော့ အဲဒီကလူတွေက ဆီးပြောကြတယ်။ အဲဟိုဘက်က အုပ်စိုရွာမှာ ဓားပြလူဆိုးကြီး ဗိုလ်စိန္တာရှိသတဲ့။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို တစ်ဦးတည်း ဒီအရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ မနေဘဲ သူတို့နဲ့လာပြီး စုစုရုံးရုံးနေပါလို့ ပြောကြသကွ။ ဒါနဲ့ငါ ဒီနေ့မနက် လမ်းလျှောက်ရင်း အဲဒီအုပ်စိုရွာသွားပြီး အခုန လူကြီးကို ရှာခေါ်ခဲ့တာကွ... လခွီး အဲဒါ... သူတို့ကြောက်ရွေးပါနေကြတဲ့ ဓားပြလူဆိုးကြီး ဗိုလ်စိန္တာလေကွာ။ သူအရင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဓားပြခဏခဏ တိုက်ဖူးသတဲ့။ ထောင်ခဏခဏ ကျဖူးသတဲ့။ ကဲ... အခု မင်းတို့မြင်ရတော့ ဘယ်လိုသဘောကြသလဲ..."

ဤတွင် အနီး၌ နားထောင်နေသူ သမီးလတ်က...

"ဟင်... အဖေ၊ လူဆိုး ဓားပြကလည်း နွဲ့တိနွဲ့နောင်း၊ ရုပ်ကလည်း စပ်ပြီးပြီးနဲ့ ကြောက်စရာ မကောင်းဘဲ အမြင်ကပ်စရာကြီး..."

ယင်း၌ အဖေက သမီးကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"လူတစ်ယောက်ကို ခဏမြင်ရုံနဲ့ အပေါ်ယံကြည့်ပြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ သမီး" ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်ရာ အဖေမကြိုက်မုန်းသိသည်နှင့် နောက်ထပ် ဘယ်သူကမှ ဘာမျှမပြောကြတော့ချေ။

ဤသည်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဓားပြလူထွက်ကြီး ဦးစိန္တာသည် မကြာခဏ အိမ်သို့ ပေါက်ပေါက်လာတတ်သည်။ သူ့အား ဓားပြလူထွက်ဟု ဆိုရသည်မှာ သူ့ဓားပြတိုက်တော့တာ ၄-၅ နှစ်မျှ ကြာပါပြီတဲ့။ သူ ဘိန်းစွဲကတည်းက ဓားပြတိုက်ချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားပါသတဲ့။ သူ့အကြောင်းကို သူပြောပြရာ၌...

"ကျုပ် ဓားပြတိုက်တုန်းကဆို တစ်ကိုယ်တော်ဗျ။ ဘယ်တော့မှ အဖော်အလှော်မပါဘူး။ တိုက်ရင်လည်း ငှက်ကြီးတောင် ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ပဲ။ အိမ်ရှင်ပစ္စည်းလည်း ဘယ်တော့မှ အကုန်မယူဘူး။ များရင် လေးပုံတစ်ပုံ၊ နည်းရင် တစ်ဝက်၊ ဒါပဲ။ နို့ပြီး သူများတွေလို မရှိဆင်းရဲလို့ ဓားပြတိုက်စားတာ မဟုတ်ဘူး။ သွေးထဲကကိုပါလာပြီး တိုက်ရတာ၊ စိတ်ထဲ တိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာရင် အဲဒီည မတိုက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဒါလည်း တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါနှစ်ခါဆိုသလို သွေးဆိုးပေါ်တာပါဗျာ။ နောက် ဘိန်းနဲ့တွေ့တော့ ကျုပ်စိတ်ဟာ ပျော့ပျောင်းသွားတယ်ဗျ။"

ဟိုတုန်းကလို တိုက်ချင် ခိုက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ ရှိတဲ့ပစ္စည်းလေး ထုခွဲလိုက် ရှူလိုက်နဲ့နေခဲ့တာ အခုတော့ ဘာဆိုဘာမှ မကျန်သလောက်ပါပဲဗျာ။ ကျုပ်မှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုလို့ လက်စွဲတော် ငှက်ကြီးတောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူ့ကိုတော့ သေသည်အထိ မပစ်ရက်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

အဖေက ဒါဖြင့် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလေသည်။ ဘိန်းကိုလည်း ဆရာသမားနှင့် ဆေးဝါးနှင့် ဖြတ်ဖို့ပြောရာ ယင်းကိုကား မျက်ကလဲဆန်ပျာနှင့် လက်ဝါး တကားကား တားလျက်...

“အောင်မလေး ဆရာရယ်၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် အေးအေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေပါရစေ။ ကျုပ်က မွေးကတည်းက ဓားပြသွေးပါလာတယ် ပြောခဲ့ပါကော ဆရာရဲ့၊ အဲဒီသွေးကို ဘိန်းကလေးနဲ့ ကုစားထားရတာ။ ကထဲဘိန်းပြတ်လို့ အဲဒီ သွေးဆိုးသွေးမိုက် ပြန်ပေါ်တော့ ကျုပ်ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။ ကျုပ် ဓားပြပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ နို့ပြီး ခုနယ် ဇာပန်တွေကလည်း ဓားပြဆိုထောင်ချ မနေတော့ဘူး။ သတ်ပစ်ဆိုပဲဗျာ။ မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်... ကျုပ် ဘိန်းစားဘဝနဲ့ပဲ သက်ဆိုးကလေး ရှည်နေပါရစေဦး”

အဖေက သူ့အဘိဓမ္မာကို သဘောကျစွာ သူ့ကျောကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်ရင်း တဟားဟား ရယ်မောလေ၏။

သို့သော် အဖေ၏ ၎င်းမိတ်ဆွေကြီးအား အမေနှင့်သမီးများက သိပ်ပြီး သဘောမတွေ့ဘဲနေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော အဖေမိတ်ဆွေကြီးသည် ဘာမှမယ်မယ်ရရ အလုပ်မလုပ်သော်လည်း အိမ်သို့ မကြာခဏလာ၍ ဟိုဟာဒီဟာ ချေးတတ်၊ ငှားတတ်သည်။ ငှားသည်ဆိုသော်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ပေးလေ့မရှိချေ။

တစ်နေ့တွင် ဦးစိန္တာ အိမ်ပေါက်လာ၍ ထူးထူးခြားခြား အဖေအားမကြားဖူးသော စကားကို ဆိုလေသည်။

“ဆရာ... ဆရာ၊ ကျုပ် အကြံတစ်ခုရလာတယ်။ ကျုပ်ဟာကျုပ် တွက်ချက်ကြည့်တော့ အတော်အကျိုးရှိမယ့် အလုပ်ဗျာ”

ဦးစိန္တာနှုတ်ဖျားမှ အလုပ်စကား ကြားရတော့ အဖေမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ ပြုံးရယ်လိုက်ကာ...

“ဘယ်လိုအလုပ်များလဲ ဦးစိန္တာရယ်”

“ဇာပန်စစ်တပ်ကို ချာပါတီ ကန်ထရိုက်သွင်းဖို့လေ”

အဖေမှာ မျက်ရည်ထွက်မတတ် ရယ်မောရင်း...

“ဂျပန်ချာပါတီ စားတယ်လို့ ကြား မကြားဖူးပေါင်ဗျာ”

သို့သော် သူက အလျှော့မပေးဘဲ အဖေ့အဖေကို လက်နှင့်တို့ကာတို့ကာ-

"ဆရာနယ်... ဆရာကသာ မကြားဖူးတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တွေ့ဖူး။ အရင်အပတ်တုန်းက အပန်စစ်တပ်က ထုံးအိတ်တွေဆင့်ခေါ်လို့ သူကြီးက ကျုပ်ခိုင်းတာနဲ့ ကျုပ်က လှည်းမောင်းပြီး မြို့ပေါ်သွားပို့ပေးရတယ်။ အပန်တွေဟာ ပစ္စည်းကောင်းကောင်းမြင် လုတတ်တယ်ကြားတာနဲ့ ကျုပ်စားပြတိုက်တုန်းက စတိုင်ကျကျ ဝတ်တဲ့ ခုတော့ ဖင်ပေါက်လို့ ဖာထားရတဲ့ ဘောင်းဘီနက်တောင် ဝတ်မသွားရဲဘူး။ အိမ်မှာရှိတဲ့ ဂုံနီအိတ်ကို ထောင့်နှစ်ဘက် စားနဲ့ခုတ်ဖြတ်ပြီး အပေါက်နှစ်ခု၊ ခြေနှစ်ဖက် ခါးမှာလျှို့ နွားနဖားကြီးဟောင်းတစ်ခုနဲ့ စုစည်းသွားရတာကိုးဗျ။ ဟိုကျတော့ အပန်တွေက ပိုင်းကြည့်ပြီး ရယ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က ကျုပ်ဆင်းရဲပုံကို ပြောပြတော့ တကတည်း အပန်တွေက သနားပြီး ကျုပ်ကို ချာပါတီတွေ ကျွေးလိုက်တာဗျာ၊ ဗိုက်ကားရော၊ သူတို့လည်း အားရပါးရ စားကြတာပဲဗျာ"

အဖေက သူ့စကားဖြတ်၍ "ဒါနဲ့... ဂျပန်တွေက ခင်ဗျာကို ချာပါတီကန်ထရိုက်သွင်းဖို့ ပြောလိုက်ရောလား"

"မပြောပါဘူး။ ကျုပ်ကစိတ်ကူးရတာလေ... သူတို့စစ်တပ်တစ်ခုလုံးမှာ တစ်နေ့ အချုပ်တစ်ထောင် သွင်းရရင်လေ ကိုယ့်ဖို့ဘယ်လောက်ကျန်မလဲ စိတ်တွက် တွက်ကြည့်လေ အောင်မယ်... မနည်းဘူးဗျ။ အဲ... ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်လို့ အမှတ်တရ ပြောရဦးမယ်လေ... အပြန်မှာ လှည်းက အခွံချည့်၊ တောင်ကလဲ တောင်ဆင်းမို့ နွားတွေကလည်း အိမ်ပြန်ဆိုတော့ ပြေးလိုက်တာဗျာ... ဘောလုံးလိုမို့ချလိုက်သလိုပါပဲ။ တတိုးပိုးနဲ့ တောင်တစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့ တောင်စောင်းမှာ အင်္ဂလိပ် လေယာဉ်ယုံ တစ်စင်းနဲ့ ဝင်တိုက်မိမလို့ဗျို့၊ တကတည်း ကံကြီးလို့၊ ကျုပ်က အတိုင်နွားဆွဲပြီးအလှည့် နွားဖင်ကြိမ်နဲ့ထိုး ရှောင်ပေးလိုက်လို့ပါဗျာ။ သီသီကလေးလွတ်သွားပြီးမှ လေယာဉ်ယုံက တစ်ပတ်ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီး လေယာဉ်ယုံမောင်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဟာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့် ခေါင်းပြုလက်ပြရင်း ကျုပ်ကို ဆလံပေးပြီး "တိုင်းကျူး" လို့ ပြောသွားသေးတယ် ဆရာရဲ့..."

အဖေမှာ အားရပါးရ ရယ်မောလေတော့သည်။

သူပြန်သွားသောအခါ၌ အမေက အဖေအား...

"တော့မိတ်ဆွေကြီး ပြောသွားတာတွေက ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား" ဟု မေးစမ်းကြည့်သည်၌ အဖေက...

"ဟယ်... မင်းကလည်း နံရန်ကော... ဘိန်းစား ဘိန်းမူမူနဲ့ တွေ့ကရာ သူ့စိတ်ကူးရတာတွေ ပြောပြောသွားတာပဲကွာ"

သို့သော် အဖေသည် ယင်းလို သူ့မိတ်ဆွေများက ပြောပြနေသည်၌ ယုံမှားသံသယရှိသော အမူအရာလုံးဝမပြု စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေတတ်သည်သာ ဖြစ်၏။ "ဒီလို မဟုတ်မှန်းသိတာတွေ နားထောင်ရတာက မမှန်တာကို အဟုတ်ထင်အောင် ပြောတဲ့စကားမျိုးတွေ နားထောင်ရတာထက် ကောင်းတယ်ကွ" ဟု အဖေက မှတ်ချက်ချလေ့ ရှိပါသည်။

တစ်ခါသော် ဦးစိန္တာသည် ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိ၊ အိမ်ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်ပြီး...

“ဆရာ... အိမ်တို့ဘာတို့ ဆောက်တာဟာ ကြက်လျှာစွန်းတို့ တံတားဦးတို့မှာ မဆောက်ကောင်းဘူး၊ အခု... ဆရာအိမ်ဟာ တံတားဦးကျနေတယ်...”

အဖေက... “ဪ... ဟိုဘက်ကမ်း ကူးရသန်းရဆိုတော့ တံတားနဲ့နီးအောင် ဆောက်တာပဲ၊ တံတားဦးကျမှာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးတွေ အယူအဆမရှိပါဘူး...” ဟု ပြန်ပြောသည်ကို ဦးစိန္တာ မကျေနပ်၊ ပါးစပ်မှ တစ်ဖျစ်တောက်တောက် လှုပ်ခွဲသေးသည်။

အဖေတို့အိမ်မှာ ပေလေးငါးဆယ်မျှ ကျယ်သော ချောင်းကလေးကမ်းပါးတွင် ဖြစ်သည်။ ဤချောင်းမှာ အနောက်ဘက် ကမ်းနှင့် အရှေ့ဘက်ကမ်း ကူးရန် ဝါးတံတားရှိသည်။ အဖေသည် ဤတံတားအနီး၌ ဆောက်သည်ဖြစ်၍ တံတားဦးဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ချောင်းကလေးသည် မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်း၍ အိမ်နှင့်မနီးမဝေး တစ်ခေါ်လောက်တွင် အမြင့်မှအနိမ့်သို့ စိုက်ကျနေသဖြင့် ရေစီးမှာ ရေတံခွန်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်နေပါသည်။

တစ်ညသ၌ ညဦးကတည်းက မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေလေရာ တစ်အိမ်လုံးမှာ မိုးအေးအေးနှင့် အိမ်ပျော်ကောင်းနေကြသည်။ သန်းခေါင်ကျော်ကျော်တွင် အနောက်ဘက်ကမ်းမှ စီစီညံညံအသံတွေ ကြား၍ အဖေလန်နီးပြီး နားထောင်ရာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ အိမ်တောင်ဘက် ရေတံခွန်ကလေးမှ ရေကျသံမကြားရ၍ အိမ်တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ကပြင်ပေါ် ရေရောက်နေချေပြီ။ အိမ်ကပြင်အဆင့်နှင့် အိမ်အမြင့်မှာ တစ်ပေခွဲလောက်သာ ကွာခြားလေရာ ရေသည်ထက် တိုးလာပါက မကြာမီ အိမ်အထပ်မြုပ်ပေတော့မည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အဖေသည် အလန်တကြား အိမ်သားများကို နှိုး၊ မီးခွက်တွေထွန်း၊ ပစ္စည်းတွေ ဟိုတင်ဒီတင်လုပ်၊ ရေလုံးသံကြီးများလည်း တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ခတ်သံနှင့် တစ်ဖက်ကမ်းမှ စိုးရိမ်စွာ ဆူညံအော်ဟစ်နေသံများကိုလည်း ကြားရလေသည်။

အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ ကုန်းမြေဖြစ်၍ အရှေ့ဘက်ကမ်းထက် ပို၍မြင့်လေသဖြင့် စီးလာသမျှ ရေလုံးသည် အရှေ့ဘက်သို့သာ ဖိဆင်းလေသဖြင့် အဖေတို့အိမ် ရေလယ်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

“ဆရာတို့ ဒီဘက်ကူးခဲ့ကြပါလား၊ တံတားရှိနေသေးသားပဲ...”

သို့သော် တံတားမှာ ရှေ့မြင်နေကာ ဝါးငါးလုံးအနက် သုံးလုံးသာရှိတော့သည်။ နှစ်လုံးရေစီးနောက် ပါသွားချေပြီ။ လူကြီးများ ကူးနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ကလေးများဖြင့်မဖြစ်။ ကျန်သည့် ဝါးသုံးလုံးတံတားကလည်း ရေစီးအားကြောင့် ယိုင်နဲ့နဲ့။

မိုးကား စဲလေပြီ။ သို့သော် ရေကျကား အားကောင်းဆဲ၊ ၃-၄ နှစ်မှာတစ်ခါလောက် ဖြစ်တတ်သော တောင်ကျရေ။

ဝါးတံတားကလေးသည် လက်တန်းရော ဘာရော တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပါသွားလေရာ နောက်ဆုံးတွင် လူကြီးပင် မကူးနိုင်သော အခြေသို့ရောက်လေ၏။

အရှေ့ဘက်ကုန်းမြင့်ရှိရာ သွားရန်မှာလည်း အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်တွင် ရေလွှမ်းနေ၍ ရေသည် ရင်ခေါင်းလောက်က စဆင်းရမည်။ ရေစီးကလည်း သန်နေသည်ဖြစ်နေလေရာ ကလေးတွေနှင့် မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ရမည်နည်းဟု အဖေနှင့်အမေတို့မှာ အကြံကြပ်နေလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောင်နီပျို၍ လင်းရောင်လည်း ပေါ်လာလေပြီ။ ရေကတက်၍တက်၍ လာနေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းက လူများသည် အိမ်တိုင်ကျွတ်ပြီး ရေစီး၌မျောပါသွားမည်အထိ တွေးတောပူပန် စိုးရိမ်ကြသည်။ သို့သော်... သူတို့ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြ။

သူသာ ကူးလာနိုင်သည်

ယင်းအခိုက် အနောက်ဘက်ကမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်း ချောင်းအထက်ဘက်ဆီမှ...

“ဆရာ ကျွန်တော်လာပြီဗျို့၊ ဘာမှမပူနဲ့” ဟူသော အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ ခါးတောင်းကျိုက်တကားကား ကြီးတစ်ခွေကို သူ့ကိုယ်တွင် စလွယ်သိုင်းထားသော ဦးစိန္တာသည် ချောင်းအထက်ဘက်ဆီမှ အဖေတို့အိမ်ဆီသို့ ဓားလွယ်ခုတ် ကူးလာခဲ့လေ၏။

ရေပန်းတဖွားဖွားနှင့် အားလုံးက တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှုနေကြစဉ်မှာပင် အဖေအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာလျက် သူ့မျက်နှာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးစစနေပင်။

“ဘာမှ စိုးရိမ်မနေကြနဲ့” ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်က ကြီးခွေကို ဖြုတ်၊ တစ်ဖက်စနှင့် သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ပခုံးတွင်သိုင်း၊ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး သူက ရှေ့ဆုံးမှ ရေထဲဆင်း၊ အဖေက နောက်ဆုံးမှ ကြီးစကိုတင်းတင်းကိုင်လိုက်၊ အဖေနှင့် ကလေးခပ်ကြီးကြီးများက အလယ်က ကြီးကိုကိုင်လိုက်၊ မထောက်မိလျှင် နီးလေးခို၊ ယင်းသို့နည်းဖြင့် အရှေ့ဘက်ကမ်းကုန်းမြင့်သို့ အိမ်သားအားလုံး ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ကြလေ၏။

နွားကျောင်းသားများ ဆောက်လုပ်ထားသော တဲငယ်မှာ ခေတ္တစတည်းချကြရသည်။

နောက်အိမ်ပေါ်၌ ကျန်ခဲ့သော စားသောက်စရာများနှင့် အချို့ပစ္စည်းများကို ဦးစိန္တာနှင့် အဖေတို့ ပြန်ယူကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် အားလုံးကိစ္စချောမောသွားကြလေ၏။ ရေကား ထိုတစ်ရက်ပင်ကြီးသည်။ မွန်းတည့်လောက်၌ အိမ်အထပ်မြှုပ်အောင် တက်ပြီးနောက် နေနှင့်အတူ ပြန်ကျသွားသည်။ ညနေ၌ အိမ်သို့ပြန်နိုင်ကြလေသည်။

ကျေးဇူးတင်ချင်သူ

ယင်းသည်မှစ၍ အိမ်သားများစိတ်တွင် ဦးစိန္တာ၏ ပြုံးစေ့နဲ့ မျက်နှာကြီးကို အမြင်ကပ်စရာကြီးဟု မယူဆကြတော့ဘဲ ချစ်စရာကြီး အားကိုးစရာကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးစိန္တာအား ဧည့်ခံရက်ပြုပွဲတွင် အဖေက...

"ကိုစိန္တာ ခင်ဗျားသိပ်တော်တယ်ဗျာ၊ ဒီလိုကျုပ်တို့ ရေဘေးဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကြီးခွေကြီး စလွယ်သိုင်းလာဖို့ ခင်ဗျားဘယ့်နယ် စိတ်ကူးရသလဲ"

ဦးစိန္တာက ရယ်မော၍...

"ကျွန်တော်က ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာကိုး ဆရာရဲ့"

အဖေက အံ့ဩကာ...

"ဗျာ... ခင်ဗျားက ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ စောစောက သိနှင့်ထားလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုဆရာရဲ့... ဆရာတို့ကျေးဇူးတွေက ကျုပ်အပေါ်မှာ များလှလေတော့ ကျုပ်က ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ချင်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့ဘက် စဉ်းစားတယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကောင်းတော့မကောင်းဘူးပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဥပမာ- ဓားပြတွေက ဆရာအိမ်လာတိုက်တယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီးနဲ့ အချိန်မီရောက်လာပြီး နောက်ပေါက် ဓားပြကလေးတွေကို မတိုက်သင့်တဲ့လူ၊ တိုက်သင့်တဲ့လူ ရှိတဲ့အကြောင်း ဩဝါဒပေးလွှတ်လိုက်မယ်။ ဒီတော့ သူတို့က ဆရာတို့ကို ရှိနိုးပြီး ပြန်သွားကြရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာအိမ် လူနိုးသွားတယ်။ ကျုပ်က ဒီရပ်ဒီရွာမှာ ဘယ်သူလက်ဆော့ ခြေဆော့ ရှိတယ်ဆိုတာ သိနေသားပဲ။ နောက်တစ်နေ့ ဆရာပစ္စည်းတွေ ကျုပ်က အကုန်ပြန်ယူလာပြီး ပို့မယ်"

အဖေမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေရာ ဦးစိန္တာက ဆက်လက်၍...

"ဒီရေကြီးတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဆရာကို ကျွန်တော် တံတားဦးမှာ အိမ်မဆောက် ကောင်းကြောင်း ပြောတဲ့နေ့ကပဲ စိတ်ကူးရတယ်။ ဒီချောင်းလေးက ဒီလိုပဲ ၃-၄ နှစ် တစ်ခါ ရေကြီးတတ်တော့ မတော်မတဲ့ ဆရာအိမ် ရေတွေဝိုင်းနေရင်ဖြင့် ကျုပ်ဒီနည်းနဲ့ ကယ်ဆယ်လိုက်ဖို့ ကြံစည်မိခဲ့တယ် ဆရာရဲ့၊ ဒါကြောင့် အချိန်မီ ကြီးတစ်ချောင်းနဲ့ ရောက်လာတာပေါ့"

အဖေသည် ခေါင်းကို တစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ အမှောက်လှည့်၍ "ဖြစ်နိုင်တယ်" ဟု အင်အားလုံး မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

သူ့အိပ်မက်တဲ့

တစ်နေ့ခင်း အဖေနေမကောင်း ထိုင်မသာရှိနေ၍ အိပ်ရာထဲ လဲနေခိုက် ဦးစိန္တာရောက်လာကာ နံဘေးနားထိုင်၍ စကားစပြည် ပြောနေရာ တစ်စုံတစ်ခုပြောဖို့ ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေဟန် ပေါ်လာသဖြင့် အဖေက...

"ကိုစိန္တာ လိုတာရှိရင် ပြောလေ၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့" ဟု လမ်းခင်းပေးလိုက်မှ သူက တည်ကြည်စွာ ခေါင်းညိတ်လျက်...

"ဒီလို ဆရာ... ညက ကျုပ်အိပ်မက် မက်တယ်၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပေါ့"

ဤတွင် အဖေသည် နေမကောင်းဖြစ်နေသည်ကို သတိမေ့ကာ လဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်ပြီး...

"အဲ... အဲ... ကိုစိန္တာတို့ကတော့ လုပ်ပြန်ပဟေ့။ ဆိုစမ်းပါဦး...၊ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ လူကြီးက ခင်ဗျားဘာတွေများ ပြောသတန်း။ ဘုရားတရားကလေးများ ရှိရိုးဖူးတယ်ရှိအောင် သတိပေးသွားသလား"

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤမျှလောက် အတိုင်အဖောက်ပြောမိလျှင် ဦးစိန္တာသည် အဖေနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လေပန်းလှေရှိသော်လည်း ယနေ့တော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

"အို... ဆရာနယ် ကျုပ် ဒီအသက်အရွယ်ထိ တစ်ခါမှ ဘုရားရှိမခိုးဖူးသေးပါဘူး။ ဝါသနာလဲ မပါဘူး၊ ဟိုလူကြီး အိပ်မက်ထဲ ပြောသွားတာက တစ်မျိုးဗျ"

အဖေက ရွတ်တွတ်တွတ် ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးထားရာမှ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး...

"ပြောစမ်းပါဦးဗျာ"

"သူ ပြောသွားတာက ခပ်တိုတိုပဲ၊ မင်းသူဌေးဖြစ်ချင်ရင်တဲ့ မင်းအစွမ်းအစနဲ့ ဝက်မွေးပေရောတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်အိပ်ရာက လန့်နိုးရော"

ဤတွင် အဖေသာမက အနားတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော သားအမိများပါ တသောသော ရယ်မောရလေတော့၏။ ဦးစိန္တာက ကလေးများဘက်လှည့်၍ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

"မရယ်ကြနဲ့လေ... ငါတကယ်ပြောနေတာ၊ မနက်ဖြန် ငါမြို့ပေါ်သွားပြီး ငါ့ဓားကို သွားရောင်းရမယ်ကွဲ့၊ ငါ့ရဲ့ အစွမ်းအစဆိုတာဟာ ဒီဓားပဲရှိတာပဲ၊ ငါက ဒီဓားနဲ့ အပွဲပွဲနဲ့လာခဲ့တာ..."

သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ဟုတ်နေပေသည်။ ဘယ်သူမှမျက်၍ ရမည်မထင်။ နောက်တစ်နေ့မှာပင် မြို့သို့သွား၍ သူ့ဓားကို ၁၅ ကျပ်နှင့် ရောင်းပြီး ဝက်ငယ်တစ်ကောင် ဝယ်လာခဲ့လေ၏။ သူ့အိပ်မက်အရ ဝက်မမို့ "သူဌေးမ" ဟု နာမည်ပေးလိုက်လေသတည်း။

ဦးစိန္တာသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘမရှိ၍ လူလားမြောက်ကတည်းက တစ်ကိုယ်တည်း စားပြတိုက်လိုက်၊ ထောင်ထဲသွားလိုက် နေသူဖြစ်ရာ ယခုမရှိစဖူး သူဌေးမကို သံယောဇဉ်ငြိလာတော့ တော်တော်ချစ်ရာသည်။ သူ့ဝက်မကလေးကို ပြောင်းဖူးစေမှ ကျွေးသည်။ ပြောင်းဖူးစေကို နူးလာအောင်ပြုတ်၊ အအေးခံပြီးမှ ဇလားထဲထည့်ကျွေးသည်။ အစာကျွေးချိန်တွင် ရိုး... ရိုး... ရိုး ဟု ခေါ်လိုက်ပါက သူဌေးမသည် ရောက်ရာအရပ်မှ တကွီကွီမြည်ကာ အမြီးကလေး လှည့်ကာပတ်ကာနှင့် ပြေး၍လာသည်။

အစာဝပြီဆိုသောအခါ၌ သူ့သခင်နားလာ၍ ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်သည်။ ဒီတော့ သူ့ချိုင်းကြားကလေးကို အသာလက်နှင့် ပွတ်ပေးလိုက်ပါ။ ခဏအတွင်း၌ တအစ်အစ်မြည်ကာ တုံးလုံးလဲချလိုက်တော့သည်။ သူ့ချိုင်းကြား ဆက်ပွတ်ပေးပြီး မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ဤကား ဦးစိန္တာ၏ နိစ္စဝူအလုပ် ဖြစ်နေလေ၏။

ဒါကို အဖေအားခေါ်၍ပြရာ ပင်ကိုက တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်သော စိတ်ရှိသူအဖေက သဘောကျလေ၏။ “ကိုစိန္တာ... ကျုပ်တခြား ဝက်နှစ်ကောင် ဝယ်ပေးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဝက်မကလေးနှင့် လဲယူပါ” ဟု စလျှင် ဦးစိန္တာ မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်တတ်လေသည်။ “ဒါ... ဝက် မဟုတ်ဘူး ကျုပ်သမီးလေး” ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။

သူ့ဝက်မကလေးကို ဤမျှချစ်သော ဦးစိန္တာ နောက်ပိုင်း၌ သူဌေးမကလည် အကောင်ကြီးလာသလောက် စားလုံးကြီးလာ၍ ကျွေးမွေးနိုင်ရန်အတွက် သူ အင်မတန်နှစ်သက်လှသော ဘိန်းကို ဖြတ်လိုက်ရာမှ လူဆိုးစားပြ မောင်ဘိန်းစားကြီး ဦးစိန္တာသည် အစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အနိစ္စသဘော ကိစ္စချောခဲ့ချေပြီ။

သူ သံယောဇဉ်

သူဌေးမသည် ကံကောင်းသော ဝက်မကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် 'ဝက်သူဌေးမလေး' ဟု ဆိုရချေမည်။ သူ့သခင်ဟောင်း ရှိစဉ်က တစ်ဦးတည်း၏ အပြုအစု အယုအယကို ခံရသည်။ ယခုအဖေအိမ်ရောက်သည်၌ သားသမီးအားလုံးတို့၏ ချစ်ခင်ခြင်းခံရသည်။ သူဌေးမကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဝက်မကလေးဟု မမှတ်တော့။ လူမလေးဟုသာ သူ့ကိုယ်သူများ အောက်မေ့နေသလား မဆိုနိုင်ပါ။ လူတွေနှင့်သာ ရောရောထွေးထွေး နေတော့သည်။

အေးချမ်းသော တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည်နယ် နံနက်ခင်း သို့မဟုတ် ညဦးပိုင်းတို့၌ လူများမီးလှုံရာတွင် သူက တစ်နေရာ ပါဝင်မြဲ။ လူတွေ၏ကြား၌ တုံးလုံးလဲ့ကာ ချိုင်းကြား၊ ပါးစောင်တို့ကို ဇိမ်နှင့်အပွတ်ခံလျက် တအစ်အစ်နှင့် မှိန်းနေတတ်သည်။

ဤသို့ မှိန်းနေစဉ် သူ့နာခေါင်းပေါက် သို့မဟုတ် နားရွက်ဝကို မြက်ပင်ကလေးနှင့် ကလိလျှင် ချက်ချင်းထထိုင်ပြီး အနီးရှိလူကို ပါးစပ်ကြီးဟကာ ဗလောက်ခွပ် ဖလောက်ခွပ်နှင့် ကိုက်မည့်ဟန် လုပ်တတ်သည်။ ကဲ... နောက်မလုပ်ပါဘူး တောင်းပန်မှ ပြန်အိပ်တတ်သည်။

သူဌေးမသည် လူခေါ်ရာကိုလည်း လိုက်တတ်သည်။ လူခေါ်လိုက်လျှင်လည်း ရောက်ရာအရပ်မှ အပြေးလာတတ်သည်။ သူ ကဆုန်စိုင်းပြေးလာပြီ ဆိုပါက မဲမဲ(မည်းမည်း) လုံးတုံးလုံးတုံးနှင့် ကုပ်နေသော သူ့နားရွက်နှစ်ဖက်က ငှက်အတောင်ခတ်သည်နှင့် တူလှပေသည်။

သူဌေးမသည် ကလေးတွေနှင့် ကစားရန် နှစ်သက်သည်။ ကလေးတွေကလည်း သူဌေးမနှင့် ကစား၍ ပျော်ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူဌေးမသည် ဝက်မကလေးတစ်ကောင်ထက် အိမ်သားကလေး တစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်နေပေတော့သည်။ အဖေနှင့်အမေတို့ စိတ်ထဲမှာလည်း သူ့ကို သာမန်ဝက်လို မဟုတ်တော့။ မိမိတို့အား ရေဘေးအကျဉ်းအကြပ်မှ ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ဦးစိန္တာ၏ ကိုယ်စား၊ သို့မဟုတ် မိဘမဲ့ ဦးစိန္တာ၏ သမီးကလေးကို မွေးမြူနေရသည့်နယ် သဘောထားကြလေ၏။

စင်စစ် ဤအချစ်မေတ္တာ သံယောဇဉ်တရားပင်လျှင် ဒုက္ခပင်မရေစီးကို မြစ်ဖျားခံရာ ဖြစ်ပေတော့၏။ အကြောင်းမှာ အခြေအနေတို့သည် ပြောင်းလဲရတော့မည်။ အဖေသည် အမေရိကန် သာသနာပြုကျောင်းတစ်ခုမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဖြစ်၏။ စစ်တွင်းကာလဝယ် ယင်းသို့လူစား မြို့မနေ တောရွာနေခြင်းသည် 'စပိုင်' ဟု စွပ်စွဲခံစရာအကြောင်း ပေါ်လာနိုင်၏။ မလိုသူတွန်းက (ဂျပန်တို့ အကြောင်းလည်း အများသိခဲ့ကြသည့် အတိုင်း) ချက်ချင်း လာဖမ်းပေးလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မြို့သို့အများလည်း ပြန်ကြပြီဖြစ်၍ မိမိတို့အိမ်ထောင်လည်း ပြန်ရပေတော့မည်။

ယင်း၌ သူဌေးမကိစ္စ ပြဿနာ ပေါ်လာလေသည်။ မြို့သို့ယူသွားပြီး မြို့နီစပါယ်ဧရိယာအတွင်း၌ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဝက်မွေးရန်လည်း မဖြစ်နိုင်။ သည်မှာတင် ရောင်ချပစ်ခဲ့ရန်လည်း ယင်းအချိန်၌ ထိုတောရွာများမှာ ဝက်ဝယ်မွေးမည့်သူ မရှိတော့ချေ။

အကြောင်းမှာ ဂျပန်တို့သည် တောရွာသို့ ဆင်းဆင်းပြီး မတန်တဆဈေးနှင့် ဝက်ရိက္ခာတော် ဖြည့်တင်းနေသောကြောင့်တည်း။

ယခင်က မွေးခဲ့သူတို့မှာလည်း ဂျပန်များ စကားပြန်နှင့် ရောက်လာကြကာ အရွယ်ရောက် စားလောက်သည့် အကောင်များကို ယူငင်သွားပြီး ငယ်သေးသော ဝက်ကလေးများကို စာရင်းကောက်သွားသည်။ မပျောက်မပျက်အောင် မွေးမြူထားရမည်တဲ့။

သူဌေးမမှာ အခြားရွာနှင့်ဝေးသော ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် တစ်အိမ်တည်းသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဟာမို့ စကားပြန်က ဝက်မရှိဟု တွက်ဆသောကြောင့် လွတ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော သူဌေးမ ဂျပန်စာဖြစ်ခဲ့တာ ကြာလှပါပေကော။

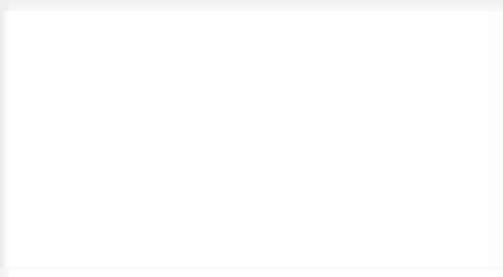
ကဲ... ယခုတော့ မည်သို့စီရင်အံ့နည်း။

မြို့သို့ပြန်ရက် ကန့်သတ်ပြီးသောအခါ၌ တစ်ခုသောနံနက်တွင် မောင်ပွင့်သည် မရွံ့မရဲ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် အဖေအား တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးပြော၏။ အဖေသည် ရုတ်တရက် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး "ဒါဘယ်သူပေးတဲ့အကြံလဲ" မေး၍ မောင်ပွင့်က "ဖထီးပေါလုရယ် သူတို့ကြည့်စီမံ ဆောင်ရွက်ပေးမယ်တဲ့" ဆိုမှ ခေတ္တစဉ်းစား၍ သူ့စိတ်သူ ပြန်ချုပ်တီးသည်။ ရင်ဘတ်မှာ နိမ့်ချီမြင့်ချီနှင့် သက်ပြင်းကြီးများ ရှူနေလျက်...

"အင်း... ကိုစိန္တာကလဲ သူ့ဝက်မလေး ထုခွဲပြီးတော့ သူ့အတွက်ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုပါ ပြောခဲ့တယ်" ဟု ဆိုပြီး (ကျုပ်လူ့ပြည်ရောက်မှ ဒါနကောင်းမှု တစ်ခါမျှ မပြုခဲ့သေးဘူး ဆရာရယ်)ဟု သေခါနီး ဦးစိန္တာပြောခဲ့သော စကားလေးကို ပြန်သတိရပြီး...

"ကဲ... မောင်ပွင့် မင်းပြောတဲ့ နည်းလမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ သို့သော် ငါမမြင်ရ မကြားရအောင် လုပ်၊ အဲဒီက ရောင်းချရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဦးစိန္တာအတွက် သူတို့ရွာသဘာဝအတိုင်း သပိတ်သွတ်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ကွာ ကြားလား"

အဖေသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့မိတ်ဆွေကြီး ဆန္ဒအတိုင်း ပြည်စေသည်။ ဦးစိန္တာမှာ ရှမ်းတောင်သူ လူမျိုး မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်၏။

သူဌေးမ ဇာတ်သိမ်း

ထိုနေ့ညနေ၌ ကလေးများအားလုံး ဝိုကြသည်။ သူဌေးမသည် မောင်ပွင့်ခေါ်ရာနောက်သို့ (ကြီးမချည်ဘဲ) ခါတိုင်းလိုပဲ အောက်မေ့ကာ အမြီးကလေး တရမ်းရမ်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်သွားသည်။

တမျှော်တခေါ်လောက် ဝေးသောနေရာ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ လူကြီး ၃ ယောက်က မီးတစ်ဖိုနှင့် ရှိနေသည်။ သူတို့ရပ်ရွာလေ့ ဝက်ကိုမီးမြှိုက်ကြသည်။

သို့သော် သူဌေးမမေ့ကတော့ မသိရှာ၊ လူတွေ ညနေခင်းအေးလို့ မီးလုံနေကြတာဟု အောက်မေ့ကာ၊ သူလည်း ထုံးစံအတိုင်း မီးဖိုအနီးတွင် တုံးလုံးလှဲ၍ ချိုင်းကို အပွတ်ခံလေ၏။ မကြာမီ၌ ယုယစွာ ခါတိုင်းလို ပွက်နေသော လက်အစား ချွန်ထက်သောစားမြောင်...

ကျီခနဲ သူဌေးမ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သော အသံကြားရသည်၌ မောင်နှမအားလုံးသည် ကိုယ့်နားကိုယ် ပိတ်ကြကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်ကြရသည်။

အဖေကား ထိုအသံလာရာမှ ဆန်ကျင်ဘက်နေရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး လမ်းလျှောက် ထွက်သွားလေ၏။

ထိုည။ အားလုံးကိစ္စများပြီးစီး၍ မောင်ပွင့်ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ သူဌေးမမှာ ဇီးနှင့် ကလေးကလေး ခုနှစ်ကောင် ဖိုက်ထဲတွေ့ရသည်ဟု ကြားရသည်တွင် သားအမိတွေ တစ်ချို့ ငိုလိုက်ကြရသေး၏။

"ဖထီးပေါလုကလေး... မင့်ဆရာကြီးက သွေးသားတစ်စမှ ယူမလာခဲ့နဲ့ ဆိုပေမယ့်လို့ ဟောဒီ မြေမနင်းသား တစ်ကောင်တော့ ယူသွားကွ၊ သိပ်စားရဲခဲတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသေးတယ်" ဟု ဆိုသည်၌ အဖေက တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး...

"မိုက်လိုက်တဲ့ ပေါလုရယ် ငိုအသံ(သည်း)နှလုံးထုတ်ပြီး ငိုစားခိုင်းသလို နေတော့မပေါ့ တော်... တော် ဒီစကား ဒီတွင်ရပ်ကြတော့" ဟု မချီတင်ကဲ မျက်နှာကြီးနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

စင်စစ်တော့ စစ်မှန်သော ချစ်မေတ္တာတရားသည် ဘာသာရယ်၊ လူမျိုးရယ်၊ လူဆိုးရယ်၊ လူကောင်းရယ်၊ ဂုဏ်ရယ်၊ ဓနရယ် မခွဲခြား။ လူသားနှင့် တိရစ္ဆာန် ဟူ၍လည်း သံယောဇဉ် မငြိဘဲမနေ၊ သတ္တလောကတွင် သတ္တဝါအားလုံးတို့ကို မွန်မြတ်စွာ ရစ်နှောင်နိုင်သည်သာတည်း။

၁၁။ မေတ္တာမလှိုင်

"အဖေ၊ ကျွန်တော့် သက်ပြင်းကြီးတော့ သွားရှာပြီ"

ငိုသံပါကြီးနှင့် အခန်းထဲဝင်လာ၍ ပြောလိုက်သော ၁၂ နှစ်ရွယ်သားငယ်၏ အသံကြောင့် အဖေသည် စာရေးနေရာမှ ဖောင်တိန်ကို ချလိုက်ပြီး ဝမ်းနည်းတကြီး ရှိုက်ငိုနေသော သားငယ်အား ပခုံးကို လှမ်းဖက်၍...

"ဟုတ်လား၊ အဖေတော့ ဒီကောင် ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး သားရယ်"

ဤတွင် သားက သူ့ပခုံးပေါ်တင်ထားသော အဖေ၏လက်ကို ဒေါသနှင့် ရုတ်တရက်ပုတ်ချလိုက်ပြီး ဖခင်အား မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဖူးစိုက်ကြည့်လျက်...

"ဒါကြောင့် အစကတည်းက ဆေးရုံခေါ်သွားပါ ကျွန်တော်ပြောတယ် မှတ်လား၊ အဖေတို့က ကျွန်တော့်ဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမထင်ကြဘူး"

ဒေါသသံနှင့် ဖူးရှသော အသံငယ်ဖြင့် အော်၍ ပြောရင်းက ချာခဲလှည့်ထွက်၍ "သတ်မယ်၊ သတ်မယ် သူ့ရဲပေါ်ကြောင်တဲ့ တိမ်တစ်လုံးကို အခုသွားသတ်မယ်" ဟု ပြောရင်း ပြေးထွက်မည်ပြုသည်ကို ဖခင်က ဖတ်ခနဲ လှမ်းဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

"ဟဲ့... ဟဲ့... နေပါဦးကွ လူကလေးရ၊ အဖေ့ကို ပြောပဲပြောစမ်းပါဦး၊ သက်ပြင်းသေတာနဲ့ တိမ်တစ်လုံးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း"

သားက ကျောခိုင်းနေရာမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ "ဆိုင်တယ် ဆိုင်တယ်၊ သက်ပြင်းသေတာဟာ တိမ်တစ်လုံး တစ်နံပါတ် တရားခံဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိချင်ရင် အဖေ အခုလိုက်ခဲ့၊ ကျွန်တော်ပြမယ်၊ ဟစ်... ဟီး" ဟု ချုပ်တည်းထားရာမှ ပေါက်ကွဲထွက်လာသော ငိုသံဖြင့် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အဖေလည်း သားနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားရလေရာ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင် မီးသွေးအိတ်ဘေး ဂုံနီခင်းပေါ်၌ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ယှက်ကာ ခွေခွေကလေး အသက်ပျောက်နေရှာပြီဖြစ်သည့် သက်ပြင်း၏ ဖားလျားကျနေသော နားရွက်ရှည်ကြီးတစ်ဖက်ကို သားဖြစ်သူက လက်နှင့်အသာအယာ မလိုက်သည်ရှိသော် နားသယ်အောက် နားပေါက်နှင့် ကပ်လျက် မမြင်ဝံ့အောင် လောက်တဖွားဖွား ရှိနေသော အနာကြီး သွားကနဲပေါ်လာလေရာ အဖေမှာ စုတ်သပ်လျက်...

"အင်း... ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ သက်ပြင်းသေရတာဟာ တိမ်တစ်လုံးက တရားခံနံပါတ် တစ်ဆိုရင် နှစ်တရားခံက သက်ပြင်းရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ နားရွက်ကြီးတွေပဲကွ"

“တရားခံနံပါတ် ၃ ကတော့ ဆေးရုံပို့ပါဆိုလျက်နဲ့ မပို့တဲ့ အဖေပဲခင်ဗျာ” ဟု သူ့အဖေကို စွဲချက်တင်ပြီးနောက် “ဒါဟာ သူ့ညီကို သူချစ်လွန်းလို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာ၊ သူဟာ သူ့ညီကြောင့် ကျသမျှဒဏ် ငဝက်ခံရပေါင်း များလှပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ မောင်သက်ပြင်းကြီး သက်မပြင်းနိုင်ရာတော့ဘူး။ သွားပြီ...” ဟု ပြောရင်း ဝမ်းနည်းရာမှ ဒေါသပါထွက်လာပြန်ပြီး အနီး၌ ကရုဏာသက်စွာ ရပ်ကြည့်နေသော အိမ်ဖော်မောင်ဘိုအား မော်ကြည့်ရင်း...

“လာဗျာ... ကိုဘို၊ ဟိုဂြိုဟ်ကောင်ကို လိုက်ရှာပြီး သတ်ချေရအောင်၊ ခင်ဗျားမလိုက်လဲနေ၊ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် တွေအောင်ရှာသတ်မှာပဲ” ဟု ပြောပြီး နေရာမှ ဆောင့်ဆောင့်နှင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သက်ပြင်းနှင့် တိမ်တစ်လုံး

တစ်အူတုံဆင်း ညီအစ်ကိုအရင်းပေမယ့် ပေါက်ပန်းချေး ခွေးမတို့ မွေတာ ဖခင်တစ်ယောက်တည်းနှင့် ပေါက်စွားသည် မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့၏သွင်ပြင် ရုပ်ရည်အမူအကျင့် ဝသီလေ့တို့မှာ လုံးဝခြားနားလေသည်။ သက်ပြင်းက အကောင်ကြီးမားခုံထည်၍ ဇော်ရောင်တွင် အဖြူကွက်နှင့် မေးရိုးအောက် တစ်လက်မလောက် တွဲကျနေအောင် ရှည်လျားလှသော နားရွက်ရှိသည်။ မျက်လုံးမှာ မျက်ခုံးသုံးထောင့် မေးစေ့တိုတိုနှင့် ဗိုလ်ခွေးကောင်းမျိုးနှင့် စပ်ကျဟန်တူသည်။

တိမ်တစ်လုံးကား ဖြူတူတူ မွဲခြောက်ခြောက်၊ ထုံးခြောက်ရောင်မှ အဝါမွေးကလေးအချို့နှင့် နားရွက်တိုတိုထောင်ထောင်၊ မျက်လုံးက ပြူးပြူးပြဲပြဲ၊ ဘယ်အခါမှ ဂဏာမငြိမ် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် လစ်လျင်လစ်သလို ဘာမျှချမ်းသာမပေးတမ်း အုပ်တတ်၏။ ခိုးတတ်၏။ အထူးသဖြင့် သူကျွမ်းကျင်သည်မှာကား ကြက်ကိုက်ခြင်းတည်း။ လျင်လိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိ။ တိမ်တစ်လုံး ပါးစပ်ထဲ ရောက်ပဟေ့ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘာလိုအရာမျိုးမဆို ပြန်ရဖို့ ခဲယဉ်းလှပေတော့သည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ပြောရဦးမည်။ တစ်ခါက အိမ်တွင် ချစ်စနိုးမွေးထားသော 'ပေါ်လီ' အမည်ပေးထားသည့် ကတ္တဝါအထီးနှင့် 'အစ်ဇာယလ်' ခေါ် ကတ္တဝါအမတစ်စုံ ရှိသည်။ ပေါ်လီသည် အိမ်သို့လာသမျှ လူများအား အင်မတန် ရှိုးပြလေ့ရှိသည်။ နှုတ်မှ သူတတ်သမျှ ရွတ်ဆိုသည်။ တန်းပေါ်မှာ တွဲလွဲမှောက်ခုံး ပက်လက်နှင့် ကျွမ်းအမျိုးမျိုး ထိုးပြတတ်သည်။ 'အစ်ဇာယလ်' ကိုလည်း အင်မတန်နှိုင်းစားသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း သူပျင်းပြီဆိုလျှင် လှောင်အိမ်ထဲ၌ ဆင်ထားသော ဒန်းပေါ်သို့ သူတက်စီး၍ အစ်ဇာယလ်က နှုတ်သီးဖြင့် ဒန်းလွှဲပေးရသည်။ ကတ္တဝါမက ညောင်းညာ၍ ခဏတဖြုတ်တော့ သူ မကျေနပ်ခင် မရပ်နားလိုက်ပါနှင့်။ တစ်ခါတည်း ဒန်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဆွဲဆိတ်တော့သည်။ ဤသို့ ဒေါသတကြီး ဆွဲဆိတ်မှုကြောင့် ကတ္တဝါမ အစ်ဇာယလ်မှာ မျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းနေရှာသည်။

အစ်ဇာယလ်က ခပ်အေးအေးနေတတ်၍ လင်ကိုကြောက်ရသော မယားနှင့်တူပြီး ပေါ်လီမှာ မယားကို ညှင်းဆဲသော လင်မိုက်နှင့် တူချေသည်။

ပေါ်လီ၏ မူလကြီးပြင်းခဲ့ရာမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ပေါ်လီ စကားတတ်စပြုသည်၌ ဆရာတော်ဘုရားက "ဟား... သံယောဇဉ်တော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ" ဟု စွန့်ကြဲလိုက်၍ အဖေရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်ဇာယလ်ကား သူ့အတွက် အဖော်ရအောင် ဝယ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပေါ်လီသည် သူ့အစာဆာပြီဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပီပီ "ထမင်းဖြူနဲ့ ဝှက်ပျောသီးနဲ့ စားချင်တယ် ဝေ့... ဩကာသ ဩကာသ" ဟူ၍ မနားတမ်း အော်တော့သည်။ အစာပေးလိုက်မှ အအော်ရပ်၏။ အစာဝပြီဆိုလျှင် ဒန်းစီး၏။ ဒန်းမစီးချင်သေးဘူးဆိုလျှင်...

“ဒေဝီ... အောင်းအောင်း၊ ဒေဝီ... အောင်းအောင်း” ဟု ပါးစပ်မညောင်းမချင်း အော်နေတော့၏။

ဒေဝီမှာ အိမ်က မာလီကုလားဖြစ်သည်။ ‘ဒေဝီအောင်းအောင်း’ ဟု အမေက မကြာခဏ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစရာရှိတိုင်း ခေါ်သည်ကို သူမှတ်ထား၍ တတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ သင်ကြားစေကာမူ ကတ္တဝါတိုင်း၊ ကြက်တူရွေးတိုင်း စကားတတ်သည် မဟုတ်လေရာ အစ်ဘယ်လ်မှာ မတတ်ရာပါ။ ရိုးရိုးအေးအေးပဲ နေတတ်၍ ပေါ်လီကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေရသည်နှင့်ပင် တူချေသည်။

ပေါ်လီကား အိမ်ကို ဧည့်သည်လာလျှင်လည်းကောင်း၊ လမ်းတွင် မိန်းကလေး လှလှလေးများ မြင်လျှင်လည်းကောင်း လေတရွှီးရွှီးချွန်ကာ လွမ်းအမျိုးမျိုး ထိုးပြတတ်သဖြင့် အချို့ငေးကြည့်မိကြသည်။ ဤသို့ကြည့်လေ ဖိုးပေါ်လီက ကဲလေဖြစ်သည်။ ယင်း၌ ပေါ်လီသည် ယောက်ျားတို့ထက် မိန်းမလှလှကို ပို၍ အစွမ်းပြတတ်ခြင်းမှာ တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဖိုသတ္တဝါတို့၏စရိုက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ ပေါ်လီသည် လမ်းလျှောက်သွားသော ဂါဝန်ဝတ်မ လှလှကလေး တစ်ယောက်ကို လေတရွှီးရွှီးချွန်၍ ကျွမ်းဘားအမျိုးမျိုး ထိုးပြနေစဉ် ခြေလွတ်ပြီး တန်းပေါ်ကအကျ သူ့လှောင်အိမ် တံခါးကို ဂျက်ကျအောင် ပိတ်မထားမိသည်နှင့် ကြုံလေရာ လှောင်အိမ်ထဲမှ ထွက်ပြီးအကျမှာ လှောင်အိမ်အောက်၌ လျောင်းစက်နေသော တိမ်တစ်လုံးနှင့် တွေ့သွားလေသဖြင့် ပေါ်လီအလန်တကြား အော်သံတစ်ချက်ကြား၍ အမေ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ တိမ်တစ်လုံးရှေ့မှာ အမွှေးအနည်းငယ်မျှသာ မြင်ရတော့သည်။

တိမ်တစ်လုံးကား ဤမျှလျှင်၍ ဤမျှ အစားသရဲကျနေသော အကောင်ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကို မည်မျှပင် အစားဝအောင် ကျွေးစေကာမူ ကြက်ငှက်ကို စားလိုသည်ကား သူ့စရိုက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

သက်ပြင်းကတော့ တိမ်တစ်လုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခြားနားရုံမက ခွေးနှင့်မတူသော ခွေး ဟူ၍ပင် ဆိုရပါမည်။ သူ့အား အစားကျွေးပြီဆိုလျှင် သည့်ပြင်ခွေးများလို အငမ်းမရ တအားဟပ်၍ စားသည်မရှိဘဲ ပထမသူ့စားခွက် ဇလုံထဲ၌ ထည့်ထားသော အစာကို နမ်း၍ နှုတ်သီးနှင့် ကောက်ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် ဘေးဘီ၌ တိမ်တစ်လုံး ရှိလေမလားဟု မျှော်ကြည့်သည်။

တိမ်တစ်လုံးသည် ရှိ၏။ သူ့စားခွက်သူ့စားနေ၏။ သို့မဟုတ် သူ့စားခွက်ထဲ၌ပါသော အရိုးအရင်းဟင်းတုံးကို အငမ်းမရ တဖတ်ဖတ်နှင့်ကုန်အောင် စားပစ်ပြီး ထမင်းချည်းချွန်ထား၍ သက်ပြင်းခွက်ကို လှမ်းမျှော်နေသည် ဆိုပါတော့ အံ့ဩချီးမွမ်းဖွယ်ကောင်းသော သက်ပြင်းသည် သူ့စားခွက်အနီးမှ နောက်သို့ အသာဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒီတော့ သည်အခွင့်ကို စောင့်နေသော တိမ်တစ်လုံးသည် သက်ပြင်းခွက်က အရိုးအရင်းကို လာတုတ်လေတော့၏။

စင်စစ် တစ်မိပေါက်ချင်းဖြစ်သော်လည်း ဖအေချင်းခြားနား၍ သက်ပြင်းမှာ ကြီးမားလှပလျက် တိမ်တစ်လုံးမှာ ထုံးခြောက်ရောင် အဝါပျောက်အစက်ကလေး အနည်းငယ်နှင့်

သာမန်ခွေးဝင်စားမျိုး ပုံသဏ္ဍာန်ရှိရာ သက်ပြင်းကို ကြောက်ရွံ့ တော်တော့သည်။ နိုင်များနိုင်လျှင် သူ့အစားသရဲပုံ စရိုက်ဆိုးပုံနှင့် သက်ပြင်းကို တော်တော် ညှင်းဆဲမည့်အကောင် ဖြစ်၏။

သက်ပြင်းကား အင်အားကြီးမားသော်လည်း တိမ်တစ်လုံးကို ဘယ်တော့မျှ ကိုက်ခဲခြင်းမပြု။ အထက်ဖော်ပြပါအတိုင်း သူ့စားခွက်ထဲက အရိုးအရင်းကို စားရန်ပင် ကျေနပ်အောင် စားပြီးမှ အကျန်ကို သက်ပြင်းက စား၏။ သူ့စားပုံမှာလည်း သိမ်မွေ့လှသည်။ ပထမဦးဆုံး ဇလုံနှုတ်ခမ်းမှစ၍ သေသေသပ်သပ် စားသည်။ ကုန်ပြီဆိုသောအခါ၌ လူဆေးသကဲ့သို့ ပြောင်နေအောင်လျက်ပြီးမှ ဇလုံကို နှုတ်သီးနှင့်ထိုး၍ မှောက်ထားလိုက်၏။ အစာစားပြီးသောအခါဝယ် ဤစားခွက်အနီးမှာပင် ဝပ်လျားမှောက်၍ လက်ပေါ်မေးတင်ကာ မိုန်းနေတော့သည်။

အစာစားပြီးလျှင် ပြီးချင်း အနီးအပါးကို အနံ့အပြား နှုတ်သီးတရမ်းရမ်း အမြီးတထောင်ထောင်နှင့် ပြေးနေတတ်သည်ကတော့ တိမ်တစ်လုံး။ သူသည် မညစ်မကျယ် အခြားခွေးများကိုလည်း ရန်စတတ်သည်ဖြစ်ရာ သူ့အကိုက်ခံရ၍ အော်သံကြားပြီဆိုပါက အိမ်တွင် ဝပ်လျားမှောက်၍ အေးအေးမိုန်းနေသော သက်ပြင်းမှာ မနေသာ။ ကပျာကရာ ထသွားပြီး သူ့ညီတော်မောင်ကို ကူ၍ ကိုက်ပေးပြန်ပါသည်။ သို့သော် တိမ်တစ်လုံးကား သက်ပြင်းရောက်လာ၍ အခြားခွေးများနှင့် ဝင်ကိုက်နေပြီ ဆိုပါက သူကဘာမျှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်၍လစ်ခဲ့တော့၏။ သက်ပြင်းအခြေအနေ ဘယ်သို့ပဲနေနေ သူ့နောက်ပိုင်း ပြန်မကြည့်တော့။ အမှန်က သူ့ကြောင့် ဖြစ်ရသောအမှု။

သီတင်းကျွတ်လ တစ်ခုသော နံနက်စောစော၌ အမေအိပ်ရာမှထ၍ ရေခွေးအိုးတည်နေစဉ် မီးဖိုဆောင်တံခါးကို အပြင်ဘက်မှ ကုတ်ခြစ်သံ ကြားရသည်။ ထိုအခါတွင် အိမ်၌ခွေးမရှိ၊ ကြောင်မရှိဖြစ်၍ မည်သည့်အကောင်ဖြစ်မည်နည်းဟု အမေက တံခါးဖွင့်လိုက်သော် ခွေးညိုမ ဝဝတစ်ကောင် ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အမေက မောင်းထုတ်သည်။ သို့သော် ခွေးကမသွား။ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ကြီးမြို့ဖြစ်၍ နံနက်ခင်း နင်းတွေတဖြောက်ဖြောက်နှင့် ချမ်းအေးလှရကား အိမ်ထဲဝင်ရန်သာ ခွေးမက ကြိုးစားသည်။ အမေသည် တိရစ္ဆာန်ကို ရိုက်တတ် ပုတ်တတ်ခြင်းလည်း မရှိ၍ ခွေးမက မောင်းမရ၊ အတင်းပေးကပ်နေခြင်းဖြင့် နောက်ဆုံးမှာ အမေက ကရုဏာသက်ပြီး မီးဖိုတွင်း လက်ခံကာ ညက ထမင်းဟင်းကျွန်ကို ကျွေးလိုက်သည်မှစ၍ ဤဂေဟာတွင် 'ကောက်ရမ' မည်သော ခွေးဝင်စားမတစ်ကောင် စာရင်းဝင်လာခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

အဖေကတော့ အစကတည်းက ကောက်ရမကို မနှစ်သက်ပေ။ ဒီခွေးဝင်စားမကို ကျွေးမွေးထားရကောင်းလားဟု အမေ့ကိုလည်း အဆင်သင့်တိုင်း ဆူလေ့ရှိသည်။

"ဟေ့... မရှိ၊ ခွေးလေဆိုတာ ခွေးမျိုးသန့်လို တစ်ခါမွေး နှစ်ကောင် သုံးကောင် မဟုတ်ဘူးကွာ ဒါဇင်နဲ့ချီ မွေးတတ်တာ၊ အဲဒီတော့ ခက်မယ်၊ အင်း... ခု ခွေးမပိုက်က တစ်နေ့တခြား ကြီးလာတာ ၁၀ ကောင်ထက်နည်းမယ် မထင်ဘူးနော်"

စင်စစ် ဤခွေးမ ၀,၀ ရှိနေသည်ဆိုကတည်းက ဇီးနှင့်ဖြစ်ပေသည်။ အမေကတော့ သူ့ပင်ကိုအတိုင်း ခပ်အေးအေးပင်။

"အို... တော်ကလည်း ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မောင်းထုတ်လို့လည်း မရတာကြီးကို"

"ဟ... မင်းက စားကောင်းသောက်ကောင်း၊ ပသထားတော့ ဘယ်ပြန်ကြတော့မလဲကွ။ အရောက် နောက်ကျတယ်တောင် အောက်မေ့နေဦးမယ်။ နာနာကျည်းကျည်း မှတ်လောက် သားလောက် ရိုက်ထုတ်မှပေါ့ကွ"

"အိုး... သူ့ခမျာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနဲ့ မရိုက်ရက်ပေါင်တော်"

"ကိုင်း... ကောင်းသဟေ့၊ ဒါဖြင့် မိရွှေရီ ခုကတည်းက ပြောထားလိုက်ပါရဲ့။ နင့်ခွေးမ အချိန်တန်လို့ အိမ်မှာ တစ်ထုပ်တစ်ပိုးကြီး ပေါက်ဖွားလာရင်ဖြင့် နင့်ပါအတူ နင့်ခွေးအုပ်နဲ့ မောင်းထုတ်ပြီမှတ်ပေရော"

အဖေသည် ဤခွေးမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်ဘာမျှ မပြောတော့ချေ။ အမေမှာမူ ဒီခွေးမ မမွေးရအောင်တော့ တားရမည်မဟုတ်။ သည်တော့ ကလေး နည်းနည်းကလေး မွေးပါစေဟု ဆုတောင်းရ၏။

သို့သော် တန်ဆောင်မုန်းလတစ်ရက်၌ သားငယ်သည် အမေဆီ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ပြေးလာ၍ "အမေ... အမေ... ကောက်ရမကြီး အိမ်အောက်မှာ ကျင်းယက်ပြီး ကလေးတွေ မွေးထားလိုက်တာ အောတိုက်နေတာပဲ။ ဘယ်နှစ်ကောင်လည်းတောင် ရေလို့မရဘူး။ ရွစ်ရွစ်နေတာပဲ"

ဤတွင် အမေမှာ ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ထိုနေ့မှစ၍ ထမင်းကိုပိုချက်ကာ အဖေမသိစေဘဲ ခွေးမကြီးအား ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးရတော့၏။ ခွေးသားအုပ်မ အစာကောင်းစွာ မဝ၍ နို့ကောင်းစွာ မထွက်သဖြင့် ခွေးကလေး နို့မဝသည့် အော်သံမြည်ပါက အဖေကြီး သိသွားမည် စိုးသောကြောင့်တည်း။

သို့သော် တာရှည်စွာဖုံး၍ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စပါ။ တစ်နေ့သောနံနက် အဖေအိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံထဲလမ်းလျှောက်သည်တွင် ခြေထောက်လိုက်နမ်းကြသော ရွစ်ရွစ်ကောင်ကလေးတွေ တွေ့၍ငုံကြည့်လိုက်တော့ လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ ခွေးကလေး (၉)ကောင်တောင်။

ယင်း၌ အဖေသည် အမေရှိရာမီးဖိုချောင်သို့ တဟုန်ထိုးသွား၍ "ဟေ့... မရီ၊ မင်းမှာ သားတွေ သမီးတွေ တော်တော်ပွားစည်နေပြီပေါ့။ ကိုင်း... ဒီလိုဆို ကျုပ်ကလည်း ဟောဒီလို စီမံရလိမ့်မယ်။ ဟေ့... မောင်ဘို... မောင်ဘို... လာစမ်း"

အသက်အစိတ်မျှ ရှိမည်ဖြစ်သော မောင်ဘိုသည် ရိုသေကျိုးနွံစွာ ရောက်လာသည်၌ "ဟေ့... မောင်ဘို၊ ငါ ကျောင်းက ညနေပြန်လာတဲ့အခါမှာ ဒီအိမ်က ခွေးမကြီးနဲ့ ခွေးကလေးတွေ တစ်ကောင်မှ ငါ မမြင်ချင်ဘူး။ နားလည်လား၊ ဒါပဲ"

မောင်ဘိုဆိုသည်မှာ မိတ္ထီလာ၊ မြင်းခြံဘက်မှ လူဆိုးလူတေတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ရုပ်ရွာမှ သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်ကြ၍ သူ လွင့်ထွက်လာခဲ့ကာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်ကို အဖေကခေါ်ယူ ကျွေးမွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ်တော့ မောင်ဘိုသည် လူဖြောင့်စိတ်တို တစ်ယောက်၊ မဟုတ်မခံတတ်၊ ဇက်ရဲ လက်ရဲ၊ သတ်ရဲ ဖြတ်ရဲသူ ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်လျက် အများက မကောင်းဟု ယူဆကြသော လူဆိုးလူတေများကို ကြည့်ရှုမစထားတတ်သည်။ ဤလူစားမျိုးမှာ အများအားဖြင့် လူကောင်းသူကောင်းဟု ဆိုကြသူများထက် မိမိကျေးဇူးရှင်အား ချစ်ခင်၍ သစ္စာရှိတတ်ကြောင်း အဖေသည် သူ့ဘဝ ကိုယ်တွေ့များဖြင့် သိကျွမ်းသူဖြစ်သည်။ ဤလူဆိုးတွေကိုလည်း ကယ်တင်ပြုပြင်လိုသည်။

မောင်ဘို၏ ဗီဇမှာ သွေးအေးအေးနှင့်ပင် သတ်ရဲဖြတ်ရဲ သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်လေရာ၊ အဖေပေးခဲ့သော အမိန့်ကို သူဆောင်ရွက်ရန်(သူ့အမြင်အားဖြင့် သူ့အရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရန်ဖြစ်၍) ဝမ်းသာဟန် တူပေသည်။

အမေမူကား သူ့ယောက်ျား ဆန္ဒကို မည်သို့မျှ တားဝံ့သူမဟုတ်၊ ခွေးများကိုလည်း သနားသည်ဖြစ်သော်လည်း မောင်ဘိုကို မကန့်ကွက်နိုင်ပေ။ 'ငါ့မမြင်ရ၊ မကြားရအောင်သာလုပ်ပါ ငဘိုရာ' လောက်သာ ပြောနိုင်သဖြင့် ကိုဘိုသည် အမေမမြင်ရ၊ မကြားရအောင်ပင် လုပ်လေသည်။

ခြံဝင်းထဲတွင် ပန်းများကို ရေလောင်းရန် ရေကန်ငယ်တစ်ခုရှိလေရာ ခွေးကလေးတွေကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ယူကာ စိမ်းပြေနပြေ ရေနစ်သတ်သည်။ သည်တော့ ဘာအသံမှ မကြားရဘူးပေါ့။ ခွေးမကြီးကိုကား ရေနစ်သတ်မဖြစ်၍ နောက်မှတစ်မျိုး တစ်ဖုံ စီမံမည်ဟု သူ ကြံထားဟန်ရှိသည်။

ကိုဘိုသည် အိမ်အောက်မှ ခွေးမကြီး၏ ဝပ်ကျင်းမှ ကလေးများကို မအေ့ရင်ခွင်မှ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ယူသတ်သည် ဖြစ်လေရာ ၃ ကောင်မြောက်၌ မိခင်သည် မသကာဖြစ်၍ လိုက်ကြည့်သည်။ သိသွားလေပြီ၊ ကိုဘို တစ်ကောင်ယူပြီး သတ်လိုက် သူ့ခမျာလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်၊ ကျန်သော သားငယ်များဆီ ပြေးလိုက်နှင့် အသံအမျိုးမျိုးပြည်ကာ ယောက်ယက်ခတ်နေရာသည်။ အဋ္ဌမမြောက် ခွေးကလေးကို ယူရန်သွားသည်၌ ခွေးမကြီးရော ခွေးငယ်နှစ်ကောင်ပါ ရှာမတွေ့တော့ချေ။

ထိုမှ တစ်လကျော်မျှအကြာ ပြာသိုလရောက်၍ မိုးဥတု ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးနောက် ဆောင်းတွင်းရောက်သော် မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်များ ကျဆင်းသွားချိန်၌ သားငယ်များ ခြံထဲကစားစဉ် စံပါယ်ရုံကြီးအတွင်းမှ ခွေးငယ်တို့အော်သံ ကြားရ၍ စံပါယ်ရုံကြီး ဖြူကြည့်ရာ ဘာမျှမတွေ့ရ၊ နောက်မှ တွင်းဝတစ်ခုတွေ့သဖြင့် နှိုက်ကြည့်တော့ ပျော့စိစိ ခွေးငယ်တို့၏ ကိုယ်ကို ကိုင်မိသည်။ သို့သော် နှိုက်ထုတ်၍ မရချေ။ ခွေးငယ်များ ကိုယ်တိုင်လည်း အပေါ်သို့ မတက်နိုင်၊ ရေဒိုးသဏ္ဍာန် အဝကျဉ်း၍ အတွင်းလိုက်နေသဖြင့် သူတို့မိခင်သာ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ချေသည်။

စင်စစ်ခွေးမကြီးနှင့် ခွေးကလေး ၂ ကောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဟု အိမ်သားများ ထင်နေကြသော်လည်း ထိုအထဲမှာ အမေတစ်ယောက် အပါအဝင် မဟုတ်ချေ။ ပါးနပ်သော 'ကောက်ရမ' သည် အခြားသူများ အလစ်ကြည့်၍ အမေ့ထံ အစာလာယူလေ့ရှိသဖြင့် အမေမှ တိတ်တဆိတ် ကျွေးမွေးနေသူ ဖြစ်သည်။ ယခု သားငယ်က ကျင်းကိုဖြုတ် ခွေးကလေးနှစ်ကောင်ကို

ထုတ်ယူလာသည့် အဖေနှင့်အမေ ထမင်းစားနေစဉ် ဖြစ်သည်။ အမေက ရိပ်စားမိပါပြီ။ အဖေကတော့ မသိရှာ။

“ဟဲ့... ဘယ်ကခွေးကလေးတွေ ယူလာပြန်တာတုန်း”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ စံပါယ်ခြုံကြီးအလယ်က တွင်းထဲကပါ။ ဒါဟာ ကိုဘိုသတ်နေရင်း ပျောက်သွားတဲ့ ကောက်ရေမရဲ့ ကလေးတွေ ဖြစ်ရမယ် အဖေရဲ့။ အထီးကလေးတွေချည်းပဲ။ သူတို့တော့ မွေးထားလိုက်ပါတော့ အဖေရယ်” ဟု ဆိုကာ ခွေးကလေးများကို မျက်ခွက်ရော ဝမ်းဗိုက်ရော တရှုံ့ရှုံ့နမ်းလေသည့် အမေက...

“ဟဲ့... ဘယ်နယ် ခွေးကို ဒီလောက်တောင် နမ်းနေတာလဲ၊ မရွံ့ဘူးလား သွားသွား၊ သူ့နေရာသူ ပြန်ထားချေ။ မွေးချင်းလည်း မွေးပေါ့။ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

အဖေက အမေလက်သုံးစကားကို မကျေနပ်ဟန်နှင့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သားငယ်က ခွေးကလေးများကို နမ်းလျက်ပင် “သူတို့အနံ့ကလေးတွေက ညှိတီတီနဲ့ မွေးတယ် အဖေရဲ့၊ ရော နမ်းကြည့်စမ်းပါ” ဟု ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးလာသည့် အဖေ၏ မကျေနပ်သော အေးစက်စက်မျက်လုံး အကြည့်ဒဏ်ကို ခံရ၍ အသာကျုံ့ကာ အိမ်အောက်ဘက် လျှိုဝင်သွားပြီး ဂုံနီအိတ်စုတ်များဖြင့် ထွေးနွေးစွာ သိပ်ထားလိုက်လေ၏။

ဤခွေးကလေး နှစ်ကောင်အနက် ဖြူရော်ရော် ထုံးခြောက်ရောင် အကောင်ကလေးမှာ ငယ်စဉ်က သူ့မျက်လုံးတစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခိုက်မိ၍ တိမ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ‘တိမ်တစ်လုံး’ ၊ ဇော်ရောင်အဖြူကွက်နှင့် အကောင်ထွားကြီးမှာ နားရွက်ဖားဖားကြီးနှင့် လှပဝဖြိုးသည်။ သတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း လွတ်မြောက်သွား၍ ‘သက်ပြင်း’။

ဆိုးသော တိမ်တစ်လုံး

နောက်ဖေးဘက်မှ စီစီညီညီ အသံများကြောင့် အဖေသည် စာဖတ်နေရာက အာရုံပျက်သွား၍ စာအုပ်ကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီး မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်ပင့်တင်ရင်း မီးဖိုချောင်ဘက်မှ အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာနေသော အမေကို လှမ်း၍...

"ဘယ့်နယ် မရီ... ဟိုအကောင် စားရင်းရှုပ်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ တောက်... ဒုက္ခတော့ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးဟေ့..."

အမေက အဖေ့ကို ပြန်မကြည့်အားသေးဘဲ အိပ်ခန်းထဲလှမ်းဝင်၍ ချိုးချိုးချောက်ချောက်နှင့် သေတ္တာထဲမှ ပိုက်ဆံတွေကို မွှေနှောက်ရင်း...

"ဒီတစ်ခါတော့ ကြက်မကြီးမို့ သုံးမတ်က မလျှော့ဘူးတဲ့ အဖေကြီးရေ၊ တစ်ကောင်တော့ ကျွန်မတို့ရမှာပေါ့လေ၊ သူတို့က မူစလင်ဆိုတော့ လည်လှီးသား မဟုတ်လို့ မစားနိုင်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်မတို့က တိမ်တစ်လုံး ပါးစပ်ထဲကကျန်သမျှ စားရမှာပေါ့၊ သူတို့ကြက်မကြီးက တစ်ပိဿာ ကျော်တယ်ဆိုတော့ ကိုယ်ကမနာလှပါဘူး"

အမေက စိတ်ရှည်စွာ ပြောနေသော်လည်း အဖေက စိတ်တိုလှစွာ...

"ကောင်းကွာ မင်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ကောင်းမှု ဒီခွေးနှစ်ကောင်က ကောင်းကျိုးပေးလှတယ်။ အငယ်ကောင်က ကြက်လျော်ရ၊ ဘဲလျော်ရ၊ ဆိတ်လျော်ရ၊ တွေ့သမျှ တိရစ္ဆာန် ကိုက်၊ အကြီးကောင်ကျတော့လည်း လူကိုက်တတ်လို့ ဆရာကြီးခွေး၊ ဆရာကြီးခွေးနဲ့ ငါလည်း ရစရာကို မရှိတော့ဘူး"

အမေက သူ၏ လက်သုံးစကားအတိုင်း "အိုတော်... ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မတုန်း"

"နင့်အမေ... ဖြစ်လာမှတော့"

အဖေသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး မကြာမီ၌ အိမ်အောက်မှ ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် "အိမ်ပေါ်က တစ်ယောက် တိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ထားဝယ်ကြိမ်လုံး ယူခဲ့စမ်းဟေ့"

အဖေဒေါသထွက်နေပြီဆိုလျှင် တစ်အိမ်လုံးက ကြောက်ကြရသည်။ သူခိုင်းရာကို မြန်မြန်လှုပ်ပေးရသည်။ အဖေသည် တိုင်တွင် သံကြိုးနှင့် ချည်ထားသော တိမ်တစ်လုံးအား သူကိုက်သတ်ထားသော ကြက်သေကောင်ကို နှာသီးရှေ့ ထိုးထိုးပြ၍ ထားဝယ်ကြိမ်နှင့် ရိုက်လေသည်။

"နင်... နောက် ကိုက်ဦးဟဲ့၊ နင်- နောက်ကိုက်ဦးဟဲ့" တိမ်တစ်လုံးသည် ငယ်သံပါအောင် အော်လျက် ပတပ်ရပ်ရပ်ပြီး လက်ကလေးနှစ်ချောင်း ယှက်၍ ရှိခိုးသည့်ဟန်ပြုလေရာ မည်သူကမျှ မသင်ရပါဘဲ မိမိအသားနာလှ၍ သူဟာသူ တတ်နေသည်ကို သားအမိတစ်တွေ သနားကြသည်။

သို့သော် အဖေ့ကို မည်သူကမျှ တော်ပါတော့ဟု မပြောဝံ့ကြ။ ယင်းအခိုက် အဖေ့ကို တားရဲသူ ပေါ်လာချေသည်။ သက်ပြင်း...။

တိမ်တစ်လုံး နာကျည်းစွာ အော်သည့်အသံ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာတော့ သက်ပြင်းသည် အိမ်ပေါ်မှ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ဟိန်း၍ အောက်သို့ပြေးဆင်းလာခဲ့ပြီး တိမ်တစ်လုံးနှင့် ရိုက်နေသော အဖေအကြားထဲ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ကန်လန်ဝင်ခံလိုက်သည့် နောက်ထပ်ရိုက်ရန် လက်မြှောက်ရွယ်နေသော အဖေကြိုမိလုံးသည် လက်ထဲမှ ဖုတ်ခနဲ မြေပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။

ဤနေရာ၌ သားအမိတို့ စိတ်ထဲတွင် သက်ပြင်းအား 'ဟီးရီး' ဟူ၍ ခိုးကျူးမိကြလေ၏။

ဟီးရီး၏ တိုက်ပွဲ

တော်သလင်းလ၏ တစ်နေ့ခင်း လူကြီးတွေ ကျောခင်း အညောင်းဆန့် နေကြချိန်၌ ခွေးချင်းကိုက်သံတွေ တစ်စီကြားနေရစဉ်တွင် အိမ်ဝင်းထဲ တဖုတ်ဖုတ်နှင့် ပြေးဝင်လာသော ခြေသံနှင့်အတူ သားငယ်သည် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့်...

"ကိုဘို... ကိုဘို ထစမ်းပါဦးဗျ မြန်မြန်၊ ဟိုမှာ တိမ်တစ်လုံး သွားစခဲ့တာနဲ့ သက်ပြင်းကြီး အလူးအလှိုမှ ခံနေရပြီ၊ သူတစ်ကောင်ထဲ၊ ဟိုက ဆယ်ကောင်လောက်ဗျ၊ ဝိုင်းခဲနေကြတာ ကျွန်တော်ဝင်ဖျဉ်တာလည်း မရဘူး၊ ကြည့်စမ်း သေချင်းဆိုး တိမ်တစ်လုံး သူကတော့ ပြန်လာပြီး ဟောဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး" ဟု ဆိုပြီး တိုင်ရင်း၌ အမွှေးအလှေးလျက်နေသော တိမ်တစ်လုံးအား ခြေနှင့်တစ်ချက် ကန်လိုက်သေးသည်။

ဤကား တိမ်တစ်လုံး၏ အကျင့်ပင်။ သူက စကိုက်၊ သူ့အော်သံကြား၍ သက်ပြင်းက ကူရအောင်သွား၊ သူ့ရန်သူဘက်တွေနှင့် ကိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်၌ သူကတော့ အေးဆေးစွာ ပြန်ခဲ့သည်သာ၊ ဘယ်တော့မှ သက်ပြင်းနှင့် နှစ်ကောင်တွဲ၍ ကူမကိုက်တတ်ချေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သက်ပြင်းလာလျှင် သူ့အလုပ် မဟုတ်တော့၊ 'ငဲ့အသား အနာမခံနိုင်' ဟု ယူဆဟန်တူသည်။

သက်ပြင်းသည် ဗလကောင်းသူ၊ သတ္တိကောင်းသူဖြစ်၍ တော်ရုံတန်ရုံ ခွေး ၃-၄ ကောင်လောက်ကို သူမဖြုတ်ပါ။ ယခုတော့ ဆယ်ကောင်လောက်နှင့် ဆော်ရသည်ဆိုတော့ သူ့အရေးမသာပါ။ အိမ်က လူကြီးများပါ ကိုဘိုတို့လူသိုက် တလကြမ်းဝင်ရိုက်၍ သက်ပြင်းကို ကယ်ထုတ်ခဲ့ရသည်။ သက်ပြင်းနာလာ၏။ သို့သော် သူ့ဘယ်တော့မှ အမြီးမကုပ်ချေ။ အားကုန်၍ ယိုင်တိုင်တိုင်နှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ တိမ်တစ်လုံးမှာမူ သူ့ဘာမျှမသိသလို သူ့ကိုယ်သူ လျှာဖြင့်လျက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး အမှုအရာမပျက်ပင်။ အမေနှင့်သားငယ်သည် သက်ပြင်းကိုယ်မှ ဒဏ်ရာရှာ၍ ဆေးထည့်ပေးသည်။

ဤမှ ၄-၅ ရက်ကြာသည်၌ "အစ်မ... အစ်မ သက်ပြင်းအနားလာရင် သိပ်နံတာပဲ အစ်မရယ် ပုပ်ဟောင်ဟောင်ကြီး" ဟု မောင်ဘိုက အမေ့ကို ပြောသည်၌ "ဟဲ့ မဟုတ်တာဘဲ၊ ငါတမြန်နေကပဲ သူ့ကို သန်းချဆေးတွေ လူးပေးသေးတာ ဘာအနာမှ မတွေ့ပါဘူး။ ဟိုနေ့က ကိုက်ရာလေးတွေလည်း ကျက်နေပြီ၊ အစာလည်း စားသားပဲ"

"သူ သိပ်မစားဘူးနော် အစ်မ၊ သူ့လုပ်ထဲ ကုန်နေတာကတော့ တိမ်တစ်လုံး ဝင်အုပ်ပစ်လို့"

ဤတွင် အနီး၌ ပြောင်းဖူးဖုတ်စားနေသော သားငယ်ကလည်း "ဟုတ်တယ် အမေ၊ သက်ပြင်းမျက်ခွက်ကို ဒီတစ်လော ကျွန်တော်နမ်းတာ ခါတိုင်းလို ညှိဖို့လေး မမွှေးဘူး။ တစ်မျိုးပဲ နံနေတယ်။ သူ့ကို ဆေးရုံခေါ်သွားပြပါလားဟင်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် နွားမြီးစွတ်ပြုတ်တိုက်တာ ကုန်အောင် မသောက်ဘူး။ နည်းနည်းလျက်ရုံလေး လျက်တယ်၊ ဟုတ်တယ် တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်ကို ပြပါအမေရယ်"

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော အဖေက "ဟဲ့... လူကြီးတွေ မအားရတဲ့ကြားထဲ နှင့်ခွေးကို အလုပ်ကြီးလုပ်လို့ ဘယ်ဆေးရုံ ပို့နေနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုပေါ့ သူတို့လည်း"

မအိမသာရှိတဲ့အခါ ဘယ်စားချင် သောက်ချင်စိတ် ပေါ်မလဲ။ ထန်းလျက်ဝယ်ကျွေးလိုက် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ တကတည်းမှာ အစထဲက ဒီခွေးတွေ မမွေးပါနဲ့ဆိုတာ ဘယ်က အလေ့နတော့မျိုးတွေလည်း မသိ...”

“သက်ပြင်းက အလေ့နတော့မျိုး မဟုတ်ပါဘူး အဖေရဲ့ လမ်းထိပ်က ရဲဝန်ထောက် မစ္စတာရှော့အိမ်က တိုက်ဂါးကြီးရဲ့ သားဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောရဲတယ်။ အမွှေးရောင်ရော နားရွက်ဖားပုံရော သိပ်တူတာပဲ”

သို့သော် သက်ပြင်းသည် နောက်ထပ်ဆက်၍ အသက်မပြင်းတော့ချေ။ ဤမှ ၃ ရက်မြောက်၌ သေဆုံးလေသည်။ အစကဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့ဒဏ်ရာမှာ သေမှ သားငယ်ရှာတွေ့လေ၍ အဖေက လိုက်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ... သက်ပြင်းသေတာမှာ တိမ်တစ်လုံးက တစ်တရားခံဆိုရင် နံပါတ် ၂ တရားခံက သူ့နားရွက်ဖားဖားကြီးပဲကွ။ ကြည့်လေ... သူ့နားရွက်ကြီးတွေကြောင့် သူ့ဒဏ်ရာကို တို့ ရှာမတွေ့တာ၊ သူ့ခမျာ မသေသင့်ဘဲ သေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ငါတစ်ခုချီးမွမ်းတာက သေသည့်အထိ အနာဒဏ်ကြောင့် တစ်ခွန်းကလေးမှ ညည်းမသွားရှာဘူး။ တကယ်သတ္တိ ကောင်းတဲ့အကောင်”

ဤတွင် သားငယ်က အချက်ရ၍... “ကဲ ဒါဟာ ခွေးမျိုးကောင်းဆိုတာကို အဖေငြင်းနိုင်ဦးမလား၊ အမျိုးယုတ် အမျိုးစုတ်ကတော့ တိမ်တစ်လုံး ခင်ဗျာ... တိမ်တစ်လုံး၊ သင်းကို ခုသတ်ပစ်ရမယ်...”

ထိုနေ့တစ်နေ့ခင်းလုံး မောင်ဘိုနှင့် သားငယ် အိမ်မှပျောက်နေကြရာ ညနေစောင်းမှ နှစ်ယောက်သား မောပန်းနွမ်းဟိုက်သော သဏ္ဍာန်နှင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ အဖေက တိမ်တစ်လုံးကိုလည်း တစ်နေ့လုံးမမြင်သဖြင့်... “ဟဲ့ ဟိုနှစ်ယောက် ဘယ်က ပြန်လာကြတာလဲ... ဒီလောက်တောင် လည်ကြရသလား”

ဤတွင် သားငယ်က ခါးပန်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး “လည်တာမဟုတ်ဘူး အမေ၊ တိမ်တစ်လုံးကို နတ်ပြည်သွားပို့တာ”

“ဟဲ့ တိမ်တစ်လုံးကို ဘာသွားလုပ်ကြတာတုန်း။ အခု တိမ်တစ်လုံး ဘယ်မှာလဲ”

“အဖေ တိမ်တစ်လုံး အခုဆိုရင် သေခြင်းမြစ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးတို့နဲ့ ကူးနေပြီ”

“ဟဲ့... ဟုတ်မှလည်း လုပ်ကြပါကွယ်ရဲ့”

“ဟုတ်လိုက်သမှ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဘိုနဲ့ သက်ပြင်းကိုယ်စား လက်စားချေပစ်လိုက်တာပဲ”
ဟု ပြောဆိုပြီး သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာဟန်တူသည်။ ထိုင်ရာမှ ထသွားကာ သက်ပြင်းနှင့်
တိမ်တစ်လုံးတို့ ဟိုတုန်းက အတူတကွ အိပ်စားသွားကြသော နေရာမှ ဇလုံခွက်ကလေးတွေကို
ခါးကော့ပြီး ရပ်ကြည့်နေလေ၏။ သို့သော် သူပြန်လှည့်လာသောအခါ၌ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ
မျက်ရည်များ ရွဲနေကြောင်း အမေ သတိထား လိုက်မိလေသည်။

သေရွာပြန်

နောက်တစ်နေ့နံနက် အဖေသည် အိပ်ရာမှ စောစောထလျက် နောက်ဖေး ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အပြင်၌ သွားကနဲ မြင်လိုက်ရသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကြောင့် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်အံ့ဩသွားပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်စေ့လိုက်ကာ မီးဖိုဆောင်၌ မီးမွှေးနေသော အမေ့ကို အော်ခေါ်သည်။

“ဟေ့... မရီ မရီ မင်းမနေ့ညနေက မောင်ဘိုနဲ့ မင်းသား တိမ်တစ်လုံးကို သွားသတ်တယ်လို့ ငါ့ကို ပြောတယ်မှတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူတို့ပြောကြတာပဲ”

“ဒါဖြင့် အဲဒီနှစ်ကောင်သွားနှိုးပြီး မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့စမ်း”

ခဏကြာလျှင် အမေနှင့်အတူ မောင်ဘိုနှင့် သားငယ် အိမ်မှန်စုံမွှားနှင့် ရောက်လာကြသော် အဖေက “ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့မနေ့က တိမ်တစ်လုံးကို သွားသတ်ကြတယ်ဆို ဟုတ်လား...”

မောင်ဘိုမှာ အဖေစိတ်ဆိုးမှာ စိုးရွံ့စွာနှင့် “သွားတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်ပဲဆရာ၊ ဒါပေမယ့် သားငယ်က တိမ်တစ်လုံးကို လက်စားချေရာမှာ သက်ပြင်းအတွက် သူ့လက်နဲ့သာ လက်စားချေချင်တယ်။ ကိုဘိုအသားပဲ ထိုင်ကြည့်နေပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး” ဟု သူ့အပြစ် လွတ်အောင် ဖြေ၏။

ကိုယ်လုပ်ရင် မှန်တာ ပြောရဲရမည်ဟု သင်ကြားထားသော သားငယ်ကမူ တည်ကြည်စွာဖြင့် “ဟုတ်ပါတယ် အဖေ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပဲ တိမ်တစ်လုံးကို သတ်ပစ်တာပဲ” ဆိုပြီး သူ့အသံမှာ တိမ်သွားပြီး မျက်ရည်စို့လာသဖြင့် အမေက “ဟ ကောင်ရ၊ မင်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်ပစ်ပြီး ခုမှ နှမြောနေပြန်ပလား”

“ကျွန်တော် သနား... သနား”

သူ့စကားမဆုံးမီ အဖေက သူကိုင်ထားသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ သပိတ်လုံးလောက်နီးနီး ရောင်၍ ကြီးနေပြီး အက်ကွဲနေသော သလဲသီးမှည့်သဏ္ဍာန် ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသော ခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရရာ ၂ ယောက်သား အလွန် အံ့အားသင့်သွားကြ၍ ဟိုက်ခနဲ မြည်ကာ မောင်ဘိုက...

“ဟင် မနေ့က ကျွန်တော်တို့ သေပြုလို့ထားခဲ့တာ သေသေချာချာ ကိုင်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ လှုပ်လည်း မလှုပ်တော့ဘူး၊ အသက်လည်း မရှူတော့ဘူး။ တကယ်လို့ မသေတောင် ဒီအက်ရာတွေနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဟင်း ဒါ တိမ်တစ်လုံးမှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ဇဝေဇဝါ လုပ်သည်၌ အဖေက မောင်ဘိုနားသယ်ကို ရိုက်ဟန်ရွယ်၍ “ခွေးကောင်၊ ဒါကိုမင်းက ခွေးတစ္ဆေလို့များ ဆိုချင်သေးလား”

ထိုအချိန်၌ တိမ်တစ်လုံးမှာ သခင်တွေကို ကြည့်ကာ ကြိုးစား၍ အမြီးလှုပ်ရှာသည်။ ဤတွင် အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် တိမ်တစ်လုံးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသော သားငယ်၏ ကျောကုန်းမှာ ဖားဖိုသဏ္ဍာန် ရှိချည် ပွချည်ဖြစ်လာကာ ဟင်းခနဲ မချိမဆန့် သက်ပြင်းကြီးကို ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက် တိမ်တစ်လုံးဆီ တစ်လှမ်းချင်းသွား၍ တိမ်တစ်လုံး၏ ရောင်ကောင်းနေသော မျက်နှာကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာရွှေ့လေး ကိုင်ရင်း သူ့နှာခေါင်းဖျားနှင့် တိမ်တစ်လုံး၏ နှာသီးဖျားကို ထိလျက် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်ကို သတိထားနားထောင်မည် ဆိုလျှင်...

"တိမ်ကြီး... ကိုကိုဆီကို ပြန်လာတယ်ဟုတ်လား။ မင်း ကိုကိုကို စိတ်မနာဘူးပေါ့။ နောက်တစ်သက်လုံး ကိုကိုက မင်းကို လက်ဖျားနဲ့ မတို့တော့ပါဘူးကွယ်။ မာန်လည်း မမာန်တော့ပါဘူးကွယ်နော်။ ကိုကို ကတိပေးပါတယ်။ သက်ပြင်းကြီးကိုယ်စား ငိုမင့်ကို ပုံချစ်ပါတော့မယ်နော်၊ ကြားလား တိမ်ကြီး"

တိမ်တစ်လုံးမှာ နားလည်ဟန်ဖြင့် အမြီးလှုပ်ရှာသည်။ သားငယ်၏ မျက်ရည်တို့သည် မျက်နှာမှာစီးကျ၍ တစ်တစ်လုံး၏ နှာရိုးပေါ်သို့ ကျရောက်သည်။

အဖေကတော့ သူ့သားငယ်နှင့် ခွေး၏ဖြစ်ပုံကိုကြည့်ကာ ရင်တွင်း၌ မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလျက် "အင်း... လူလူချင်းသာ ဒါလောက် နာကျည်းအောင် လုပ်ထားရင်ဖြင့် ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လို့ သူ့စရိုက်ကြောင့် မိုက်သာ မိုက်တယ်၊ ငိုအရှင် ငိုသခင်ဆိုတဲ့ မေတ္တာတရားကတော့ ရှိရာပေတယ်ကွယ်..." ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

နောက်ပိုင်း၌ကား တိမ်တစ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်သွားသော်လည်း ခေါင်းတစ်ခြမ်းစောင်း၍ နားလေးသွားရှာသည်။ သူ့ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်မှ ပြောမှ ကြားတော့၏။ မူလ စိတ်လည်းပြောင်းသွား၏။ ကြက်ကိုက်ခြင်း၊ ဘဲကိုက်ခြင်းများလည်း မပြုတော့။ ဟိုတုန်းကလို လမ်းမလျှောက်ပြီး တစ်စီ ခွေးချင်းကိုက်ခြင်းလည်း မပြုတော့။ အိမ်မှာပဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားသောက်လျက် အေးချမ်းစွာ နေလေသည်။

ဤနေရာ၌ လင်ဆိုးမယားလို ဖြစ်ခဲ့ရာသော ကတ္တဝါမ အစ်ဇဘယ်လ်အကြောင်းကို အနည်းငယ် ထည့်ရဦးမည်။ သူလည်းမခေပေ၊ ပေါ်လီမရီသည့်နောက် သူ့ကိုပဲ လူတွေက ခေါ်ကြပြောကြ စသည်ဖြင့် သူ စကားအနည်းငယ် ပြောတတ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် နားလေးနေသော တိမ်တစ်လုံးကို လူတွေက ခပ်ကျယ်ကျယ် ခေါ်ရလေရာ အစ်ဇဘယ်လ်သည် "တိမ်လုံး တိမ်လုံး" ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်တတ်လာလေ၏။

ယင်း၌ တိမ်တစ်လုံးက မပြတ်ကြားနေရသည်ဖြစ်ရာ သူ့ကို အစ်ဇဘယ်လ်က ခေါ်သော လှောင်အိမ်အောက် သွားထိုင်လျက် တစ်ဖက်သော ကြည်လင်သည့် မျက်လုံးဖြင့် မော်ကြည့်ကာ အမြီးလှုပ်နေပုံကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဟန် ရှိသည်။ အစ်ဇဘယ်လ် လှောင်အိမ်ထဲမှ အောက်ကျလာသည့်တိုင် ပေါ်လီတုန်းကလို ကိုက်မသတ်ဟု ယူဆရသည်။

ယင်းရှုခင်းကိုကြည့်၍ အဖေကလည်း ကျေနပ်သည်။ သားငယ်ကလည်း ဝမ်းသာသည်။
မောင်ဘိုလည်း ရွှင်ပြသည်။ ပီတိအဖြစ်ဆုံးမှာ ဤခွေးဇာတ်ကြောင်းကို စတင်ခဲ့သည့်
မိခင်ကြီးပေတည်း။

အမေလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မျက်ရည်ဝဲလောက်အောင် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်ကတော့
အဖေသည် ဈေးမှ လှပသော သားရေလည်ပတ်ကို ဝယ်လာခဲ့၍ တိမ်တစ်လုံး၏ လည်ပင်းမှာ
တပ်ဆင်ပေးတုန်းကပေတည်း။

၁၂။ ကြက်နှင့် ဘဲ

မိတ်ဆွေသည် ကြက်သား၊ ဘဲသားကို စားဖူးပေမည်။ ကြက်သားနှင့် ဘဲသားသည် သာမန်အားဖြင့် ခံတွင်းမှာ မကွဲပြားလှသော်လည်း သေချာစွာခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်သောအခါ အရသာရော၊ ဓာတ်သဘောပါ ခြားနားသည်ကို တွေ့ရပေမည်။ ထို့အတူ ကြက်နှင့်ဘဲတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ သဘာဝမှာလည်း ဆန့်ကျင်ဘက် ခြားနားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ မနုဿလူသားတွေ ကြက်အမျိုးနှင့်တူသော လူတန်းစား၊ ဘဲအမျိုးနှင့်တူသော လူတန်းစားဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား တွေ့ရပေမည်။ ယင်း၌ ယခု မိတ်ဆွေနေရသော အသိုက်အဝန်းသည် ကြက်အမျိုးလော၊ ဘဲအမျိုးလော ခွဲခြမ်းကြည့်ပေရော...။

ကျွန်တော်သည် ကြက်ဘဲကို အမြဲမွေးမြူလေ့ရှိသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ် မိုးရာသီတွင် ကျွန်တော်အိမ်မှာ ကြက်ဖ၊ ကြက်မ မိသားစုများစွာနှင့် ဘဲဆယ်ကောင် ရှိလေသည်။ ယင်းဘဲ (၁၀)ကောင်အနက် ဘဲထီးနှစ်ကောင်၊ ဘဲပေါက် (၃)ကောင်နှင့် ဘဲမကြီး (၅)ကောင်ဖြစ်လေရာ တစ်နေ့တစ်နေ့တွင် ဘဲဥလေးငါးလုံး မှန်မှန်ရလေသည်။

ဘဲတို့မည်သည် ညဉ့်အချိန်၌ ဥလေ့ရှိရာ နံနက်မိုးသောက်တွင် အိမ်အောက်က ခြံထဲဆင်း၍ ကောက်ရသည်။ ပထမဥတွင် ကျွန်တော်သားများ သူထက်ငါ ဦးအောင်လုပ်၍ ကောက်ကြ၏။ နောက်ကြာလာတော့ ဒီနေ့ မင်းကောက်ကွာ၊ ငါကောက်ကွာ လုပ်လာ၏။ သည်ထက်ကြာလာတော့ လူကြီးက မပြောလျှင် သူတို့မကောက်ကြတော့ချေ။

ယင်းသို့ဖြင့် တစ်ရံရောအခါ လူကြီးကမပြောမိ၍ (၃)ရက်မျှ မကောက်မိဘဲရှိရာ အိမ်အောက်တွင် ဘဲဥများ ဖွေးနေ၏။ ယင်းအခိုက် ကျွန်တော်အိမ်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိစဉ် စိတ်ဝင်စားဖွယ်တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲတွင် အကြီးဆုံးသော ဘဲအိုမကြီးသည် ဟိုတစ်လုံး၊ သည်တစ်လုံး ပြန်ကျဲနေသော ဘဲဥများကို သူနှုတ်သီးပြားပြားကြီးဖြင့် ထိုး၍ ထိုး၍ကော်ကာ မြေနိမ့်ကျင်းရှိရာသို့ တွန်း၍ တွန်း၍ပို့နေ၏။ ယင်းအချိန်မှာ ဘဲခြံထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိ၏။ အခြားဘဲများက အပြင်ဘက် ထွက်လည်နေကြ၏။

ဘဲမကြီးလုပ်ပုံကို ကျွန်တော်စောင့်၍ ကြည့်နေ၏။ သူတစ်ကောင်တည်း လုပ်၍ ၉ ၄-၅ လုံးမျှ သူလိုချင်သော ကျင်းထဲစုမိသောအခါ အခြားဘဲများ လည်ရာမှ တစ်ပတ်ပြန်လာကြ၍ ဘဲမကြီးနှင့်ရောကာ ကြွက်စီကြွက်စီနှင့် အော်ကြပြီးနောက် အခြားဘဲမများကလည်း ဥများကို ဘဲမကြီးလိုချင်သော ကျင်းထဲသို့ တွန်းပို့ကြ၏။ ဘဲထီးများကတော့ ပါးစပ်မှ ရိုရို၊ မရိုရိုနှင့် အော်ကြကာ ဘဲမများလုပ်ပုံ ကြည့်နေကြ၏။

ဘဲဥအားလုံး (၁၂ လုံးမျှ) သူတို့လိုချင်သော ကျင်းထဲ စုမိသောအခါ ဘဲမကြီးသည် အပေါ်မှ အတောင်ကြီးဖြန့်၍ ဝပ်လေ၏။ အခြားဘဲများသည် ဘဲမကြီးပတ်လည်၌ ခေတ္တမျှ ကြွက်စီ ကြွက်စီမြည်ကြပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသော ကျွန်တော်သည် ယင်းမှသက်ပြင်းကို ရဲရဲရှုလိုက်ကာ လွန်စွာပီတိသောမနဿ ဖြစ်မိလေ၏။ ကျွန်တော်တစ်သက်တာတွင် ဘဲမက ဘဲဥကိုဝပ်တာ တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးချေ။ ဘဲကို အကြိမ်များစွာ မွေးခဲ့ဖူးသည်မှန်သော်လည်း ဘဲတို့မည်သည် 'မဝပ်' ဟု ဆိုကြ၍ ဘဲကလေးများကို ကြက်မနှင့်သာ ဖောက်ယူခဲ့သည်။ ဘဲဥများကိုလည်း ဘဲခြံထဲတွင် များများစုနေမိအောင် မထားခဲ့။ နေ့စဉ်ကောက်၍သာ ယူခဲ့သည်။

ယခု ဘဲဥတွေများနေ၍ ဘဲမကြီးဝပ်တာကို မြင်ရတော့ "ဟုတ်ပြီ ဘယ်နှယ် သူ့သူမဝပ်ဘဲ ရှိရမလဲ၊ ဒီလိုသာဆိုရင် ဘဲမျိုးရယ် ဘယ်တော့ရှိမလဲ။ လူက လောဘတကြီး ယူစားပစ်နေလို့သာ ဖြစ်ရမပေါ့" ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မှတ်ချက် ချမိ၏။

မတွေ့ဖူးသေးသော ဘဲမကြီးက ဘဲကလေးတွေမွေးတာလဲ မြင်ရတော့မည်။ အစဉ်အလာအတိုင်း ယခင်က ကြက်မနှင့် ဘဲကလေးတွေ ဖောက်ရသည်မှာ ကြက်မ လွန်စွာဆင်းရဲလှသည်။ သီတင်းသုံးပတ်သာ ဝပ်လေ့ရှိသော ကြက်မျိုးက ဘဲဥကို လေးပတ်ဝတ်ရသဖြင့် ကြက်မမှာ လွန်စွာပင်ပန်းလှသည်။

ထို့ပြင် ကြက်နှင့်ဘဲမှာ အစားအသောက် အနေအထိုင် သဘောချင်းလည်း မတူသဖြင့် ကြက်မမှာလွန်စွာ ကိုးရိုးကားရား နိုင်လှသည်။ ကြက်မ၏ တာဝန်မှာ မိမိ၏ သားကြက်ကလေးများအား အစာရှာ စားတတ်စအခါတွင် ဘယ်အရာသည် စားကောင်း၏။ ဘယ်အရာသည် မစားကောင်းဟု သွန်သင်ပြရသည်။ ကြက်ကလေးများကလည်း မိခင်မပြဘဲနှင့် အရမ်းစားလေ့ မရှိပေ။ ဥပမာ ကြက်ကလေးသည် ဟိုဟိုဒီဒီသွားရင်း တစ်ခါမှ မစားဖူးသေး။ သို့သော် စားချင်စရာကောင်းသော အရာဝတ္ထုကလေးကိုတွေ့၏။ ယင်းအခါ၌ အရမ်းမစားလိုက်ပေ။ နှုတ်သီးနှင့်တောက်ကာ ပြုပြီပြီမည်၍ မိခင်ကိုခေါ်၏။ သားသမီးများကို ဒါပဲစောင့်ကြည့်နေသော ကြက်မကြီးသည် ကြက်ကလေးဆီ ရောက်လာကာ တစ်ခါတည်း အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။ မစားရဘူးဆိုသောအခါ၌ ကြက်ကလေးသည် ပြန်၍မကြည့်တော့ပေ။ ထို့ပြင် ကြက်မကြီးသည် ကလေးများမသိသေးသော စားကောင်းသောအရာကို တွေ့အံ့၊ နှုတ်သီးဖြင့် ဆိတ်၍ ဆိတ်၍ခါကာ... သားများကို ဦးစွာလျှင်ရာသူ စားစေ၏။

အဲ- ဘဲကလေးများနှင့်ကျတော့ ကြက်မကြီး အကြိမ်ကြိမ်ချောက်ချခဲ့ပုံများကို ကျွန်တော် ရယ်မောခဲ့ဖူးသည်။ ဥပမာ- ကြက်မကြီးသည် ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ဖမ်းမိအံ့၊ ကြက်အမျိုးသည် ပိုးဟပ်ကို အလွန်ကြိုက်ရကား၊ သားကလေးများ သိပါစေတော့ နှုတ်သီးနှင့်ဆိတ်၍ ခေါ်ကျွေးလေသော် ဘဲအမျိုးက ပိုးဟပ်ကို စားလေ့မရှိသောကြောင့် အနားရောက်ပြီးနောက် 'အလကား အဘွားကြီးပဲ' ဆိုသောသဘောနှင့် ချော်တောငေါ့ ထွက်သွားကြသဖြင့် ကြက်မကြီးစိတ်ပျက်စွာ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။ အဲ ကြက်မစားသော တီကောင်များကို တွေ့လျှင်မူ ဘဲကလေးများသည် အားရပါးရ လွေးတော့ရကား ကြက်မကြီးမှာ အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်နေရတော့၏။

စင်စစ်ဘဲအမျိုးသည် သူတို့စားကောင်းတယ်၊ မစားကောင်းတယ်ကို ဘယ်သူညွှန်ကြားမှုမှ မခံယူ၊ သူတို့ပါးစပ်ဖြင့် သူတို့ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ စားချင်စရာကောင်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို တွေ့အံ့၊ နှုတ်သီးနှင့်ကောက်ပြီး ပါးစပ်ထဲ သွင်းလိုက်၏။ လုံးထွေးဝါးကြည့်လိုက်၏။ မစားကောင်းအံ့၊ သူတို့ခံတွင်းက သိပေမည်။ ချက်ချင်းပြန်ထွေးလိုက်၏။ သို့တိုင် သူတို့အချင်းချင်း

တစ်ကောင်တစ်ကောင် ယုံကြည်ကြဟန် မတူချေ။ တစ်ကောင် မစားကောင်းဟူ၍ ထွေးထုတ်သည်ကို နောက်တစ်ကောင်က ကောက်ယူစမ်းသပ်တတ်ကြသေး၏။ (တစ်ကောင် မစားသည်ကို နောက်တစ်ကောင်က မျိုသွားသည်ဟူ၍ကား ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မတွေ့ရဘူးချေ။)

ကြက်ကလေးများသည် မိခင်ကြက်မ၏ ညွှန်ကြားမှုကို အစစအရာရာ ခံယူကြသည်။ မိခင်ခေါ်ရာကိုလိုက်၏။ မိခင်ဦးဆောင်သည်ထက် ရှေ့မကျော်ကြချေ။ ဘဲကလေးများမှာမူကား မိခင်ကြက်မ၏ နောက်လိုက်မဟုတ်။ သူတို့က သွားချင်ရာသွားကြ၍ မိခင်ကြက်မကသာ နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ရလေသည်။ ကြက်သည်ရေကို ကြောက်၍ ဘဲက ရေကိုကြိုက်၏။ မိုးရွာအံ့၊ ဘဲကလေးများသည် မြူးတူးခနဲပေါက်ကာ ခြေဝါးပြားပြားကြီးများနှင့် တပြတ်ပြတ်ပြေး၍ ကစားသည်။ မိခင်ကြက်မမှာ သားများချစ်ဖော်နှင့် မိုးစိုခံကာ ပါးစပ်မှ တစ်ကွတ်ကွတ်မြည်လျက် နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ရသည်။ ဘဲကလေးများ ရေအိုင်ကူးနေသည့် ကမ်းပေါ်မှ အသာငေး၍ ကြည့်နေရ၏။

ယင်းအခါများဝယ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကြက်မကြီးနေရာတွင် ဘဲမကြီးဖြစ်အံ့၊ သူ့သားသမီးများနှင့် မည်မျှပျော်လိုက်လေမည်နည်းဟု တွေးတောတမ်းတခဲ့မိရာ၊ ယခုဘဲမကြီးက ကိုယ်တိုင်ဝပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းသာမိပါသည်။

သို့သော် ငတိမကြီး အပြီးတိုင်ဆောင်ရွက်ပါမည်လော စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။

ထိုနေ့တွင် ဘဲမကြီးသည် အစာကျွေးသောအခါ ခေတ္တအပြင်ဘက် ထွက်စားပြီးနောက် ပြန်ဝပ်၏။

"အင်း... ဟုတ်ပုံပေါ်ပြီ"

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ အလို- ဘဲမကြီးသည် အခြားဘဲမများ ဥသွားသော ဥများကိုပါ သူဝပ်ကျင်းထဲသို့ နှုတ်သီးဖြင့် ကော်သွင်းနေပြန်သေးတော့သည်။

အင်း- သူဝပ်ဖို့ ဥနည်းနေသေးတယ်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ထပ်သရီး ဘယ်ဟုတ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းပဲ (ကျွန်တော် ၃ ရက်လောက် စောင့်ကြည့်နေသည်။) ဥသမျှ ဘဲဥတွေ သူကယူယူသွင်းနေတော့ သူ့စိုက်အောက်မှာ ဥ ၂၀ ကျော်နေပြီ။ သူ့အတောင်နှင့် မကာမိတော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့အပြင်ထွက် အစာစားတုန်းမှာ ကျွန်တော် သူ့ဝပ်ကျင်း သွားပြီးတော့ သူ့ဝပ်နိုင်မည်လောက် (၁၇)လုံး သွားထား၍ ကျန်တာတွေကို ယူခဲ့ရသည်။ ထို ၁၇ လုံးကိုလည်း အားလုံးခဲနီဖြင့် မှတ်ပစ်ခဲ့ရသည်။ နေ့စဉ်ဆင်းကြည့်၍ သူ့နောက်ထပ်သွင်းသော ဥများကို ယူရန်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကား ဝပ်ပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်မှစ၍ မဥတော့ပြီ။ အခြားဘဲမများ ဥကိုယူသွင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည်နေ့တိုင်းပင် ယူသွင်းလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်ကလည်း နေ့တိုင်းပင် သူ့အစာစားထွက်ခိုက်မှာ ပြန်သိမ်းထားရ၏။ နို့မဟုတ်လျှင်တော့ အရင်ဥများပေါက်၍ နောက်ဥများ ပုပ်ကုန်မည်ကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ကြက်နှင့်ဘဲ ဥပုံ

ကြက်မတစ်ကောင် ဥတော့မည်ဆိုလျှင် လွန်စွာမှ ယောက်ယက်ခတ်၏။ မဥမီ နှစ်ရက် သုံးရက်ကစ၍ သူပြုတ်မွေ၏။ အိမ်နိမ့်နိမ့်ဖြစ်၍ အပေါ်တက်နိုင်လျှင် မီးဖိုချောင်၊ ပန်းကန်စင်မှ ခေါင်းရင်း ဘုရားစင်ပါမကျန် သူတက်၍ မွေနှောက်ကာ ဥကျင်းရှာ၏။ သူသာမဟုတ် သူ့လင်ကြက်ဖပါ သူနှင့်အတူပါ၍ အသံအမျိုးမျိုး အော်မြည်ဆူညံ၏။

ကြက်များအိမ်ပေါ် လမ်းလျှောက်လျှင် လွန်စွာအသဲ(သည်း)ယားစရာ ကောင်း၏။ ကြမ်းပေါ်မှာ လဖက်ရည်ပန်းကန် ဖန်ခွက်စသည်တို့ ရှိအံ့၊ ကြက်တို့ခြေထောက်သည် ထိုအရာများကို မရှောင်သည့်အပြင် ဤမြင့်မြင့်အစွန်းအစပေါ်မှ တမင်တက်နင်းသွားတတ်သဖြင့် ဖိတ်စရာရှိ ဖိတ်၊ ကွဲစရာရှိ ကွဲကုန်တော့၏။

ထို့ကြောင့် ကြက်မတစ်ကောင် ဥတော့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဥကျင်းလုပ်၊ ခြင်းနဲ့အုပ်၊ သို့မဟုတ် ကြီးနဲ့ချည်ကာ ကြက်မကို ချုပ်ချယ်ထားလိုက် ရပေတော့သည်။

သူ ပထမဥတစ်လုံး ဥပြီးလျှင်ကား စိတ်အေးရတော့၏။ နောက်တစ်နေ့မှာ အခြားနေရာ ဥကျင်းမရှာတော့ပေ။ ထိုဥကျင်းမှာပင် အေးဆေးစွာ လာဥတော့၏။

ဥတစ်လုံး ဥပြီးတိုင်း ပြီးတိုင်းကား ကြက်မသည် ရပ်ကျော် ရွာကျော် ကတော် အော်မြည်တတ်သည်မှာ ကြက်မတို့မွေတာ ဖြစ်ချေသည်။ ကြက်မသာမဟုတ်၊ ကြားသမျှ ကြက်ဖများကပါ ရောနှောအော်မြည်လေ့ ရှိသဖြင့် လွန်စွာ နားညည်းသော ကိစ္စဖြစ်လေသည်။ လူက မောင်းလျှင် ပို၍ဆိုးတတ်သဖြင့် သူတို့ကျေနပ်အောင်ပဲ အော်ပါစေ၊ သို့မဟုတ် ဥကျင်းကဆင်းလာခါစ အစာဆာနေသော ကြက်မကို ဆန်မြန်မြန် ပက်ကျွေးလိုက်ရ၏။ ဒါမှ သူ့အစာကောက်စားခြင်းဖြင့် အသံတိတ်သွား၏။

ကြက်မတို့မည်သည် သူ့ဥမည်ကြံလျှင် အလွန်ဘဝင်မြင့်ဟန်တူ၏။ ဥကျင်းကို အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်အထိ တက်၍ရှာတတ်၏။ ဥကျင်း နှစ်ခုသုံးခု အနိမ့်အမြင့် လုပ်ပေးကြည့်ပါ။ အပေါ်ဆုံး ဥကျင်းကိုမှ တက်အုတ်တတ်၏။ ဥတစ်လုံးဥပြီးတိုင်း အချိန်ရှည်ကြီးဆွဲပြီး ကတော်အော်သည်မှာ ကျွန်တော်စိတ်ထင် လူများ ကျွန်တော်ကျွန်မ မည်သူမည်ဝါဖြင့် သားရတနာ၊ သမီးရတနာကလေး မွေးပြီဟူ၍ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာသည့်နယ် ကြက်မကလည်း 'ငါ ရတနာကလေးတစ်လုံး အုပြီဟေ့' ဟု ကြက်လောကကို ကြွားဝါကြွေးကြော်ဟန် တူပါ၏။

အချို့က ကြက်မဥပြီး ကတော်သည်မှာ 'ငါ့ဥကို မထိကြ၊ မကိုင်ကြနဲ့ဟေ့၊ ထိရင် ကိုင်ရင် နင်တို့ ဒုက္ခရောက်ပါစေ' လို့ ကျိန်ဆဲတာဟု ပြောကြပါသေးသည်။

ရှေးလူကြီးသူမများက ကြက်ဥကို ကလေးများ မကိုင်တွယ်ရန် ဟန့်တားသော စကားဖြစ်တန်ရာ၏။

စင်စစ်တော့ ကြက်မများ ဥပြီး ကတော်အော်မြည်သည်မှာ အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သည့်နှင့် တူလှပေသည်။ ကြက်ဥကို အင်မတန်ကြိုက်သော ကျီးကန်းများက ဒီအသံကိုပင် နားထောင်ကာ ကြည့်ရှုချောင်းနေတတ်ကြ၏။

ဝမ်းဘဲများ ဥသည်ကား ကြက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ကျလှသည်။ ဥကျင်းလည်းမရှာ၊ ဘာသံမျှလည်း မကြား၊ နံနက်မိုးသောက်လျှင် သူတို့အိပ်သောနေရာ၌ ဥများတွေ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းဘဲများသည် ဥသောနေရာ သတ်မှတ်မထားချေ။ သူတို့မျက်စိသည် ကြက်ကဲ့သို့ မဟုတ်၊ အလင်းရောင်ရှိလျှင် ညဉ့်လည်း မြင်နိုင်လေရာ လသာသော ညများတွင် အပြင်ဘက် ထွက်လည်တတ်ကြ၍ ရောက်သောနေရာမှာ ဥပစ်ခဲ့ကြတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လသာရက်များတွင် ဘဲခြံကို ပိတ်ထားရသည်။

ဝမ်းဘဲများသည် ဥကိုခင်တွယ်သော သတ္တဝါမျိုး မဟုတ်ချေ။ ကြက်မှာမူ သူ့သူ့ ဂရုစိုက်တတ်၏။ သူ့ဥကို စားချင်လျှင် ဥကျင်းမှ အကုန်မယူရပေ။ နေ့စဉ်တစ်လုံး တစ်လုံးကတော့ ဥခံချန်ထားရ၏။ (နိုင်ငံခြားမှလာသော ဥစားကြက်မျိုးကို မဆိုလို) အကယ်၍ တစ်လုံးမှမရှိပါမူ သူ ဤဥကျင်းမှာ ဆက်မအုတော့ပေ။ ယောက်ယက်ခတ်ပြန်ကာ တစ်ဖန် ဥကျင်းသစ် ရှာပြန်တော့၏။ ဥနေ့စဉ်ရက်အတွင်းမှာ ကြက်မသည် ခေါင်းအမာဆုံး၊ ချေးအများဆုံး ဖြစ်၏။ ဥရက်ကုန်ဆုံး၍ သူဝပ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတတ်သောအခါ၌ကား ကြက်မ၏ စိတ်ဓာတ် လုံးဝပြောင်းလဲ လေတော့သည်။ သူ့ဥများကို အကုန်ယူရုံမက သူ့ကို ခြေနှင့်ကန်ထုတ်လည်း ထိုဥကျင်းမှ သူ မခွာတော့ပေ။ သူ့ကိုယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ဦးတော့ အမွေးများကြွစောင်းကာ တကွတ်ကွတ် အော်မြည်လျက် ခေတ္တမျှ ထွက်ပြေးသော်လည်း နောက်ပြီး ခွေးရှူးသံလည် ပြန်လာရှာပြန်သည်။ ဤအခါတွင် ကြက်မသည် သည်းအခံဆုံး သနားစရာ အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်လေ၏။

အဲ... ကြက်မသားပေါက်ပြီး ဝပ်ကျင်းမှ အောက်ချပြီ ဆိုသောအခါ၌ကား စွာလေပြီ။ သူ့အနားသို့ ခွေးတို့၊ ကလေးတို့ အသိမခံလေပြီ။ နွားလိုကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးကိုပင် သူမကြောက်။ သူ့ကို နှောင့်ယှက်လျှင် စွမ်းအားရှိသမျှ ပြန်ခွပ်သည်သာ၊ ဤအခါ၌ ကြက်မသည် သားတွေ့ချစ်ဖောနှင့် သတ္တိအကောင်းဆုံးသော အချိန်ဖြစ်၏။

ကြက်မသည် 'ငါ့သားမှ ငါ့သား' ဒေါသအထားဆုံးသော သတ္တဝါလည်း ဖြစ်၏။ သူ့သားများ အနီးသို့ သူကနိုင်ရသော အခြားကြက်များကို အနားမှ အသိမခံပေ။ လာသည်ကို လှမ်းမြင်လျှင် အဝေးမှပြေး၍ လိုက်ခွပ်ပစ်၏။

သူ့ကိုနိုင်သော ကြက်မကလည်း သားသည်အမေရယ်လို့ သဘောမထား၊ တွေ့လျှင် လိုက်လံခွပ်ဆိတ် ပစ်လိုက်သည်သာ။

ကြက်၏ စိတ်သဘောထား

ကြက်သည် အချင်းချင်း ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း၊ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ရက်စက်သော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်၏။ ဥပမာ ကြက်တစ်ကောင်သည် ဒဏ်ရာရနေ၏။ သို့မဟုတ် ရောဂါတစ်ခုခုဖြင့် မပြေးလွှားနိုင် မသွားနိုင် ဖြစ်နေ၏။ ယင်းအချိန် သူ့ကိုနိုင်သော ကြက်ကတွေ့ရှိပါက မသက်သာတော့ပြီ။ မညှာမတာ ခွပ်ဆိတ်ပြီး အားရမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။ နာမကျန်းဖြစ်နေပါလား ဟူ၍လည်း သိဟန်မတူ၊ 'ငါ့ကို ကြောက်ရသော အကောင်၊ ငါအနား လာ၍မှ ရှောင်မသွားခြင်းသည် သင်း ငါ့ကို စော်ကားခြင်းပင် ဖြစ်သည်' ဟု အောက်မေ့လေသလားပင် ကျွန်တော်ထင်မိတော့သည်။

ကြက်အမျိုးသည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကြောက်အနိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားချည်း ဖြစ်သည်။ ဥမှပေါက်ပြီး ငယ်မွေး ငယ်တောင်ကလေး စုံစပြုလာလျှင်ပင် တစ်မိပေါက်သားချင်းများ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခွပ်ကြလေပြီ။ သားခွဲခါနီး 'အမွေလုသည်' ဟုခေါ်သည်။ ယင်းမှ သူတို့ မောင်နှမတစ်စုသည် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အကြောက်အနိုင်ဖြစ်ကာ 'နိုင်ညှင်း ကြောက်ခံ' ဖြင့် နေ့ အစာရှာချိန်မှာရော၊ ည အိပ်တန်းတက်စဉ်မှာရော၊ အစာလုခြင်း၊ နေရာလုခြင်းဖြင့် တစ်ကောင်တစ်ကောင် ထိုးဆိတ်၍သာ နေကြပေတော့သည်။ သူတို့ မွေးချင်းတစ်စုသည် မြီးကောင်ပေါက်၍ ကြက်လားမြောက်သည်အထိ 'မတည့်အတူနေ' ဟူသော စည်းရုံးခြင်းဖြင့် အုပ်ဖွဲ့၍ နေသွားကြသည်။ နောက်လင်စိတ် သားစိတ်ပေါက်၍ (လူဆိုလျှင် အိမ်ထောင် ပြုကြတော့မှာ ဆိုပါတော့) ခွဲခွာကြလေသည်။ ထိုအခါ၌ တစ်ကောင်တစ်ကောင် သာ၍ မတည့်ပြီ။ ကြက်မချင်းထက် ကြက်ဖချင်းက ပို၍ ဆိုး၏။ အနားကပ်မခံ။ မစိတ်ဖြင့် နိုင်ကောင်က ကြောက်ကောင်ကို တမင်တကာ လိုက်လံခွပ်ဆိတ်လေ့ ရှိ၏။

ဘဲ၏ စိတ်နေသဘောထား

ကြက်နှင့်စာလျှင် ဘဲသည် အင်မတန်စည်းရုံးညီညာ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ကြင်နာသော ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုဟု ဆိုရပေမည်။ သူတို့သည် အစဉ်သဖြင့် အုပ်ဖွဲ့၍ နေကြ၏။ နေ့မှာလည်း အတူလည်သည်။ ညမှာလည်း အတူအိပ်သည်။

အစာကျွေးလျှင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထိုးဆိတ်ခြင်း မပြုကြ။ အတူတကွ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း စားကြသည်။ ကြက်မှာ (ကြက်ဖ-ကြက်မ လင်မယားမှလွဲ၍) နှစ်ကောင်ကျွေး၍ မရ။ ဘဲမှာ အကောင်တစ်ရာ ဖြစ်နေပါစေ အစာခွက်ဆန့်လျှင် ကျွေး၍ဖြစ်သည်။ သူတို့ချင်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နိုင်သူ ကြောက်သူဟူ၍ မခွဲခြားချေ။

သူတို့ဘာသာသူတို့ အစာရှာစားသည်မှာလည်း သင့်မြတ်ကြ၏။ မြေမွှေမှာ နှုတ်သီးဖြင့် အသီးသီးကိုယ့်ရှေ့မှာ ကိုယ် ထိုးဆွဲကြသည်။ ဥပမာ တီတစ်ကောင်ကို ဘဲနှစ်ကောင်ပြိုင်တူ တွေ့ကြ၏။ တစ်ဖက်စီဆွဲပြီး လုကြသည်။ ပြတ်ပြီး တစ်ပိုင်းစီ ရချင်လည်းရမည်။ သို့မဟုတ် တစ်ကောင်လုံးလုံး ပါသွားချင်လည်း ပါသွားမည်။ ရရာကောင်က ရသမျှစားလေ 'နင်-ငါ့ဟာ လုရမလား' ဟု ရန်ပြုခြင်း၊ ထိုးဆိတ်ခြင်းကား လုံးဝမပြုကြချေ။ သို့သော် အခြားသော သတ္တဝါမျိုးကို ခုခံကာကွယ်ရမည်ဖြစ်အံ့။ သူတို့အားလုံး တညီတညာတည်း ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြ၏။

ဝမ်းဘဲအုပ်တစ်ခုမှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ကောင် ရှိတတ်၏။ အထီးဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ အသက်ကြီးကြီး ဘဲမကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ 'ရှေ့ဆောင်နွားလား ဖြောင့်ဖြောင့်သွားသော် နောက်နွားစဉ်စိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်' ဆိုဘိသကဲ့သို့ ခေါင်းဆောင်ဘဲ ဦးဆောင်ရာကို တညီတညာတည်း လိုက်ကြသည်။ ထိုဘဲရပ်လျှင် ရပ်၏။ ထိုဘဲအိပ်လျှင် အိပ်ကြ၏။

ဘဲများ အိပ်ပုံကို ကြည့်ရသောအခါ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကြင်နာတရား ရှိပုံကိုတွေ့ရ၍ လွန်စွာစိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသည်။ ကြည့်၍ မဝ ရှိလှသည်။ သူတို့သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မေးတင်၊ ခေါင်းတင်၊ ခြေတင် အတောင်တင် အိပ်နေလိုက်ကြပုံမှာ အဝတ်ပုံကြီးတစ်ခုနှင့် တူပေတော့သည်။

ကြက်စိတ်-ဘဲစိတ်

ဘဲသည် နောက်မှရောက်လာသော သူစိမ်းတစ်ရံစာ ဘဲကိုလည်း ခင်မင်တတ်၏။ မိတ်ဆွေဖွဲ့၏။

ဥပမာ- ကျွန်တော်သည် ဈေးမှ ဘဲအသစ်တစ်ကောင် ဝယ်လာပြီး ခြင်းထဲလှောင်ထားသည်။ အိမ်ခံဘဲများသည် ကြက်စိ ကြက်စိ အော်မြည်ကာ ထိုဘဲခြင်းကို လာဝိုင်းကြသည်။ အထဲက ဘဲကလည်း ပြန်၍မြည်၏။ ထိုဘဲကို ကျွန်တော်က လွှတ်ပေးလိုက်သောအခါ တစ်ခါတည်း အုပ်စုနှင့်ရော၍ ပါသွားလေတော့သည်။ ထိုးဆိတ်ခြင်း မပြု။ သူတို့အဖွဲ့ထဲသို့ ခေါ်ငင်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြက်ကား ဤသို့တယ်ဟုတ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ နောက်ရောက်သော ကြက်သစ်ကို ဝိုင်း၍ ရန်ပြုကြလေတော့သည်။ အိမ်ခံကြက်က ထိုကြက်သစ်ထက် ငယ်သည်ဖြစ်ပါစေ၊ သူတတ်နိုင်သလောက်တော့ ခံ၍ခွပ်လိုက်သေးသည်သာ။ နောက်မနိုင်မှ အလျှော့ပေး၍ ပြေးတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကြက်သစ်တစ်ကောင် အိမ်ရောက်လာလျှင် (အားလုံးပေါ် ဗိုလ်ကျမည့် ကြက်မကြီးမှလွဲ၍) ရောက်သောနေ့မှာ မလွှတ်စုံပေ။ လွှတ်လျှင် အိမ်ခံကြက်များက လိုက်လံ ထိုးဆိတ်ခြင်းဖြင့် ထိုကြက်သည် တခြားရောက်၍ ပျောက်သွားတတ်ပေသည်။ ည တစ်ညအိပ်၊ အိပ်တန်းသိပ်ပြီးမှ လွှတ်ရ၏။ ကြက်သည် အိပ်တန်းကို မှတ်တတ်သော ဉာဉ်တော့ရှိ၏။ တစ်ညအိပ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ လွဲ၍ အခြားမှာ မအိပ်တော့ပြီ။

ကြက်ဖနှင့် ဘဲထီး

ကြက်ဖသည် မစိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ အင်မတန် သဝန်တို၏။ ဗိုလ်ကျသော ကြက်ဖသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိသော ကြက်မအားလုံးကို သူတစ်ကောင်တည်း လိုချင်၏။ သူ့ကိုကြောက်ရသော ကြက်ဖကလေးများ အနားလာလျှင်လည်းကောင်း၊ အဝေးမှ မြူဆွယ်သံပေးလျှင် လည်းကောင်း တလကြမ်းလိုက်လံ နှိမ်နင်းပေတော့သည်။

ကြက်ဖကလေးများကလည်း ရာဂစိတ်၌ အလွန်မွန်၏။ သူ့ကိုနိုင်သော ကြက်ဖကြီးသည် ကြက်မနှင့် စပ်ယှက်နေသည်ကို မြင်အံ့၊ ဘယ်လောက်ပင် ကြောက်နေနေ ဟိုဟာကြီး ကိစ္စများနေတုန်းမှာ တစ်ချီတစ်မောင်းတော့ ပြေးခွပ်လိုက်သေးသည်သာ။ ပြီးမှ တလကြမ်း ထွက်ပြေး၏။ သူတို့ကား အရွယ်ရောက်သည်မှစ၍ ညီအစ်ကိုချင်း ဖြစ်ဖြစ်၊ သားအဖချင်း ဖြစ်ဖြစ် မစိတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကြီးအကျယ် ရန်သူများပေတည်း။

ဘဲမူ ဤသို့မဟုတ်ချေ။ ဘဲတစ်အုပ်ထဲ၌ ဘဲထီးနှစ်ကောင် သုံးကောင် ရှိ၏။ ဤမှာဘက်၌ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ရန်မပြုကြချေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနိုင်အကြောက်ဟူ၍လည်း မထား၊ အားလုံး သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေသွားကြသည်။

ကြက်မနှင့် ဘဲမ

ကြက်မသည် အင်မတန် စိတ်သဘောယုတ်၏။ မိမိကနိုင်သော ကြက်မသည် ဥကျင်းမှာဥနေသည်။ ဝပ်နေသည်ကိုတွေ့အံ့။ တမင်သက်သက် ဥကျင်းပေါ်တက်ပြီး ထိုးဆိတ်ချ၏။ သူ့ကိုနိုင်သော ကြက်မနှင့်ကျလည်း သူဒီလိုပဲခံရသည်။

ဘဲမအချင်းချင်းကား ဤသို့မဟုတ်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကြင်နာတရားရှိ၏။ ရိုင်းပင်းကူညီတတ်၏။

အစဉ် ဖော်ပြခဲ့သော ဘဲမကြီးဝပ်နေသောအခါ အခြားဘဲများသည် နေ့ခင်းလည်ရာမှ ပြန်လာတိုင်း ဘဲမကြီးအနားမှာ ဝိုင်းဝန်းစုပွဲနေကြ၏။ ဘဲမကြီးက အစာစားထွက်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ရေချိုးထွက်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ အောင်မာ သူတို့က ဘဲမကြီးနေရာတွင်ပင် ကူ၍ဝပ်ပေးနေတတ်ကြ၏။ ဘဲအထီးတွေကလည်း မီးနေစောင့်သည့်သဖွယ် အနီးမှာဆိတ်ငြိမ်စွာ ကြည့်၍နေတတ်၏။

ကြက်၏ ဥကျင်းကို ကောက်ရိုးမြက်ခြောက် စသည်တို့ဖြင့် လူကလုပ်ပေးရသည်။ ဘဲမကြီးကား ဘာမျှမရှိသော မြေနိမ့်ကျင်းထဲ၌ ဥတွေစုပြီး ဝပ်နေတော့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင် သူ့အား ကြက်ဝပ်ကျင်းလို လုပ်ပေးဦးမှပဲဟု အောက်မေ့၏။ သို့သော် နှစ်ရက်သုံးရက်မျှ ကြာလာသောအခါ၌ သူ့ဥများကို မမြင်ရတော့ဘဲ၊ ဘဲမွေးများဖြင့် လွှမ်း၍နေပေတော့သည်။ ဤအမွေးများကား ဘဲမကြီး၏ ကိုယ်မှသာမဟုတ် အခြားဘဲများ ကိုယ်ကလည်း တမင်ချွေချပေးသော အမွေးများဖြစ်ကုန်၏။

သူတို့ချင်း ခိုးပင်းကူညီကြပေသည်။ ဘဲမကြီး အပြင်ထွက်သော အခါများ၌လည်း ဘဲမတိုင်းလိုလိုပင် ကူညီဝင်ဝပ်ပေးတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင်မူ ဘဲမကဝပ်၍ ပေါက်သော ဘဲကလေးများကို မြင်ရတော့မည်။ ဤအခါ သူတို့ဥလဲပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ကူညီဝပ်ပေးကြသော ဘဲမတို့သည် ဘဲကလေးများကို မည်ကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်း ပြုစုကြလေမည်နည်း တွေး၍ စိတ်ကူးယဉ်လျက် ရှိပါသည်။

ခေါင်းဆောင် ကမကထပြု၍ ဝပ်ပေးသော ဤဘဲမကြီး ကျွန်တော်နှင့် ကံစပ်လာပုံကိုလည်း တွေး၍ အံ့ဩမိသည်။

သူ့ကို ပထမ ကုလား၏ခြင်းထဲ တွေ့စဉ်ကမူ ဘယ်သူမှ မလိုချင်ကြပေ။ ကျွန်တော်လည်း မလိုချင်ပါ။ အကြောင်းမှာ သူသည် အသက်ကြီးရုံမက အမွေးချနေစဉ်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် အတောင်လည်း မရှိ။ မွေးညှင်းတိုကလေးများနှင့် ညစ်ပတ်သော ခွေးစုတ်ဖွားကလေးနှင့် တူနေသည်။ နှိုပြီး... ဘဲ အသက်ကြီးသော အခါလည်း စား၍မကောင်းချေ။

သို့သော် ဤစဉ်အခါမှာ ကြက်ဈေး ဘဲဈေး လေးကျပ်ခွဲ ကန့်သတ်ထားသော ဗိုလ်ချုပ်အစိုးရလက်ထက် ဖြစ်၏။ ကြက်သား ဘဲသားကို ကန့်သတ်ထားသော ဈေးနှင့်စားလိုလျှင် နံနက် ဝေလီဝေလင်းကသွား၍ (၈)မိုင် ကြက်ကုလားအိမ်ရှေ့မှာ တန်းစီနေရသည်။

မိုးထိန်ထိန်လင်းသော် ကုလားကဆင်းလာပြီး ခြင်းထဲမှာရှိသော ကြက်များ ဘဲများ စာလုတ်ပြည့်အောင် အစာကျွေးနေသည်ကို စောင့်နေရသေးသည်။

ကုလားစိတ်ကျေနပ်တော့မှ စတင်ချိန်ပေးနေစဉ် တစ်ယောက်စီ ရှေ့တိုးယူရ၏။ ဘယ်အကောင် လိုချင်ပါတယ်ဟူ၍ ပြောမရ၊ တစ်ယောက်တစ်ကောင်ကို ကုလားက ခြင်းထဲဆွဲလိုက်ရာကို ယူရ၏။

ကျွန်တော့်ကျတော့ ဤဘဲမကြီး ပါလာလေသည်။ မယူချင်လည်း ကိုယ်လက်ချည်း ပြန်လာရရှိသည်။ ဟင်... မိုးမလင်းခင်က စောင့်ရတဲ့ကိစ္စ။ ဒီဘဲမကြီးကိုပဲ အိမ်ကအုပ်နှင့် ရောလွတ်ထားလိုက်တာကမှ ဥစားရလိမ့်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဆောင်ကျဉ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟင်း... ယခုမှ "ငါ့အား ဘဲကလေးတွေ ပေါက်ပေးမယ့် ဘဲမကြီးပ" ဟု ကျွန်တော် သူ့ကို ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာရပေသည်။

ကြက်သည် သီတင်းသုံးပတ်၊ ဘဲသည် သီတင်းလေးပတ်မို့ ကျွန်တော်သည် လက်ချိုးရေလျက် ပြကွဒိန် တကြည့်ကြည့်နှင့် စောင့်ရသည်။

"တို့ ဘဲကလေးတွေ ပေါက်မှာ ဘယ်နှစ်ရက်ပဲ လိုတော့သကွ၊ ဘယ်နေ့ ပေါက်တော့မှာပဲ" နှင့်လည်း ကျွန်တော့်ဇနီးကို ပြောရသေးသည်။

သို့သော်... သီတင်းလေးပတ်မက တစ်လကျော် သွားသော်လည်း ဘာသံမှ မကြားရ၍ သူ့ဝပ်ကျင်းသွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်တော့ လား-လား ဥများ အားလုံး ပုတ်ကုန်လေပြီ။

ဘယ့်နယ်တုန်း။ ဘဲမကဝပ်လို့ ဘဲဥက မပေါက်ဘူးလား။ အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း...။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ လား-လား မရွှေ့ဘဲမတို့ အပြစ်ပေတည်း။

ဤအခါသည် မိုးရာသီဖြစ်ပေရာ၊ သူတို့သည် မိုးရွာလျှင် အပြင်ဘက်ထွက် ရေချိုးလိုက်၊ နောက်ပြီး ကိုယ်စိုစိုကြီးတွေနှင့် ပြန်ဝပ်လိုက် လုပ်သဖြင့် ဘဲဥများ ပုပ်ကုန်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော့် စိတ်တွင်မကျေ၊ သင်းတို့ကို ခြောက်သွေ့သော ရာသီမှာ တစ်ချို့တော့ ဝပ်ခိုင်းကြည့်ဦးမည်ဟု အားခဲလိုက်သည်။

သို့သော်... ယင်းဘဲတစ်အုပ်မှာ ဆောင်းဦးပေါက်တွင် နာသေကုန်သဖြင့် ကိစ္စချောလေတော့သည်။

ကြက်နာကျတာကမှ ၃-၄ ရက် ကုပ်နေတာ မြင်ရသေးသည်။ ဘဲကား ဘာမျှ အရိပ်အခြေမပြု သွားရင်းလာရင်းပင် ဟိုနေရာတစ်ကောင်၊ သည်နေရာ တစ်ကောင် လဲသေနေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

ယခု စာရေးချိန်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် မိုးဦးကျ စဖောက်ထားသော ဘဲပေါက်ကလေး ၇ ကောင် ရှိသည်။ နှစ်လကျော် သုံးလထဲရောက်၍ အတောင်ကလေး အမြီးကလေးများ

ပေါက်စပြုကာ အထီးအမကွဲပြီး အမကဂတ်ဂတ်နှင့် အော်လာသည်။ အထီးကား ဤရွှီးနှင့် လေချွန်သလိုသာ မြည်သည်။

ဘဲတစ်အုပ် ဖောက်ရာဝယ် အမများလျှင် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ ယခု ကျွန်တော့်ဘဲအုပ်စုမှာ အထီးကလေးနှစ်ကောင်၊ အမငါးကောင်မို့ ကံကောင်းသော ကျွန်တော် ယခုနှစ် စာကောင်းကောင်းနှင့် များများရေးနိုင်ပါစေသတည်း။

၁၃။ ခံလေဦးတော့ သင့်ဝဋ်ကြွေး

ကျွန်တော် သူတို့မိသားစုကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ရှိလှပါသည်။ မမြင်ချင်လို့လည်း မနေရ။ မကြားချင်လို့လည်း မဖြစ်။ နံနက်မိုးသောက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော့် အိမ်အောက်ရောက်လာကြကာ တစစမြည်ကြပါလေပြီ။ သူတို့သခင်သည် သူတို့ကို မွေးထားပြီး အစာကျွေးလေ့ မရှိပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်က ကျွန်တော့်ကြက်များကိုမှ အလှူပယ် ကျွေးလေ့ရှိပါသဖြင့် အကြွင်းအကျန်များသည် သူတို့အဖို့ များစွာအထောက်အပံ့ ဖြစ်စေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကြက်များ ဝပြီး တခြားသွားကြသောအခါ၌ သူတို့မိသားစုက ဆန်တစ်စေ့မကျန် ကောက်ကြလေတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျွန်တော့်ဇနီးက စေတနာပို၍ နောက်ထပ်ချပေးသေး၏။ သို့သော် သူတို့သခင်မနှင့် အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမတို့မွေတာ စိတ်ကောက်ထားကြသောအခါများ၌ အိမ်က ကြက်များစားပြီး အကြွင်းအကျန်များကိုမှ မစားရအောင် မောင်းထုတ်ပစ်တတ်ကြပါသည်။

ဤအခါ၌ သူတို့မိသားစု ထိုနေ့အဖို့ အစာခက်ပါလေပြီ။ မိခင်ကြီးကလည်း သားသမီးများကို အမှိုက်ပုံများမှ ယက်ကျွေးရအောင် ခြေတစ်ဖက်က မသန်သဖြင့် လုံးဝမယက်နိုင်ချေ။ လမ်းလျှောက်တာမှ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ခုန်သွားနေရ၏။

သူတို့၏ ဒုက္ခိတဇာတ်လမ်းကို ဖွင့်ဟရပါမူ လွန်ခဲ့သော နွေရာသီ ကြက်နာရောဂါက စခဲ့၏။ ဤအခါ၌ မိခင်ကြက်မကြီးသည် ဝပြီးသော ကိုယ်ကာယ လှပသော အမွေးအတောင်များနှင့် ကြင်ယာတော် ကြက်ဖ၏အပြုအစု အယုအယကိုခံကာ ဥများ ဥနေသောအချိန် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ကြက်နာရောဂါ ရောက်လာသောအခါ အခြားကြက်အချို့ သေကြသော်လည်း သူသည် ယင်းအခိုက် သွေးသားအကောင်းဆုံး 'ဥကြက်မ' ဖြစ်နေ၍ ရောဂါက သူ့ကို သေရွာသို့ ရောက်အောင် မပို့နိုင်။

သို့သော် ဥချိန်ကုန်ဆုံး၍ ဝယ်ကျင်းတွင်ဝပ်ပြီး သီတင်းသုံးပတ်မြောက်၌ သားကလေးတွေ ပေါက်ကာ ဝယ်ကျင်းမှ ဆင်းလာသောအခါ၌ ရောဂါ၏အရှိန် အညောင်းခံ ဝပ်ရသောဒဏ်ကြောင့် ချည်နဲ့နေပြီး ခြေတစ်ဖက်က လုံးဝမသန်၊ မတ်တတ်ရပ်၍ မြေမှာ မထောက်နိုင်တော့ပေ။

ထိုညာဘက်ခြေမှာ အကြောဆွဲနေ၏။ ပေါင်နှင့်ခြေသလုံးသည် ဆန့်၍မရ၊ ဤခြေကွေးကွေးက သုံးခါအားယူ လှုပ်ယမ်းမှ ထောက်ထားသော ခြေတစ်ဖက်က တစ်လှမ်းမျှ ခုန်နိုင်၏။

သူဝပ်ကျင်းမှ ဆင်းခဲ့သောအခါ သားသမီး ၇ ကောင် ၈ ကောင်မျှ ပေါက်ဖွားခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သခင်က ဂရုမစိုက်ခြင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က မသန်စွမ်းတော့၍ ကျီးရန်၊ စွန်ရန်မှ မကာကွယ်နိုင်ခြင်း တို့ကြောင့် နောက်ဆုံးမှ သမီးကလေး တစ်ကောင်သာ အဖတ်တင်ခဲ့ပေတော့သည်။ ဤ သမီးတစ်ခု မအေတစ်ခု ကျန်ခဲ့သောအခါ၌ ကြက်၏ မွေတာမှာ ထူးဆန်းသော သဘာဝကလေးကို တွေ့ရှိရပေတော့သည်။

စင်စစ် ကြက်ထုံးစံမှာ ပေါက်ပြီး နှစ်လကျော် သုံးလအတွင်း၌ သားခွဲလေ့ရှိကြသည်။ သားခွဲသည်ဆိုရာ၌ မိခင်ကသာ သားသမီးများကို ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။ သားသမီးများကတော့

အချိန်တန် အရွယ်ရောက် ကြက်လားမြောက်သည်အထိ ခွဲခွာလိုစိတ် မရှိကြောင်း ဤကြက်မသားအမိမှ စုံစမ်းလေ့လာ၍ သိရှိရသည်။ ထို့ပြင် ကြက်မကကော ဘာကြောင့် သားသမီးများကို ခွဲပစ်ပါသနည်း။

ကြက်ဖတို့သည် (အရွယ်ရောက်ပြီး) ကြက်မများကို အချိန်အခါမရွေး သွေးဆောင်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် ကြက်မပါမှ သူတို့ရသည်သာ၊ ဝပ်ကြက်မ (သို့မဟုတ်) သားသည်အမေသည် ကြက်ဖက လာ၍ရစ်အံ့၊ အမွေးများကို ဖွကာ သားခေါ်သည့်အသံ ကွတ်၊ ကွတ်၊ ကွတ် မြည်လျက် "ကျွန်မ သွေးနုသားနု ရှိပါသေးတယ်-မောင်ကြီး၊ သည်းခံပါဦး" ဟူသော သဘောကိုပြု၏။ ဒါလောက်နဲ့မရ ကြက်ဖက ကဲ၍လာအံ့ဆိုမှ ဝင်းထရံ (သို့မဟုတ်) တန်းတစ်ခုခုပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြေး၏။ ဤအခါ၌ ကြက်ဖများ လက်လျှော့ရပေပြီ။ သူ့နုနုပျံ၍ လိုက်နိုင်ဦးတော့၊ တန်းပေါ်၌ ဘာမျှမတတ်နိုင်ချေ။

သို့သော် ကြက်ဖတို့မွေတာ တစ်သားပေါက်ပြီး ၂ လ၊ ၃ လ ကြာသောအခါ၌ သွေးသစ်လောင်းပြီး ကြက်ဖခေါ်ရာသို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လေတော့သည်။ ဘုမသိဘမသိနှင့် မိခင်နောက်ရယ်လို့ လိုက်လာကြသော ကြက်ကလေးများကိုလည်း သားသမီးရယ်လို့ မမှတ်တော့ဘဲ ရက်စက်စွာ ထိုးဆိတ်ပစ်လေတော့သည်။ သားသမီးများအပေါ်မှာ ရာဂစိတ်လွမ်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြက်ကလေးများသည် ပထမသော် နားမလည်သလို ဖြစ်နေပြီး သုံးလေးရက်အတွင်းမှာပင် မိခင်၏ ရက်စက်မှုကို ရှောင်ကြဉ်ရန် သိသွားကြလေတော့ကာ သူတို့ဘာသာ အုပ်နှင့်နေကြလေတော့၏။

ဖော်ပြပါ ခြေတစ်ပေါင်ကိုး ကြက်မကား ကြက်နာရောဂါ ဒဏ်ရှိခြင်း၊ ခြေတစ်ဖက်မသန်၍ အစာကောင်းစွာ ရှာဖွေမစားနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝမ်းဗိုက်ခြင်း မရှိ၍ သွေးသားတက်ကြွမှု မဖြစ်ဘဲ ကြက်ဖနှင့် စပ်ယှက်လိုစိတ် ကင်းသဖြင့် ဆိုရမည်။ သမီးကလေးကိုလည်း ထိုးဆိတ်ခွဲခွာပစ်ခြင်း မပြုတော့ပေ။ ထိုသမီးကလည်း 'မသန်စွမ်းသော မိခင်ကြီးနှင့် မအေတစ်ခု သမီးတစ်ခုကို ငါတစ်သက်လုံး အတူနေပြီး လုပ်ကျွေးမှပဲ' ဟု သဘောထားသည့်အလား မိခင်နှင့် ခွဲခွာခြင်းမပြုဘဲ သူကပင် ရှေ့ဆောင်ခေါင်းရွက် သွားကာ အစာများ ယက်ဆွရှာဖွေ၍ ကျွေး၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူသားသာဆိုပါမှ ဤဒုက္ခိတ သားအမိသည် နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ကရုဏာထားကြခြင်းဖြင့် အစားအသောက် ဆင်းရဲသော်လည်း အေးချမ်းစွာနေရပေမည်။ သို့ရာတွင် ကြက်ဖတို့မည်သည် ကျွန်ုပ်တို့လူသား လူရမ်းကား လူယုတ်မာများနှင့် တူကြရကား ဤဒုက္ခိတမကြီးကို ချမ်းသာမပေးကြချေ။ ကြံ့တိုင်း ခြေတော်တင် သွားကြကုန်သည်။ ကြက်မကြီးမှာလည်း အခြားကြက်မများလို ပြေးနိုင်လွှားနိုင် မရှိသဖြင့် ဘယ်ကြက်ဖလာလာ ကိစ္စပြီးစီးလွယ်အောင် ဝပ်ပေးလိုက်ရသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် ကြာသော် သူ့ကျောကုန်းမှာ အမွေးမရှိတော့ပေ။ သမီးကလေးမှာလည်း ကြက်ဖလာလျှင်ပြေး၍ ကြက်ဖသွားမှ မိခင်ထံပြန်လာရ၏။

ကြည့်စမ်း လူနှင့်တူသော တစ်ခုရှိသေး၏။ ကြက်ဖတို့မည်သည် မိမိနှင့် ယဉ်ပါးသော ကြက်မကို သွားလေရာ ခေါ်သွား၍ အစားအသောက်ရှာဖွေ ကျွေးကြကုန်သည် မဟုတ်ဘဲလော။ ဤဒုက္ခိတ ကြက်မကြီးကိုမူကား (ခေါ်ရာမလိုက်နိုင်၊ မလိုက်၍လည်းဖြစ်မည်) သူတို့ဆန္ဒ

ပြည့်ဝသောအခါ ဘာမျှယုယခေါ်ငင် မနေကြတော့ဘဲ အခြားကြက်မများရှိရာသို့သာ ပြေးကြလေတော့သည်။ သူတို့ဆန္ဒရှိသောအခါ အချိန်မရွေးလာ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် ကြက်မကြီးမှာ မိမိက ဘယ်လိုပဲ စိတ်မပါပါ ဓမ္မတာအတိုင်း နောက်တစ်ခါ ဥရသောအပိုင်းသို့ ရောက်ပြန်လေ၏။ ဥချိန်ကုန်ဆုံးသောအခါ ဝပ်ရပြန်လေ၏။

ဤအခါ၌ သူ့သမီးကလေးသည် အံ့ဩစရာ၊ သနားစရာ၊ ချစ်စရာ ကောင်းလှပါပေ၏။ မိခင်နှင့်မခွဲဘဲ မိခင်ဝပ်ကျင်းမှာ ရှိသောအခါ ဝပ်ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ သို့မဟုတ် မိခင်နှင့်အတူ ရောဝပ်နေသည်။ ဝပ်ကြက်မတို့ဓမ္မတာ တစ်နေ့တစ်ခါ မိခင်အစာစား ထွက်မှသာ သူပါလိုက်ပြီး မိခင်ကို ရှာဖွေယက်ဆွ၍ ကျွေးမွေး၏။

သို့ဖြင့် ကြက်မကြီးမှာ နောက်တစ်ကြိမ် သားသမီးတွေ ပေါက်ဖွားပြန်လေ၏။ ဤသည့်တိုင်အောင်လည်း သမီးကြီးကလေးသည် သူ့မိခင်ကို မခွဲ၊ မောင်ကလေး၊ ညီမလေးများကို သူပင် ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရွက်ပြု၍ မိခင်နှင့်အတူ အစာရှာဖွေ၍ ယက်ဆွ၍ ကျွေးမွေး၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့မိသားစု ကျွန်တော်အိမ်အောက် ရောက်လာပြီဆိုလျှင် (သနားဖို့လည်းကောင်း၏။ အံ့ဩဖို့လည်း ကောင်း၏) ပေါက်စကြက်ကလေးတွေက ၄-၅ ကောင်၊ ၄-၅ လ သမီးကလေးတစ်ကောင်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကြက်မကြီးသည် ကြက်သရမ်းများ အန္တရာယ်ကြောက်ရွံ့၍ အိမ်အောက်အကြိုအကြား ပုန်းအောင်းနေစဉ် လည်းကောင်း၊ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးနှင့် ကလေးများမိအောင် မလိုက်နိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့စဉ် လည်းကောင်း ဤကြက်မကလေးနှင့် ကြက်ပေါက်စလေးများသာ မြင်ရသောအခါ ရယ်ဖွယ်ကောင်းလှသေး၏။

ကျွန်တော်ဆီ လာလည်သောသူ အချို့အား "ဟေ့- ကြက်မ ငယ်ငယ်လေးက ကြက်ကလေးတွေ ပေါက်နေတာ ကြည့်မလား" ဆိုပြီး ကျွန်တော်က ပြလေ့ရှိ၏။

သူတို့ မသိသေးတော့ အံ့ဩကြရသည်။ ကြက်မကလေးက ၄-၅ လ သမီးဆိုတော့ ၄၊ ၅ ဆယ်လသားလောက် ငယ်မွေးကလေးတွေချုပ် ကြီးမွေးကလေးတွေ ပေါက်စ။ လူဆိုလျှင် ၁၁ နှစ်၊ ၁၂ နှစ် သမီးနှင့်တူပေသည်။ သူသည် ကြက်ကလေးများကို မိခင်သဖွယ် ထိန်းသိမ်းရှာဖွေ ကျွေးမွေးလျက် ရှိပေသည်။

ကြက်မကြီး၏စိတ်တွင် (လူသာဆိုလျှင်) "ဪ... ငါ့မှာ ဒီသမီးကလေးတစ်ယောက် ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိနေလို့ တော်သေးသပေါ့" ဟု အောက်မေ့ပေမည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ဆက်၍ တွေး၏။ ကြက်တို့မည်သည် (၆)လ၊ (၇)လတွင် အမွှေးစုံ၍ အရွယ်ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကြက်မလေးသည် နောက်တစ်လ၊ နှစ်လကြာသောအခါ မဒန်း(အပျို) ဖြစ်တော့မည်။ ဤသည်အခါ၌ မိခင်အိုကြီးနှင့် မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်များကို ပစ်၍ ကြက်ဖနောက် လိုက်သွားပေတော့မည်။ ဤအခါ ကြက်မတို့ဓမ္မတာ သားခွဲချိန်လည်း တိုင်ပြီဖြစ်ရကား မိခင်က ယခင်တစ်သားတုန်းက အတိုင်း ထိုးဆိတ်ခြင်း မပြုသော်လည်း

ကြက်ကလေးများက ယခုအသုတ် အုပ်စုကောင်းသဖြင့် မိခင်ကို စွန့်ခွာသွားကြမည်လော။ သို့မဟုတ် ဟိုသမီးလိုပဲ မိခင် နောက်တစ်သားပေါက်သည်တိုင်အောင် မခွဲမခွာ နေကြမည်လော...။

သို့လော... သို့လောနှင့် ကျွန်တော် တွေးတောနေစဉ်မှာပင် သူတို့ရှိသော (၇)မိုင်၊ ရွာတန်းရှည်ရွာမှ (၆)မိုင် စွပ်ကျယ်စက်လမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းဖြင့် သူတို့ကို မျက်ခြည်ပြုတ်ခဲ့တော့သည်။

ဤမှ တစ်လမျှအကြာ ကျွန်တော်ထိုရွာသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောက်သွားစဉ် ဤကြက်မိသားစုကို မမြင်ရ၍ သူတို့သခင်အား မေးကြည့်သောအခါ...

“နာလိုက်ကြတာ ဒီတစ်ခါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပါရော ဆိုပါတော့”

ကြက်နာရောဂါကား နွေ၊ မိုး ဆောင်းဟူ၍ မနား၊ အချိန်မရွေးလာတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့မိသားစုကို ခဏမျှ တသသ မြင်ယောင်ပြီးနောက်...

“ဟယ်... ဘဝမှာ သေခြင်းဟာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းပါပဲလေ” ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိတော့၏။

“ကျိုးလည်းသေ၊ ကောင်းလည်းသေ၊ ဆင်းရဲလည်းသေ၊ ချမ်းသာလည်းသေ။ အေးရော၊ ပြီးရော”

ယင်းအခိုက်မှာပင် ကြက်မတစ်ကောင်သည် သူတို့အိမ်အောက်မှ ကတော်၍ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ လား... လား... ဒုက္ခိတ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး မကြီးပါတကား။

“ဟင်း... ဒီကြက်မကြီးတော့ မသေဘူးလား”

“သူက နာပြီးသားလေ၊ မသေဘူး”

ကြက်နာရောဂါသည် ကမ္ဘာ့နာဖြစ်လေရာ လူများတစ်ခါ ကျောက်ပေါက်၊ သို့မဟုတ် ဝက်သက်ပေါက်ပြီး ထပ်မပေါက်သကဲ့သို့ နောက်ထပ်ဒီကြက်နာမျိုး ကျရောက်ခဲ့ယဉ်း၏။

“နို့... သူ့သမီး မဒန်းမလေးကော”

“ကြက်အငယ်ကလေးတွေနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေသွားတာပဲ”

“ဟင်း... ဒီဒုက္ခိတမကြီးတော့...”

ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနှင့် တကွတ်ကွတ် ဝပ်သံပေးကား အစာရှာနေသည်ကို ကြည့်ရင်း နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

နောက် ကြက်ဖျား ခြေတော်တင်လွန်းကြ၍ ပြောင်တလင်းခါနေသော သူ့ကျောပြင်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

"အင်း... သက်ဆိုးရှည်ကာ ခံရမည့်ဝဋ်ကြွေးကား မကုန်သေးပါတကား"

သူသည် တစ်ခုသောဘဝက ဘယ်ကဲ့သို့သော မကောင်းမှုများ ကျူးလွန်ခဲ့ပါလေသနည်း။
ကျွန်တော်သည် ယခု သူ့ခံစားချက်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ တွေးမိကာ ကြက်သီးမွေးညှင်း ထမိတော့၏။

"အင်း... ခံလေဦးတော့ သင့်ဝဋ်ကြွေး"

၁၄။ နှစ်ဆန်း မှတ်တမ်းပဒေသာ

မနေ့က ၁၃၂၂ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း (၂)ရက်နေ့။ ည (၈)နာရီလောက်တွင် အိပ်စက်လိုက်သော ကျွန်တော်သည် ယနေ့ ၁၃၂၃ ခု၊ နှစ်ဆန်း (၁)ရက်နေ့၊ နံနက် (၃)နာရီခန့်တွင် အနောက်ဘက် သရက်အုပ်ညိုမှ ဥသြပျို၏ အသံနှင့်အတူ နိုးလေသည်။

ကောဇာသတ္တရာဇ်အလိုအရ 'မနေ့က' သည် 'မနှစ်က' ဖြစ်သွားပါပြီကော...။ ဥသြပျိုသည် ကြည့်နူးဖွယ်ရာ မြည်ကြူးလျက်ရှိပါသည်။ နံနက်စောစောတွင် မြည်တတ်သော ငှက်အမျိုးတို့အနက် သူသည် သူ့ရာသီမှာ အစောဆုံးမြည်သော သတ္တဝါဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသံကိုလည်း လူတိုင်းပင် နှစ်သက်ကြ၍ သူ့အကြောင်းကို စာများ၊ ကဗျာများ ဖွဲ့ဆိုကြပါသည်။ သူ့အကြောင်း ဒဏ္ဍာရီပြင်များလည်း သူ ရောက်လေရာ တိုင်းပြည်များက လူမျိုးတိုင်းလိုလိုတွင် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာစီ ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နဖူးပေါ်လက်တင်လျက် သူ့အသံကို နားထောင်ရင်း သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေပါသည်။

သူ့အသံမှာ ကရုဏာရသ ပါ၏။

သူ၏မျိုးရိုးစဉ်လာမှာ ကျီးကန်းနှင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီနေ၏။ ကျီးအမျိုးမှပဲ ထွန်းသလိုလို သို့မဟုတ် ဥသြမကပဲ ကျီးသိုက်ထဲ ဝင်အုထားသလိုလို သူ့အမျိုးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေး ရှိနေ၏။

ထို့ပြင် ထူးဆန်းသေးသည်က သူသည် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ (၁၂)ရာသီမနေ၊ တစ်နှစ်မှာ တစ်ရာသီလောက်သာ ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်သွားပေသည်။ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုရောက်သွားသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ မသိရ၊ သူရောက်လာသော အချိန်ကား ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနှစ်ဟောင်း ကုန်ခါနီးဖြစ်၍ သူ ပျောက်ကွယ်သွားသည်မှာ နှစ်သစ် ကူးပြီးသောအခါတွင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလည်း မနေ့ကပဲ နှစ်သစ်ကူးပြီ။ သူပျောက်ကွယ်သွားပါတော့မည်။ သူသည် နှစ်ဟောင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး၍ နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုခဲ့လေပြီ။

တစ်နည်းအားဖြင့် (စဉ်းစားမိပြန်သည်) မီးရထားသည် ဘူတာအဝင်နှင့် အထွက်တွင် ဥသြသံပေးသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ စီနေကြသော သံသရာယာဉ် 'နှစ်ပတ်ရထားကြီး' သည် သူ့စတင်ခဲ့သော 'သကြန်ဘူတာ' အဝင်အထွက်တွင် ဤဥသြပျိုကို မြည်စေသည်နှင့် တူချေ၏တကား။

အို... ဥသြပျိုငယ်... သင်သည် ငါတို့ကို တင်ဆောင်သွားနေသော သံသရာယာဉ် နှစ်ပတ်ရထားကြီး၏ သကြန်ဘူတာ အဝင်နှင့်အထွက်တွင် မြည်သော ဥသြပေတကား။

ငါတို့၏ နှစ်ကုန်နှစ်ကူးကို သတိပေး မြည်ကြွေး၏။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ မီးရထားက မြည်သောအရာကို ဥသြ သင့်ကို ဥသြဟု ခေါ်ကြသည်မှာ လျော်ကန်ပေစွ။

ကျွန်တော် ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ် အခြားငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ အသံကို ကြားလာရပြန်သည်။ ဥဩငှက်သည် ကျွန်တော်နှင့်ဝေးကွာ၍ လည်းကောင်း၊ သူ့အသံသည် တစ်ချိန်မှတစ်ချိန် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ နောက်ငှက်ကလေး၏ အသံသည် ကျွန်တော့်နားမှာ သူ့အသံကို လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

ထိုငှက်ကလေးမှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်းနှင့် နီးကပ်သော မန်ကျည်းပင်ကလေးမှဖြစ်ပြီး သူ့အသံမှာလည်း ဖွဲဖွဲနွဲ့နွဲ့ တီတီတာတာ ရှည်ရှည်ကြာကြာ ချွဲချွဲပျပ်ပျပ် ရှိလှပါသည်။ သူ့သီချင်းတစ်ပုဒ်သည် တစ်မိနစ်မှ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်အထိ ကြာတတ်ပါသည်။ နိပြီး ဖြတ်နားလည်း ခဏကလေးပါပဲ။

မိတ်ဆွေသည် ဤငှက်ကလေးမျိုးကို သတိပြုမိပါလေစ။ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်တွင် ရှိပါသည်။ အချို့က သပိတ်လွယ်ငှက်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျောကမဲမဲ၊ အတောင်တစ်ဝက်က ဖြူဖြူ ရင်ဘတ်က ကျားကျားဖို့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ 'ငှက်ရင်ကျား' လို့ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ စာကလေးသာသာ ဗွက်ကလုံလောက်နီးနီး အမြီးထောင်ထောင်၊ ခေါင်းထောင်ထောင်၊ တောင်စကလေး တွဲရရွဲနှင့် လူလုပ်ထားသော ငှက်ရုပ်ကလေးလို မော့မော့ကော့ကော့ ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်း ရှိလှပါသည်။ သူ၏ ပျံပုံနားပုံမှာလည်း အင်မတန် သွက်လက်ဖျတ်လတ် ပါးနပ်သော ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်ပါသည်။

သူသည် နွေရာသီ နံနက် မိုးမလင်းမီကလေး၌ ဤသို့ ဖွဲဖွဲနွဲ့နွဲ့ မြည်တတ်ပါသည်။

သူ့အသံမှာ ပလီပလာ၊ တီတီတာတာနှင့် ကရုဏာဒေါသကလေး ပါသည်ဟုလည်း ထင်ရပါသည်။

မနက်အရေးကိုတော့
အချက်ပေးရာတဲ့
ငှက်ကလေးတွေ တစာစာနဲ့
သူ့ဘာသာ ကွန်းယံကျော့ဆိုကာ
ညတာတာ ခွန်းသံနှောပြန်တော့
လူရွာမှာ လွှမ်းရန်ပေါ်လာတယ်
စော့စိုက်ခါ...။

ကျွန်တော် ၉ တန်းတုန်းက ဆရာက နံနက်ခင်းအကြောင်း လေးချိုးစပ်ပါဆိုတော့ ဒုတိယပိုဒ်ဖြစ်၏။ အတန်းထဲ (ဆူဆူညံညံ) ကဗျာစပ်နေစဉ် ဤငှက်ကလေးအသံ ကျွန်တော့်နားထဲရောက်လာ၍ ဖြစ်၏။

ဤငှက်ကလေးမျိုးတွေကို ကျွန်တော်ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အလွန်ပေါ့၏။ ကျွန်တော်လူမမယ်အရွယ် တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ သူ့သီချင်းသံကြောင့် ကျွန်တော်အိပ်ရာကနီးရ၍ စိတ်ကြည်နူးစွာ နားထောင်နေရာမှ အတူအိပ်သော မွေးသဖွယ်အား...

"အဖေ... ဒီငှက်ကလေးဟာ မိုးမလင်းခင် မနက်အစောကြီး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဟင်"

သည်တော့ အဖေက...

"မင်း သေသေချာချာ နားထောင်ပေါ့ကွ၊ သူပြောနေတာက လူတွေစောစော အိပ်ရာထကြ၊ မပျင်းကြနဲ့၊ ပျင်းပြီး အိပ်ရာထ နောက်ကျရင် မစပယ်တို့လို ဆင်းရဲလိမ့်မယ်။ အောင်ရှင်တို့လို ဆင်းရဲလိမ့်မယ်- တဲ့ကွ..."

ကျွန်တော်တို့ရွာ၌ ထိုစဉ်က ရာဇဝင်တွင်အောင် ဆင်းရဲသော မိသားစုတစ်စု ရှိသည်။ မိခင်မှဆိုးမကြီးက ဒေါ်စပယ်၊ သားအကြီးက စာရေးကြီး၊ သားငယ်က အောင်ရှင် (ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ)။

ကိုစာရေးကြီးက ထိုအချိန်တွင် လူပျိုဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် သူသည် ပန်းနာဖြစ်၍ ဘာအလုပ်မှ ကောင်းစွာမလုပ်နိုင်။ သူသည် တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်ခါ မှန်မှန်စားသည်မှအပ အခြားအချိန်တွင် ပန်းနာတက်နေသည်က များသည်။

အမယ်လေး- ဘလေးနှင့် သူတစ်ဦးစီ ပန်းနာတက်တတ်သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းက များလှပြီ ဖြစ်လေတော့ လူတိုင်းအဖို့ ရိုးနေပေပြီ။ ဘယ်သူမှ ပြုစုခြင်း၊ ကူညီခြင်း မပြုကြတော့။ သူ့အချိန်တန် ပြန်ကျလိမ့်မည်သာတည်း။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးများကသာ သူပန်းနာထလျှင် "ဟော... စာရေးကြီး ရုံးတက်ပြီ" ပန်းနာကျလျှင် "ဟော... စာရေးကြီး ရုံးဆင်းပြီ" ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

ဒေါ်စပယ်မှာလည်း ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်နှင့် အလွန်ပိန်၍ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်နိုင်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော အောင်ရှင်တစ်ကောင်ကလည်း ငယ်စဉ်ကပင် အလွန်ပျင်းခဲ့၍ သူ့ကိုယ်သူမှ ချေးစင်အောင် ရေချိုးလေ့ မရှိပေ။ လူပျိုပေါက်ရောက်သည်နှင့် သေဆုံးလေ၏။

သူတို့မိသားစုသည် တစ်သက်လုံးပင် သူများကျွေးစား၊ မွေးစား စားလာလျက် ယခုခါမှ လူမျိုးဆက်ပြုတ်လေပြီ။

ရွာတွင် သူတို့လောက် ဆင်းရဲသူမရှိ၊ သူတို့သာ အဆင်းရဲဆုံးဆိုသည်ကို လူတိုင်းကပြော၍ သူတို့ကလည်း ဤဂုဏ်ထူးကို လက်ခံကာ သူများပေးစား၊ ကမ်းစာကိုသာ တစ်သက်လုံး မျှော်လင့်နေခဲ့ပေသည်။

"လူတွေစောစော အိပ်ရာထကြ၊ မပျင်းကြနဲ့၊ ပျင်းပြီး အိပ်ရာထ နောက်ကျရင် မစပယ်တို့လို ဆင်းရဲလိမ့်မယ်...။ အောင်ရှင်တို့လို ဆင်းရဲလိမ့်မယ်"

ဤဂုဏ်ကလေး၏ မြည်သံကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်ဖခင် ပြောစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

ယခုလည်း ကျွန်တော့်အား "စာရေးဆရာကြီး စောစောထလေ... တွေးတွေးလေ... ရေးလေ... စာရေးဆရာလုပ်ပြီး နေထွက်အောင် အိပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မနက်စောစောဟာ ဉာဏ်အပွင့်ဆုံးပဲ။ ဒီအချိန်ကလေးဟာ စဉ်းစားတွေးတောလို့ အကောင်းဆုံးပဲ။ လက်လွတ်မခံနဲ့၊ ပြန်မပိုန်းနဲ့၊ အိပ်ချင်မပြေရင် ထ မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်"

ယင်းငှက်ကလေးက ဤသို့ပြောနေသည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်ယူဆကာ အိပ်ရာမှထပြီး အရှေ့တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဗျူဟာ ရောင်နီယို နေလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်လက်သုတ်သင် ပြီးသောအခါ၌ တံခါးဝ၌ ထိုင်ကာ အမှောင်နှင့်အလင်းရောင် စပ်ကူးမတ်ကူး ကာလကို ကြည့်လျက် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောနေသည်။ မြေပြင်မှ ကျွန်တော်နားသို့ ရောက်လာသည်ကား... ပရစ်သံများ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ညဉ့်ဦးကတည်းက တွင်းဝမှထွက်ပြီး မြည်ခဲ့ကြသည်။ နံနက်မိုးသောက်ထိအောင် မြည်ဦးမည်။ အလင်းရောက်လာတော့မှ တွင်းထဲပြန်ဝင် အိပ်စက်နားနေကြတော့မည်။ သူတို့သည် ည သတ္တဝါများတည်း။

ယင်းအခိုက် ကျယ်လောင်လှစွာ...

"ဇီးကွက်... ဇီးကွက်..."

ဟော... လုပ်ကပြီ။ ကျွန်တော်အိမ်တောင်ဘက် မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ အခေါင်းထဲ၌နေသော ကိုရွှေဇီးကွက်၊ သူ ညဉ့်စားကျက်မှ ပြန်ခဲ့ကပြီ...။ သူသည် မနေ့ည မှောင်မှောင်က သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး အဝတွင်ထိုင်ကာ တော်တော်ကြာ မြည်၏။ ထို့နောက်၌ ပျံသွားလေသည်။

ယခုလည်း ကျီးမန်းမိ ပြန်လာခဲ့ပြီး သစ်ခေါင်းဝ၌ ထိုင်ကာ မြည်ပြန်၏။ ထို့နောက်၌ သူ့အသံသည် တိမ်၍တိမ်၍သွားပြီး နောက်ဆုံး၌ ဝှက်... ဝှက်... ဟူသော အသံသေးသေးကလေး ရောက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့သည်။ သူ့အိပ်ခန်းဝင်လေပြီ။

ထို့နောက် မကြာမီ၌ ကိုရွှေဇီးကွက်၏ ကမ္ဘာမကြေများ တအားအားနှင့် ကောင်းကင်မှာ အုပ်ချီ၍ ပျံလာကြသည်။ ဇီးကွက်၏ အိပ်ခန်းပြန်သည် ကျီးကန်းတို့၏ အိပ်တန်းဆင်းနှင့် လွဲရပေမည်။ နို့မဟုတ်လျှင် ကိုရွှေဇီးကွက်သေပေရော့၊ ဇီးကွက်ကား ညမှောင်မှသာ ဝိုက်ကျသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်အချိန်များ၌ ကျီးပြိုင်ကို မိတ်ဆွေကြားဖူးပေမည်။ ထိုအခါ ကျီးပြိုင်သောကြောင့် အရပ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်တော့မည်ဟု အချို့အယူသည်သူများက ပြောဆိုတတ်ကြ၏။ မကြောက်ပါနှင့်။ ဘာမျှမဖြစ်ပါ။ ဇီးကွက်က ကျီးကန်းတွေ အိပ်တန်းဝင်ပြီး သူတို့၏ ကမ္ဘာမကြေ ရန်စအတိုင်း ထိုးဆိတ်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ကျီးတို့၏ နေ့စားကျက်နှင့် ညအိပ်ရာမှာ လွန်စွာဝေးကွာကြ၏။ သူတို့စားကျက်မှာ လူဂေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်၍ ညအိပ်ရာကျတော့ လူများမုန်းတီးခြင်း ခံရသော သတ္တဝါပီပီ လူအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးသော တောအုပ်သစ်ပင်ကြီးများပေါ်တွင် ဖြစ်၏။

ကျီးကန်းသားကို အချို့ပန်းနာ၊ ကြက်ညာကောင်းသည်ဟု ကလေးများကို ကြော်ကျွေးသည်မှတစ်ပါး အခြားနည်းအားဖြင့် စား၍ကောင်းသော အသားဟူ၍ မည်သူမျှ မမက်မောကြသော်လည်း ကျီးကန်းကိုတော့ များစွာသောလူတို့က သတ်ချင်ကြသည်။ သူတို့သည် လူဂေဟာကို မှီခိုစားသောက်ပြီး လူပစ္စည်းကိုလစ်လျှင် လစ်သလို ခိုးဝှက်ဖျက်ဆီးတတ်သော သတ္တဝါမျိုးတည်း။

သူတို့သည် တစ်နေ့လုံး လူဂေဟာပတ်လည်တွင် နေပြီး မိုးချုပ်ခါနီးမှ အဖော်တွေ စုရုံးကာ ပြန်ကြသည်။ ညအချိန်မှာလည်း သူတို့သည် တစ်စုတစ်ရုံးတည်း အိပ်စက်ကြပြီး နံနက်မိုးသောက်သော် သွားနေ၊ လာနေကျ ကိုယ့်စားကျက်ရှိရာသို့ သူ့အုပ်စုနှင့်သူ ပြန်လာကြလေသည်။ သူ့ခိုးခါးပိုက်နိုက်များ အလုပ်ထွက်လာသည့်နယ်တည်း။ နံနက်စောစီး သူတို့အသံကြားရသည်နှင့်ပင် အိမ်ရှိကြက်ဥကျင်းကို လည်းကောင်း စိုးရိမ်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အိမ်ကကြက်ဖုတ်သည် မိုးလင်းခါနီးလေ ဖိတွန်လေတည်း။ ဟော... မကြာမီ၌ အိမ်အောက်က ကြက်သားအုပ်မနှင့် ကြက်ကလေးတွေ အသံကြားရလေပြီ။

ကြည့်စမ်း... ဒီကြက်မ မိုးဖြင့်စင်စင် မလင်းသေးဘူး အိမ်ရာကထပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကြက်များအိပ်ရာက စောစောထသည်ကို မကြိုက်ချေ။ 'ကြက်အိပ်တန်းတက် နောက်ကျပြီး အိပ်တန်းဆင်း စောရင် စပါးဆန်ရေရှားတတ်တယ်' ဟု ရှေးလူကြီးသူမများ ပြောခဲ့ကြသည်ကို နားစွဲနေ၍ဖြစ်၏။

ကဲ... ဒီနေ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကြီး ဝေလီဝေလင်းရှိသေး။ ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ ဘူးစင် တံစက်မြိတ်အောက်မှ ကြက်များလည်း အိပ်တန်းမှ ထကြကာ ဘူးစင်ပေါ် ဟိုလျှောက်၊ သည်လျှောက်နှင့် ကိုယ်ဟန်ပြင်ကြပြီ။ ဒီနှစ်စပါးပေါ်ဦး ပေါ်ဖျားမှာပင် ခါတိုင်းနှစ်ထက် ဆန်ဈေးကြီးတာလည်း အမှန်ပင်။ ထို့ပြင် ဒီနှစ် ၁၃၂၃ ခုနှစ်မှာ ဝါကြီးထပ်သည်။ တစ်နှစ်ထဲမှာ (၁၃)လ နေရဦးမည်။ ခါတိုင်းနှစ်ထက် အပိုဆု တစ်လရ၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းများသည် မြန်မာလနှင့် ထုတ်ရလျှင် ဒီနှစ် (၁၃)အုပ် ထုတ်ရမည်။

ကဲ... မိုးစင်စင် မလင်းသေးသော်လည်း ခြေခင်းလက်ခင်း မြင်ရပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်အောက် ဆင်းတော့မည်။ ဒီနေ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မို့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အကောင်ငယ်များ၊ အပင်ငယ်များကို အထူးပြု၍ နှုတ်ဆက်ရမည်။

“ဟက်ပီး နယူးရီးယားပေါ့”

အား... ဒီလိုဆိုရင်း ခရစ်ယာန်များ နှစ်ကူးပွဲကို သွားသတိရသည်။ သူတို့သည် နှစ်သစ်ကို မအိပ်ဘဲ ကြိုဆိုကြသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ခရစ်ယာန်မို့ လွန်ခဲ့သော ဒီဇင်ဘာလ (၃၁)ရက်နေ့ညက သူ့အစ်ကိုတော် မိုးဝေ၊ သန်းဆွေ၊ မင်းရှင်၊ အောင်လင်း၊ နန္ဒမိတ်တို့ကို အိမ်ခေါ်ကာ ကျွန်တော့်အိမ် အဖွဲ့သားများဖြစ်သော မျိုးဂေါင်း၊ ငွေမောင်းတို့နှင့်အတူ တစ်ညလုံး ဖဲရိုက်ရင်း၊ အရက်သောက်ရင်းဖြင့် ဇန်နဝါရီလ (၁)ရက်နေ့ကို ကြိုဆိုကြသည်။ ညဦးက ကြာဆံချက်တာနဲ့ သန်းခေါင်ကျော် ကြော်စားကြက်နှင့် ကြက်မြီးကောင်ပေါက် (၅)ကောင် ချောသွားသည်။ ပျော်စရာတော့ ကောင်း၏။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာသင်္ကြန်နှစ်ကား နှစ်သစ်ကူးပွဲကို မအိပ်ဘဲ ကြိုဆိုနိုင်ပေ။ အကြောင်းမှာ အကြို၊ အကျ၊ အကြတ်၊ အတက် (၄)ရက်စလုံး အပျော်လွန်သူများ သေလုမျှောပါး ဖြစ်နေကြကပြီ။ ထိုညမအိပ်ရပါက မာလကီးယား နီးနီး ခရီးရောက်ကြကပြီ။

“ဟဲ့... ဟဲ့... သေသေချာချာလည်း ကြည့်ပါလားဟဲ့... ငါ ဒီမှာ လူပါဟဲ့”

ကျွန်တော်အိမ်အောက်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ခြေခုံတိုးသူမှာ ကိုရွှေကြွက်စုတ်တည်း။ သူသည် ကျွန်တော့်အိမ်အောက်က ထင်းပုံထဲမှာ နေ၏။ ညက တစ်ညလုံး လည်ပတ်ပြီးနောက် ယခုအိပ်ရာဝင်ရန် ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြွက်စုတ်တို့မည်သည် မျက်လုံးကောင်းစွာ မြင်သောအမျိုးမဟုတ်၍ လူကိုလည်း ဝင်တိုးတတ်သည်။ နို့ပြီး အခြားကြွက်များလို လူကိုလည်း တယ် မကြောက်တတ်ချေ။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်က အဆင်းနှင့် သူအိမ်အောက်ပြန်အလာ ဝင်တိုးမိသော အခါပေါင်း များလှပါပြီ။ သူသွားလာပုံမှာ ကမူးရှူးထိုးနိုင်လှသည်။ ကျွန်တော် ခြေခုံတိုးမိမှ လူမုန်းသိကာ တောင်းပန်သည့်အလား တကယ့်ကျွန်ုပ်တို့အော်မြည်လျက် အိမ်အောက် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

မင်း... အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ်တော့ပေ...။

ကျွန်တော်က ကောင်းချီးမင်္ဂလာပြုလိုက်သည်။

"အမယ်... ကြွက်စုတ်အိမ်ပေါ်မှာနေရင်လေ လာဘ်ကောင်းတယ်၊ စီးပွားဖြစ်တယ်လို့ တို့တရုတ်တွေ အယူရှိကြတယ်"

ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ တရုတ်မ ဘွန်တီက ပြောဖူးပါတယ်။ သူ့ဟာမုန်ရင်ဖြင့် ဟန်ပေမည်။ ကျွန်တော့်အိမ် မီးဖိုချောင် အကြိုအကြားမှာ ကြွက်စုတ်များရှိနေ၏။ ကြောင်တို့ကလည်း (ကြောင်ပေါက်စကလေးများ လက်တည့်စမ်းသည်မှတစ်ပါး) ကြွက်စုတ်ကို နံလို့ထင်သည် မကိုက်ကြ၊ မစားကြချေ။ ကြွက်စုတ်တွေလျှင် ရွံရာစွာ ရှောင်ကြ၏။

ဟော... ကျွန်တော်၏ ဒုတိယမိတ်ဆွေကြီးကား ဦးရွှေဖားပြုတ်၊ သူ့ကိုကား 'ဦး' တပ်ခေါ်ရပေမည်။ ခုံထည်သည်၊ တည်ငြိမ်သည်၊ ရဲရင့်သည်။

ယခု သူလာနေပုံကို ကြည့်ပါ။ တစ်ခုချင်း တစ်ခုချင်း ဖြည်းညင်း မှန်ကန်စွာ။ သူ့ကို လျှင်မြန်စွာသွားစေလို၍ သင်မောင်းကြည့်ပါ။ ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ အော်ငေါက်ခြိမ်းခြောက်၍လည်း သူမကြောက်၊ တုတ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ခြေနှင့် လည်းကောင်း၊ တို့ထိတွန်းထိုးကြည့်ပါဦး။ ဒါမှသူပို၍ ပေကပ်ကပ်လုပ်ပြီး နေရာမှ တစ်လှမ်းမှ မရွေ့လျားတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်ကြီးထံ လေသွင်း၍ ပွဖောင်းကာ ကုန်းကုန်းကြီး လုပ်နေပေတော့မည်။

ဤပုံသည် သင့်ကိုခုခံတာ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်ကို မနာကျင်အောင် ကာကွယ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သင်က တို့ထိရုံနှင့် အားမရဘဲ၊ ရက်စက်စွာခြေနှင့် ကြိုးကန်တယ် ဆိုပါတော့။ သူသွားလိုရာလမ်းသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် သွားကျလျှင် လေယာဉ်ယုံနှင့် ပို့သည်ဟု သူက သင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါလိမ့်ဦးမည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကား ဘာမျှဖြစ်မည် မဟုတ်၊ လေဖောင်းထားသော သူ့ကိုယ်ကြီးက ဘောလုံးကဲ့သို့ သွားကျပေမည်။

အချို့လူများက ဖားပြုတ်ကိုလျှင် သေတတ်သည်။ 'ဖားပြုတ်အာနီ၊ ဆေးမခါ ဖားပြုတ်အနက်၊ အသက်ထွက်' ဟု ပြောကြသည်။

စင်စစ်ကား ဖားပြုတ်မှာ အာနီလည်းမရှိ၊ အာနက်လည်း မရှိ၊ သူ့ပါးစပ်ထံ လက်ထိုးလို့မှလည်း ကိုက်တတ်သော အမျိုးမဟုတ်ချေ။ သင်သူ့ကိုလက်ဖြင့် ဖမ်းပါ။

သင့်အကျိုးအိတ်ထဲ ထည့်သွားပါဦး။ သူ့ကိုယ်ကြီးထဲတွင် လေသွင်းပြီး ပွဖောင်းထားသည်မှတစ်ပါး သင့်ကိုသာမျှ သူလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အမှန်အားဖြင့် ဖားပြုတ်တို့သည် ကုန်းတစ်ဝက်၊ ရေတစ်ဝက် သတ္တဝါမျိုးဖြစ်၍ ရေခန်းခြောက်သော အခါမှာ လူအိမ်အောက်မှာ လည်းကောင်း၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လည်းကောင်း နေတတ်သည့်ပြင် အသွားအလာလည်း နှေး၏။ ရန်သူတွေ့လျှင် လွတ်အောင်လည်း မပြေးတတ်ကြ၍ လူကြီးသူမများက ကလေးတို့သည် ဖားပြုတ်တို့ကို မသတ်ဖြတ်၊ မညှင်းဆဲခံအောင် ချောက်လှန်ပြောဆိုထားခြင်း ဖြစ်၏။ (ဒါကို စာမတတ်သေးသော ကလေးတို့ မသိစေအပ်) အိမ်မြှောင်ကိုင်လျှင် လက်တုန်သည်။ အိမ်မြှောင်ဥထိလျှင် လက်တိုသည် ဟုဘိသကဲ့သို့တည်း။

ယခုကျွန်တော်မိတ်ဆွေကြီး ဖားပြုတ်ကြီးကား မိုးနှောင်း၊ ဆောင်းတွင်းမှစ၍ အိမ်နောက်ဖေး သရက်ပင်ရင်းက မြေခေါင်းထဲမှာ နေခဲ့သည်။ ညနေ နေဝင်ပြီဆိုလျှင် ထိုမြေခေါင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး ယခု နေမထွက်မီ သူ့ဂေဟာသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် ညဉ့်သတ္တဝါတည်း။ တစ်ညလုံးလည်ပတ် ကျက်စားခဲ့ပြီ။ မြေခေါင်းထဲမှ ထွက်ချိန်လည်း မှန်သည်။ ပြန်လာချိန်လည်း မှန်သည်။

နွေရာသီတွင် ဖားပြုတ်ကို ကြည့်ရှုပါက မွဲခြောက်ခြောက်ကြီးနှင့် အသံမာလည်း မြည်တတ်မယ့် အကောင်မျိုးမဟုတ်ဟု ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် မိုးတွင်း ကန်များ၊ အိုင်များ ရေတင်သောအခါ၌ သင်းအားကြည့်ပါ။ ဖိုသံ၊ မသံနှင့် ဆူဆူညံညံ အော်နေကြသည်ကား သူတို့တတွေပါ။ ထိုအချိန်၌ အရောင်မှာလည်း ဝင်းပြောင်၍ နနွင်းကဲ့သို့ပင် ဝါရွှေနေပါ၏။ လှပစွာ သူတို့၏ မင်္ဂလာရာသီကို ဆင်နွှဲနေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် တစ်ဆွေချင်း၊ တစ်ဆွေချင်း ခုန်၍ သူ့ဂေဟာကို သွားနေသော ဖားပြုတ်ကြီးအား "ဟေ့- နှစ်ကူးပြီ၊ မိုးကျတော့မယ်၊ မင်းတို့ မင်္ဂလာရာသီ ရောက်တော့မယ်" ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ညတွင် အိပ်စက်တတ်သော အပင်ကလေးများဆီသို့ သွား၍ သူတို့အိပ်ရာက ထပြီလားဟု သွားကြည့်၏။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကင်ပွန်းချပ်ပင်နှင့် ဆူးပုပ်ပင်များမှာ ရွက်နုကလေးများသာ ကွေး၍ ရွက်ရင့်များကတော့ စန့်ပါပြီ။ "ကလေးတွေတော့ အိပ်တုန်းပဲ၊ လူကြီးတွေကတော့ နိုးကြပါပြီ" ဟု ပြောသည့်နည်း၊ ကျွန်တော်စိတ်ဝယ် ခံစားမိ၏။

ဟောဒီဘက်က မန်းကျည်းပင်ကော... "အို... အားလုံး နိုးပါပြီ" သူ၏ ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ ရွက်သစ်ပေါက်သောအခါမို့ စိုပြေလှပနေ၏။ လူတို့ခူးစားသမျှ သူက မရပ်မနား နောက်ထပ်အသစ် အသစ်ပေါက်ပေးနေ၏။ ကဲ... တစ်နှစ်မှာ တစ်ချိန်တော့ စားနိုင်သလောက် စားကြစမ်း၊ မိုးမြိုင်မြိုင်ကျတော့ လူများအူချဉ်၍ လက်လျှော့ရမည်။ မန်းကျည်းပင်က ဖူးပွင့်၊ သီးကင်းတွေနှင့် မိုးရေထဲမှာ ရယ်မောနေပေတော့မည်။

အိုက္ကာ၊ အပင်ကြီးသလောက်၊ အရွက်ကြီးသလောက်၊ အအိပ်ကြီးတာကတော့ ကုတ္တီပါပဲ။ သူဟာ မနေ့ညနေ... နေရီကတည်းက အိပ်စက်လိုက်တာ ယခုနေထွက်တစ်ပြုရီတာတောင် အိပ်ရာမှ မထသေး။

"ဒါလောက် အအိပ်ကြီးတဲ့အကောင် ဒါကြောင့် သူ့အသီးနဲ့ သူ့အရွက်ကို လူမစားဘူး နွားတွေပဲစားတာ..."

ကျွန်တော်က ပြောမိတော့ မောင်ကုတ္တီက အိပ်ရာထဲမှ ခေါင်းမြီးချုံ့သံနဲ့...

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ လူ့အန္တရာယ်က ကင်းတာပေါ့ကွ... ဟတ်ဟား... ဟတ်ဟား... ကြည့်စမ်း... ဟိုကပ်ပွန်းချဉ်ပင်နဲ့ ဆူးပုပ်ကလေး၊ လူတွေညှင်းဆဲလွန်းလို့ ချောများ ဘယ်မှာနလန်ထူတယ် ရှိလို့တုန်း။ ဘယ်တော့ ကြီးဦးမှာလဲကွ... ဟား ဟား ဟား ဟား..."

သူက ဝမ်းသာအာရ ရယ်မောလေတော့ ကျွန်တော်က မခံချင်စိတ်ပေါ်ပြီး...

"မင်းဟာ အလကား နွားစာ ဆန်ကုန်မြေလေးကြီးပဲ" ဆိုတော့ သူက...

"ဟိတ်... ဟိတ်... ဒီလိုလည်း ကျေးဇူးကန်းစကား မပြောနဲ့ဦးလေ... မင်းအိမ်ရှေ့မှာ ငါကလည်း အရိပ်အာဝါသ ပေးရောင်းပျက်လား။ ငါဟာ အေးချမ်းတဲ့ ဆောင်းရာသီမှာ ရွက်ဟောင်းချေပြီး နွေဦးပေါက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ မင်းတို့ အရိပ်ရအောင် ငါရွက်သစ်တွေ ပေါက်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား..."

ဤမှ ကျွန်တော် သတိရမိပါသည်။ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှ ပူပြင်းသော နွေအခါ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းကောင်း ပေးသည်ကား ကုတ္တီပင်ကြီးများတည်း။ ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်လို ဒေသ၌ သူတို့ကိုတွေ့ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ကုတ္တီတို့သည် ရာသီဥတု အပူကိုကြိုက်၍ အအေးကို မနှစ်ခြိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့် အေးသောအချိန်မှာ သူတို့အရွက်ကလေးတွေ ကျုံ့ခေါက်နေသည်ကို အိပ်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့က တင်စားပြောပြခြင်း ဖြစ်၏။ အပူတက်လာမှ အရွက်များပြန့်ကား လန်းစွင့်မည်။ ယခုကုတ္တီပင်သည် နေအရိန်ကို စောင့်မျှော်နေတုန်း ဖြစ်၏။ (နေခင်း မိုးရွာလျှင်လည်း ကုတ္တီရွက်များ အိပ်တတ်သေး၏)

ကျွန်တော်သည် ကုတ္တီပင်အောက်မှ သင်္ဘောပင်ကလေးဆီသို့ သွား၏။ သူကလေးကို ကျွန်တော် စိုက်ခဲ့သည်မှာ ၅ လကျော်ပါပြီ။ ၆ လတွင် သီးပွင့်မည်ဆိုခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ရ၏။ ရင်ထိတ်ရသည့်အကြောင်းကား သူ့ကို အဖိုလော... အမလော မသိရသေး၊ အဖိုဆိုလျှင် အလကားပေါ့။

ပြောင်းရွှေ့စိုက်၍ ဖြစ်သောအရွယ်၊ သင်္ဘောပင်ကလေးများကို နှုတ်လိုက်ပါ။ ရေသောက်မြစ်နစ်ခွရှိသော အမ၊ မခွသော်... အဖိုဆိုသည်ကို ဤသင်္ဘောပင်ကလေး စိုက်စဉ်က ကျွန်တော် မသိရသေး၍ ရမ်းသန်းစိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဖူးပွင့်တော့မှပဲ အဖိုလား၊ အမလား သိရပေတော့မည်။

"မင်း... သားလား... သမီးလားဟေ့... ငါကတော့ သမီးပဲ လိုချင်ပါတယ်ကွယ်"

ထို့နောက် ဤသဘောပင်ကလေး အနီးမှာပင်ရှိသော ငှက်ပျောပင်ငယ်ဆီသို့ ကျွန်တော် မျက်နှာလှည့်လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ပင်ကို တစ်နေရာတည်းမှာ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ အတူစိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ပျောပင်မှာ အဖိုရယ်မရှိ၍ စောင့်တော့စောင့်ရမည်။

ငှက်ပျောသည် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် အရွက်တစ်လက် တစ်လက်ထွက်လာခဲ့၍ ၅ လခွဲ၌ သူ့မြစ်ခြေရင်းမှာ သားတက်ကလေးတစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။ ယခု ကျွန်တော့်မှာ ငှက်ပျောသားအမိနှစ်ခု ရှိတယ်ပေါ့။ အမေကြီးအရွက်ကား ကြက်ဖတစ်ခုနဲ့မျှ လွတ်သွား၍ စိတ်အေးရသော်လည်း ယခု သူ့သားငယ်အတွက် ကျွန်တော်ကာကွယ်ပြန်ပါသည်။

အကြောင်းမှာ ကြက်သည် ငှက်ပျောရွက်ကို အလွန်ကြိုက်၏။ ငှက်ပျောသီးကိုလည်း ကြိုက်၏။ ဤနေရာ၌ သဘောနှင့်ငှက်ပျော ဆန့်ကျင်ဘက်ပေတည်း။

ကြက်တို့သည် သဘောအရွက်ကိုလည်း မဆိတ်၊ သဘောသီးကိုလည်း မစားချေ။ တိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင်ကို သဘောပင်မှာ ကြီးဖြင့်ချည်ထားပါ။ ထိုကြက်သည် အလိုလိုနေရင်း ဟိုက်ထိုးမောလာပေလိမ့်မည်။ နို့ပြီး... မိတ်ဆွေသည် ကြက်ရင့်ရင့် တစ်ကောင်ကို ချက်မိ၍ တော်တော်နှင့် မနူးဖြစ်နေအံ့။ သဘောသီးစိမ်း တစ်စိတ်လောက်သာ ထည့်လိုက်ပါ။ မကြာမီ နူးသွားလတ္တံ့။

ထို့ပြင် ကြက်၏ ဝမ်းနှုတ်ဆေးသည် သဘောရွက်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်၏ ကြက်များ ဝမ်းချုပ်သော် သို့မဟုတ် တိုက်ပြီးနောက်တစ်နေ့ ဝမ်းနှုတ်ရာတွင် သဘောရွက် မနမရင့် လက်လေးသစ်လောက်ကို ဆားအနည်းငယ်နှင့် လုံးချေ၍ ခွံလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဟော... သူတို့အကြောင်း ပြောတုန်းဆိုတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော့် ဝေနေယျများ ကျွန်တော့်ဆီ ချီတက်လာကြပြီ။ ကြက်တို့သည် သူတို့အား အစာကျွေးလေ့ရှိသူကို သူတို့ဆာတိုင်း တောင်းတတ်ကြသည်။

မိုးကား... ထိန်ထိန်လင်းပြီဖြစ်၍ သူတို့အတွက် သပ်သပ်ဝယ်ထားရသော ကြက်ဆန်ပလုံးကို ကိုင်ကာ မြေပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲချလိုက်ရလေသည်။ ကြက်များကို ဒီလိုပဲ ကျွေးသင့်၏။ သူတို့ကို စေတနာနှင့် ခွက်ထိထည့်ကျွေးသော်လည်း အောက်ပြန်ကြအောင် ယက်ချပစ်လိုက်ကြသည်သာ။

ထိုသို့ ကြက်အစာကျွေးသောအခါ၌ ကျွန်တော့်ဧည့်သည်ကလေးများလည်း ရောက်လာကြသည်သာ။ သူတို့သည် စာကလေးများတည်း။ မနက်မိုးလင်းကတည်းက အိမ်ရှေ့ပိနွဲပင်ပေါ်မှာ တကျစ်ကျစ်ပြည်ကာ စောင့်မျှော်နေကြသူများတည်း။

စားကြ... စားကြ... သင်တို့ အစာဝလင်လင် စားရသလို ငါလည်းအစဉ်သဖြင့် စားရပါစေသတည်း။

ကျွန်တော်သည် ယနေ့ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မို့ အထူးသဖြင့် လုပ်ရန်တွေ စိတ်ကူးထားပါသည်။ မနက်ပိုင်းမှာ ခါတိုင်းနေထက် စာများများထွက်အောင် ရေးမည်။ နောက်ပြီး

အရက်ကောင်းကောင်း သောက်မည်။ အစားကောင်းကောင်း စားမည်။ အခြားနေ့များထက် ပိုက်ဆံပို၍ သုံးမည်။

များစွာသောသူတို့က နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ ပိုက်ဆံမထွက်စေရ။ တတ်နိုင်သလောက် ခြိုးခြံရမည်။ နို့မဟုတ်လျှင် တစ်နှစ်လုံးပဲ အကုန်အကျများသွားတတ်သည်။

ဤအတိုင်းမှန်လျှင်ဖြင့် မှန်စမ်းပါစေ။ အကုန်အကျများတယ်ဆိုတာ ကုန်စရာရှိလို့ ကုန်တာပဲ။ ကျွန်တော်သဘောတော့ ကုန်စရာမရှိမှာကိုသာ ပူသည်။ ကုန်စရာရှိ၍ ကုန်ရသည်ကား ပျော်စရာကောင်းလှပါဘိ။

ပိုက်ဆံကို လိုသည်ထက်ပိုအောင် ရှာဖွေသိမ်းဆည်း၍ စီးပွားနင်းကန် စုသူကို လောက၏ ရန်သူဟူ၍ ကျွန်တော်မြင်၏။ တိုင်းပြည်မှာ ဆင်းရဲသား ပေါများခြင်းသည် ပိုက်ဆံစုသူများကြောင့် ဖြစ်၏။ ငါဒီနှစ် ငွေတစ်သောင်း စုလိုက်မိခြင်းသည် အခြားတစ်နေရာမှ ငွေတစ်သောင်း လျော့သွားပြီဆိုသည်ကို သတိပြုသင့်၏။

ကျွန်တော်သည် ငွေချမ်းသာသူ မဖြစ်လို၊ လူချမ်းသာသူသာ ဖြစ်ချင်၏။ စီးပွားရေး မတောင့်တင်းချင် နေပါစေ။ မရှိမရှား အဝင်အထွက် မျှတရုံလောက် တော်ပါပြီ။

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ နှစ်ဆန်းမှတ်တမ်း တစ်ခန်းရပ်။

၁၅။ လယ်ကွင်း မိုးတွင်းဇာတ်လမ်း

"အံ့အောက်... အံ့အောက်..."

ကဆုန်မိုးသေး မြက်သားမွေးပြီ၊ နယုန်မာသ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သောနှစ် လယ်တွေ ရေခန်းစကတည်းက တွင်းအောင်းခဲ့ရသော ဖားတို့သည် တွင်းထဲ၌ လှုပ်ရှားကြကာ မိုးခေါ်သံကို မြည်ကျူကြလေပြီ။ သူတို့တွင်းဝင်စဉ်က ပိတ်ခဲ့သော တံခါးကို ဦးခေါင်းနှင့် ထိုးကာ ထိုးကာ ကြည့်ပေမည်။

ယမန်နှစ် မိုးနှောင်းက ဖားသည် မိမိတွင်းအောင်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးကတည်းက အပေါက်ဝတွင် ရွံ့ကို ဦးခေါင်းနှင့် ကော်ကာ ပိတ်လိုက်လေသည်။ ထိုရွံ့သည် တစ်ဆောင်းလုံး၊ တစ်နှေ့လုံး ခြောက်သယောင်းခဲ့ရာ ဖားသည် မိမိစွမ်းအားနှင့်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်မဖွင့်နိုင်တော့ပြီ။ သူတံခါးကို ဖွင့်ပေးမည့်သူမှာ မိုး... မိုး... ထက်ကောင်းကင်က ရှာသော မိုးသည်သာ ဖြစ်ချေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မိုးဦးကျ၍ မိုးရေတဖျောက်ဖျောက်နှင့် မိမိအိမ်တံခါးပေါက်ဝကို လာ၍ ခေါက်တိုင်းခေါက်တိုင်း သူသည် တံခါးဝမှာ လာ၍ လာ၍ တွန်းကြည့်ပေမည်။ ယင်းအချိန် သင်သည် သူတွင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိပါက မြေအောက်မှလာသော အံ့အောက်... အံ့အောက်... ဟူသောအသံကို ကြားရပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ဦး...

ဖား၏နည်းတူ မိုးသံကြားတိုင်း တွင်းထဲမှာ တက်လိုက်ဆင်လိုက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် အကောင်တစ်မျိုးကား ရှိသေး၏။ သူကား ပုဂ္ဂန်လုံးပေတည်း။ သူလည်း ဖားကဲ့သို့ပင် မိုးနှောင်း လယ်တွေရေခန်းတော့ သူတွင်းကိုသူ ကျစ်စာများနှင့် ပိတ်ခဲ့၏။ သူကား ဖားလို ဦးခေါင်းမရှိ၍ တံခါးမြေပျော့ပြီလားကို သူ၏ ချွန်ထက်သော ခြေချောင်းကြီးများနှင့် ထိုးဆဲကြည့်နေပေမည်။ ဖားလိုလည်း မိုးခေါ်သံ၊ မိုးကြိုသံကို မမြည်နိုင်ချေ။ မြေကြီးရေစိုပြီလား၊ သူ၏ ရှည်သွယ်သော မျက်ဆံချောင်းကြီးများကိုသာ ထောင်လိုက် လှဲလိုက်ကြည့်ရှုနေပေမည်။

ဆောင်းနှင့်နှေ့ နှစ်ရာသီလုံးလုံး မိမိကိုယ်ဆံ့ရုံမျှသော တွင်းကျင်းကလေးထဲ၌ အောင်းနေခဲ့ရာ သတ္တဝါတို့ ပြင်ပလောကသို့ မည်မျှထွက်ချင်ကြမည်နည်း။

"ဟေ့... လယ်တွေရေတင်ပဟေ့..."

မိုးဦးကျကတည်းက (မိမိတို့တိုင်းပြည်သာမက အခြားနိုင်ငံများကိုပါ ထမင်းကျွေးရန်) ထွန်တုံးထွန်တံ တပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြသော လယ်သမားတို့က ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်လိုက်သောအခါ ဖော်ပြခဲ့သော ဖားတို့ပုဂ္ဂန်လုံးတို့သည် ရွံ့ပျော့ပြီဖြစ်သော သူတို့ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်ကြကာ ရေအိုင်များသို့ သက်ဆင်း ပျော်ပါးကြကုန်လေ၏။ ဖားများတို့တွင် ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ ဥအပြည့်ပါလာ၏။ ပုဂ္ဂန်လုံးတို့ကား ဥသောအမျိုးမဟုတ်၍ အမတို့က ရင်ဘတ်ထဲမှာ သားကလေးတွေ တစ်ထွေးတစ်ပိုက်ကြီး ပါလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်ဝယ် မိုးရေတဖွေးဖွေးနေသော လယ်ကွင်း၊ ရေအိုင်တွေထဲမှာ ဖားနှင့် ပုဂ္ဂန်လုံးများသာ မဟုတ်၊ တစ်နှေ့လုံး

မြေကျင်းအောင်းနေခဲ့ရသော ခရုတို့လည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပေပြီ။ မိုးရာသီ လယ်တော၏ တေးဂီတကို သီဆိုကြရာ၌ ခရုနှင့်ဖားတို့သည် တွဲဖက်အသံရှင်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သူတို့သည် ညအချိန်ဝယ် မိုးချုပ်မှ ငိုသောက်အထိ သီကြမြိုင်မြိုင် ပျော်ရွှင်ကြသည်။ နေအချိန်မှာလည်း မိုးရွာသောအခါများတွင် သီဆိုကြပြန်သေးသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် သူတို့ရေအိုင်ထဲမှာ အခြားရေပိုး ရေမွှားများလည်း သံသေဒဗမှ ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။ ရေပင့်ကူ၊ ရေပုဇင်း၊ ရေပုရစ်တို့သည် ရေမှာပေါ်နေကြသည်။ ရေကူးတတ်ကြသည်။ ရေတော့ မငုပ်တတ်ကြချေ။ သူတို့ကို 'ရေသတ္တဝါ' ဟု ခေါ်မည်ထက် 'ရေပေါ်သတ္တဝါ' ဟု ခေါ်သင့်သည်။ ရေပင့်ကူနှင့် ရေပုရစ်သည် ရေပြင်ကို ခြေကန်၍ ကန်၍ သွားတတ်ကြသည်။ ရေပုဇင်းသည် ရေပေါ်မှာယုံ၍ ပုံ၍သွားပြီး ရေပေါ်မှာပဲ နားသဖြင့် ရေလာဉ်ယုံနှင့် တူလေသည်။ ထို့ပြင် လူတို့စားရသော အကောင်များကား ပလီမ၊ ငါးပိပိုး၊ ဒေါင့်ပဆိတ်။

ပလီမနှင့် ငါးပိပိုးသည် ပျံလည်းပျံနိုင်သည်။ ရေလည်းငုပ်နိုင်၊ ကူးနိုင်သည်။ ဒေါင့်ပဆိတ်ကား... အမွှေးအတောင်မရှိ၊ ခြေထောက်မရှိ၊ နို့စို့ကလေး လက်ချောင်းနှင့်တူသည်။ အရစ်ကလေးတွေရှိသည်။ အလျားနှစ်လက်မခွဲ သုံးလက်မရှည်သည်။ သူ့ရေကူးတတ်သော်လည်း ရွံ့နွံ့ထဲမှာ အနေများသည်။ ငါးပိပိုးက ငါးပိနို့ကလေး သင်းသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ငါးပိပိုးခေါ်ပေသည်။ လေးပင်သော အရသာရှိသည်။ ပလီမမှာ ထူးခြားသော အနံ့တစ်မျိုးရှိသည်။ ကြိုက်သူများအဖို့ မွှေးသည်။

ပလီမသည် ကိုယ်ပြားကြီးနှင့် ကောက်စိုက်မတွေ ဆောင်းသောကျောရော ခေါင်းပါလုံသည့် ခမောက်ရှည် 'ပလီမ' သဏ္ဍာန်တူသည်။ ထိုအမည်ကို ဒီအကောင်ဆီကပဲ ယူဟန်တူသည်။ ပလီမသည် ဗြက်တစ်လက်မ၊ အလျားနှစ်လက်မခန့် မွဲဟောက်ဟောက် အရောင်ရှိသည်။ ငါးပိပိုးမှာ သြဇာစေ့ကို ဗြက်လက်မဝက်မျှ အကျယ်ချဲ့၍ ကြည့်ပါ။ ဤပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ အတွင်းက ပါးလွှာသော အကောင်၊ အပြင်က မာသောအခွံနှင့် ညှိပုပ်အရောင်ရှိသည်။

ဤသတ္တဝါမျိုးတို့ကား လယ်တောဝယ် ကလေးသရေစာသဖွယ် ဖြစ်သည်။ မီးဖုတ်၍ စားကြရသည်။ ခဏလေးကျက်သည်။ ဆေးပေါ့လိပ် မီးမှာပဲ ဖုတ်နိုင်သည်။ ကောက်စိုက်မများ ကောက်စိုက်စဉ် ဖမ်းထားပြီး နားသောအခါ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စားကြသည်။ ပလီမမှာ အကောက်ထက် ဥက ပိုစားကောင်းသည်။ ဥကို အစိမ်းလည်း စားနိုင်သည်။ သူ့ပုံမှာ မြက်ပင်အရိုးတွင် ဥကလေးတွေ အစီအရီခတ်ပြီး ကပ်နေပုံမှာ ပြောင်းဖူးနှင့် တူသေးတော့သည်။ စားလိုက်က တဖြောက်ဖြောက်မြည်၍ အငန်ဓာတ်နှင့် ဆီမဲ့သောအရသာရှိသည်။ ဖော်ပြပါ လယ်တောသရေစာကောင် အားလုံးတို့သည် ဆားမလို၊ ဆားမပါဘဲနှင့် ကောင်းသော အရသာများဖြစ်သည်။

မိုးသည် လှိုင်လှိုင်ကြီး ရွာသွန်းကာ၊ ချောင်း၊ ရေမြောင်းများ ရေလှုံ့ကျလာသောအခါ၌ လယ်ထဲသို့ ငါးများ၊ ငါးရှဉ့်များ ရောက်လာလေပြီ။ ဤအချိန်၌ ငါးများသည် 'ငါးရစ်' ခေါ် ဥနှင့် ငါးများဖြစ်ကြ၍ ကုန်းလယ်၊ ကျင်းလယ်မရွေး 'ရေရှိ ငါးရှိ' ဆိုစကားဖြစ်အောင် ငါးအမျိုးတို့ ပြန့်ပွားကြလေသည်။

ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင် ဆိုသောကာလ၌ လယ်ထဲဝယ် ရေသတ္တဝါမျိုးတို့ ဝံ့လေပြီ။ သူတို့သည် လယ်ထွန်ချိန်၊ ကောက်စိုက်ချိန်တို့၌ နေရပ် ကသိကအောက် နိုင်လှမည် ဖြစ်သော်လည်း လယ်ပြီးသောအခါ၌ လွန်စွာလွတ်လပ်ပျော်ပါးစွာ နေကြရလေ၏။ တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားနေသော စပါးပင်တို့အောက်၌ အရိပ်အာဝါသလည်း လွန်စွာကောင်းလေ၏။ ဤအချိန်တွင် လယ်သမားသည် သူ့လယ်ထဲသို့ မည်သည့်သတ္တဝါမျှ ဆင်းခွင့်မပေး၍ ပြင်ပအန္တရာယ်မှာလည်း ကင်းရှင်းလှပေ၏။ စပါးပင်တို့ အဖုံးဖုံးပြီး အသီးအခိုင်ကလေးတွေ ထွက်ကာ အပွင့်ကလေးများ ကြွေသောအခါ ထိုစပါးပွင့်ကလေးတို့လည်း သူတို့အဖို့ လွန်စွာကောင်းသော အာဟာရဖြစ်၏။

အရိပ်အာဝါသလည်းကောင်း၊ အန္တရာယ်ကလည်း ကင်းရှင်း၊ အစာအာဟာရကလည်း ဖူလုံ၊ သည်လိုပုံသာ နေရရင်ဖြင့် သတ္တလောကကြီး အဘယ်မှာ ပြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းတော့အံ့နည်း။

သို့သော် သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘဝခရီးသည်ချည်း။ အကောင်းပြီးအဆိုး တွေကြုံပြီး ဆုံကွဲဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာ မလွဲသာပေ။ ဝါဆို၊ ဝါခေါင် ရေဖောင်ဖောင်မှ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းထိ တရုန်းရုန်းနှင့် ပျော်ပါးစွာနေကြပြီး 'ဖိုးတုံးလုံးတုံး လောက်စာလုံး' ဆိုသော စာဆိုနှင့်ညီအောင် လယ်သမားသည် တန်ဆောင်မုန်း လဆန်းမှစ၍ လယ်တွေ ရေလွှတ်သောအခါ လယ်ထဲမှရေသည် တစ်နေ့တခြား နည်းပါးလာ၍ ရေသတ္တဝါများ အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်စပြုလေပြီ။

သူတို့သည် သိ၏။ မိုးလည်းကုန်ပြီ။ ရေလည်းခန်းခြောက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် မိမိတို့၏ ဓမ္မတာ၊ မိမိတို့တတ်စွမ်းသမျှ ပြင်ဆင်ကြကုန်၏။ ငါးတို့ကား 'ရေလိုက်ငါးလိုက်' ဆိုသော စကားနှင့်အညီ မိုးဦးကျက တက်ရေနှင့်လိုက်ခဲ့ပြီး ယခုမိုးနှောင်းမှာ ကျရေနှင့်အတူ ပြန်ရချေတော့မည်။

သူတို့သည် လေသွေးတိုင်း တဖွဲဖွဲကျလာသော စပါးပွင့်ကလေးတွေကို မက်မောနေသဖြင့် တော်တော်နှင့် မသွားနိုင်ကြ။ သို့သော် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ဝန်းသော ညကျသောအခါ၌ကား သူတို့အား ဓမ္မတာသဘာဝကြီးက ငမိုးရိပ်ကို ကြိမ်စကြာရိုက်ခေါ်သည့်နယ် အားလုံးသော ငါးမျိုးတို့သည် လယ်ထဲမှ တညီတညွတ်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ခွာကြကုန်၏။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ရောက်လျှင် အဘယ်တံငါသည်မျှ လယ်ထဲတွင် ငါးရှာ၍ ရတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ဘုမသိ၊ ဘမသိဖြစ်သော ဗုဒ္ဓခရုတို့သာ လယ်ကတွတ်ဝမှာ တွေတွေနေကြသည်ကို တွေရပေမည်။ (မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်တော်များ မွေးဖွားခဲ့ရာ မြေလတ်ပိုင်း ဒေသကို လေ့လာ၍ ရေးခြင်းဖြစ်သည်။ အခြားဒေသနှင့် တူကောင်းတူပေမည်။)

ကဲ- မိုးဦးကျမှာ ပေါင်းခဲ့သော သတ္တဝါတွေ မိုးနှောင်းမှာ ဇာတ်ခေါင်းကွဲကြပေပြီ။ ရေပင်ကျ ရေပုရစ်၊ ရေပုစဉ်းစသော ရေငှက်၊ ရေဖျားငယ်တို့က ရေအခမ်းမှာ နေပူနှင့်သေကြပြီး သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ငယ်တို့က မြေမှာ မိုးစေ့သဖွယ် တွယ်ငြိနေကြပေလိမ့်မည်(ထင်သည်)။ ငါးတို့က ချောင်းမြောင်း အင်းအိုင်ရှိရာ ပြန်ကြပြီ။ တွင်းအောင်းသတ္တဝါတို့က တွင်းထဲဝင်ကြသည်။

တွင်းအောင်း သတ္တဝါဆိုရာ၌ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းအစက ယကမ ခံခဲ့သော ဖားနှင့် ပုစွန်လုံးတို့အကြောင်း ထပ်လောင်း ပြောပြချင်ပါသည်။

ဖားသည်(သူ့ခြေထောက်တွေကြည့်ပါ ခင်ဗျာ) တွင်းကျစ်နိုင်၊ တူးနိုင်သော သတ္တဝါမဟုတ်၊ ပုဇွန်လုံး ကျစ်ထားသော တွင်းထဲကို သူ့အတင်းဝင်လေသည်။ သူတို့သည် တစ်မိုးတွင်းလုံး လယ်ထဲမှာနေစဉ်က တစ်ခါမျှ ရန်မဖြစ်ခဲ့ကြ။ ဖြစ်ရန်လည်း အကြောင်းမရှိ။ ယခုကား အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်လှသည်ပွဲဖြစ်၍ သူသေသေ ကိုယ်ကျေကျေ တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်။

ပုဇွန်တွင်းတစ်ခုထဲသို့ ဖားတစ်ကောင်က ဝင်သွားသောအခါ ဖားက အားကြီးလျှင် ပုဇွန်ကို မျိုပစ်လိုက်၏။ ပုဇွန်က အားကြီးလျှင် လက်မဖြင့် ညှပ်ဖြတ်ကာ ဖားကိုသတ်၍ အသားကို ပွဲတော်တင်လေ၏။

အချို့တွင်းမှာ ပုဇွန်ကသေ၏။ အချို့တွင်းမှာ ဖားကသေ၏။ ဖားချည်းလည်း မသေ၊ ပုဇွန်ချည်းလည်း မသေ။ ထို့ကြောင့် ဖားနှင့်ပုဇွန်မျိုးတို့သည် နှစ်စဉ်မပြတ် ကပ်ကမ္ဘာပတ်လုံး လယ်ထဲမှာ ရှိနေကြမည်ဖြစ်၏။

သည်လို မိုးနှောင်းကာလတိုင်း သူတို့အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်အတွက် သူတို့ တိုက်ခိုက်ရပေမည်။ တိုက်ကြ၊ တိုက်ကြ၊ သင်နိုင်လို့ သင်မသေခဲ့သော် ရှေ့နှစ်မိုးတွင်း ဇာတ်လမ်းမှာ တခမ်းတနား ပါရပေဦးမည်။

ပြီးပါပြီ။